

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 47

Dijous, 8 de maig de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 33.2

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la modernització de les explotacions agràries

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa concordant

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts.

- **1. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social** (Tram. 300-00205/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (09:33)
- Formulació:* Sra. Mayol i Beltran (IC-EV). 3064
- Resposta:* conseller de Benestar Social. 3066
- Rèplica:* Sra. Mayol i Beltran (IC-EV). 3067
- Contrarèplica:* conseller de Benestar Social. 3068
- **2. Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya** (Tram. 300-00210/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (10:05)
- Formulació:* Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 3069
- Resposta:* conseller de Benestar Social. 3070
- Rèplica:* Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 3072
- Contrarèplica:* conseller de Benestar Social. 3072
- **3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia** (Tram. 302-00085/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.) (10:37)
- Presentació:* Sr. Tugues i Boliart (M). 3073
- Esmenes del G. P. Popular (núm. 1 a 3)
- Torn a favor:* Sr. Sirera i Bellés. 3075
- El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 i 2)
- Torn a favor:* Sr. Ridao i Martín. 3076
- Esmenes del G. Socialista (núm. 1 a 3)
- Torn a favor:* Sr. Mir i Bagó, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 3. 3077
- Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sr. Fuentes i Navarro. 3078
- Posició del G. P. de Convergència i Unió:* Sr. Camps i Rovira. 3079
- El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre.* 3080
- El vicepresident primer i el Sr. Camps i Rovira (CiU) li responen.* 3080
- Posició del grup presentant:* Sr. Tugues i Boliart (M), que presenta un text transaccional entre el text de la Moció i les esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i el G. Socialista. 3080
- El secretari primer llegeix el text transaccional.* 3081
- Votació del punt primer del text transaccional (11:29):* aprovat per unanimitat. 3082
- Votació dels punts segon i tercer del text transaccional (11:30):* aprovats per 91 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions. 3082
- **4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa** (Tram. 302-00086/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (11:30)
- Presentació:* Sr. Sans i Pairutó (S). 3082
- El president reprèn la direcció del debat.*
- Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)
- Torn a favor:* Sr. Jané i Bel. 3083
- Posició del G. Mixt:* Sr. Bosch i Garcia. 3083
- Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:* Sr. Bargalló i Valls. 3084
- Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:* Sra. Tolosana i Cidón. 3084
- Posició del G. P. Popular:* Sr. Francàs i Porti. 3085
- Posició del grup presentant:* Sr. Sans i Pairutó (S). 3086
- Votació (11:57):* rebutjada per 42 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció. 3086
- **5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea** (Tram. 302-00087/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (11:58)
- Presentació:* Sr. Terradellas i Redon (S). 3086
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1)
- Torn a favor:* Sr. Fuentes i Navarro. 3088

<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Morera i Tanyà.	3088
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	3089
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Oleart i Comellas.	3090
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Millo i Rocher.	3090
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Terradellas i Redon (S), que presenta unes esmenes tècniques als punts primer i segon de la Moció.	3091
<i>El secretari primer n'anuncia l'admissió a tràmit i les llegeix.</i>	3092
<i>Votació dels punts primer i segon, amb les esmenes tècniques incorporades (12:34):</i> aprovats per 103 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.	3092
<i>Votació del punt tercer (12:35):</i> rebutjat per 46 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.	3092

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la modernització de les explotacions agràries (Tram. 302-00088/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (12:36)

<i>Presentació:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	3092
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3094
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ausàs i Coll.	3094
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	3095
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Vilalta i Oliva.	3096
<i>El president reprèn la direcció del debat.</i>	
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Iglesias i Sala.	3097
<i>Votació (13:13):</i> rebutjada per 44 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.	3098

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional (Tram. 302-00089/05) (Punt dinovè de l'ordre del dia.) (13:13)

<i>Presentació:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	3098
— <i>Esmena del G. P. Popular (núm. 1)</i>	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Francàs i Porti.	3099
— <i>Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 6)</i>	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Salvatella i Suñer.	3099
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	3100
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	3100
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Sans i Pairutó.	3101
<i>Posició del grup presentant:</i> Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV).	3101
<i>Votació de la Moció, amb les esmenes incorporades (13:39):</i> aprovada per unanimitat.	3102

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa concordant (Tram. 302-00090/05) (Punt vintè de l'ordre del dia.) (13:40)

<i>Presentació:</i> Sr. Ariza Irigoyen (P).	3102
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	3104
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	3104
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	3104
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Figueras i Siñol.	3104
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Camp i Batalla.	3105
<i>Votació (14:00):</i> rebutjada per 7 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.	3105

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i un minut.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 33.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social

La iniciem amb el dotzè punt, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'actuació social, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, per nosaltres és important debatre aquest tema avui, perquè el Pla d'actuació social és quelcom que ha de servir durant quatre anys per guiar el que és l'acció de govern en temes tan importants com els temes de serveis socials, i els temes de benestar social en general, segons el seu plantejament. Nosaltres –ja li ho vam expressar a la compareixença que va succeir ara tot just fa una setmana– tenim un posicionament crític en relació amb aquest Pla d'actuació social, i tenim un posicionament crític que jo intentaré explicar amb quatre grans arguments.

Aquest és un pla d'acció que no té compromís, i un pla d'acció sense compromís, per nosaltres, és inacceptable. És un pla que conté en el seu si un plantejament del que és la societat del benestar que per nosaltres significa un trencament d'aquesta societat del benestar i el que nosaltres anomenem «la professionalització de la beneficència», és a dir, un concepte d'estat social ben diferent del que ha estat tradicionalment el que defensem nosaltres. La tercera idea que jo avui intentaré exposar és quin plantejament de relació entre públic - privat s'estableix i quin creiem nosaltres que hauria d'existir. I, per últim, l'última reflexió és quina concepció hi ha de relacions interinstitucionals, especialment pel que fa a la relació Generalitat - Govern amb Administració local. Aquests són els quatre elements sobre els quals nosaltres avui centrarem la nostra intervenció.

Dèiem que és un pla sense compromís. Què vol dir, això? Vol dir que és un pla que defineix objectius poc concrets, no és un pla de treball que serveixi per definir objectius concrets, i sempre amb l'afegit que dependrà de la disponibilitat pressupostària. Jo li deia l'altra dia que això semblava més un pla fet des d'una consultoria que no pas un pla fet des d'un govern, en què vostès no assoleixen cap compromís perquè diuen

que sempre dependrà de la disponibilitat pressupostària, com si aquesta disponibilitat pressupostària no expressés voluntat política, quan un pressupost expressa voluntat política, i vostès parlen del pressupost com si fos una cosa aliena a vostès. Algú els dirà: aquest pressupost de Benestar Social, fins on ha d'arribar?, quan això té a veure amb el mateix govern que fa el Pla.

En aquest sentit jo li he de dir que malament, diguem, si hem de dependre de la disponibilitat pressupostària per obtenir compromisos, perquè dades seves en el Mapa de serveis socials evindencien que avui, a Catalunya –avui–, gastem menys diners en serveis socials que l'any 91. I això no ho diu l'Imma Mayol: això ho diu el seu Mapa de serveis socials. La despesa real en serveis socials efectuada per la Generalitat, és a dir, aquella que resulta de les liquidacions pressupostàries, ha passat de ser de 42.000 milions a 51.000 milions l'any 95, el que representa un increment del 23%. Aquest increment se situa per sota de l'increment del pressupost consolidat de la Generalitat i lleugerament per sota de la taxa d'evolució de l'índex del consum; per tant, avui tenim menys pessetes destinades a serveis socials que l'any 91.

En aquest sentit, cal afegir a aquesta reflexió que, a mesura que vostès han anat cobrant taxes –i tenim un quadre que li vaig explicar l'altre dia–, vostès han reduït els diners que hi posa la Generalitat. És a dir, aquella filosofia que vostès defensen que volen cobrar taxes perquè així podrem incrementar els serveis és absolutament falsa, perquè hi ha un quadre que jo li vaig ensenyar en què es posa sobre la taula que els 4.000 milions de pessetes que vostès han ingressat en taxes són diners que automàticament vostès han deixat de posar com a pressupost de la Generalitat.

Per últim, en relació amb aquesta qüestió en concret, li voldria plantejar que... Nosaltres li hem criticat, per exemple, el plantejament que vostès fan a la Direcció General d'Acció Cívica. Més enllà de qüestions electoralistes –que ara no hi entraré, perquè en això tenim acord amb vostè que només entrarem en això quan tinguem exemples concrets–, la reflexió de fons que sí que li volem fer, o li hem fet, és que no considerem prioritari gastar 500 milions de pessetes en temes d'acció cívica, que són per nosaltres absolutament minoritaris en relació amb els objectius centrals, quan avui estem parlant de, en tres anys, fer trenta-sis habitatges tutelats. No és de rebut, senyor conseller, que plantegem fer trenta-sis habitatges tutelats i gastem 500 milions de pessetes en acció cívica.

En aquest sentit, vostè em pot dir: «Un pla ha de ser un pla general.» Escolti'm, vostè va comparèixer en aquest Parlament fa dos anys presentant-nos –no, fa un any, perdó– el que vostè en diu «Pla de legislatura». I aquesta diputada li feia la pregunta de dir, jo li deia: «Aquest és un pla *light*, és un compromís *light*, perquè no hi ha ni calendari ni quantificació. La compareixença d'avui» –jo li deia en aquell moment– «li permet venir d'aquí a quatre anys i dir: “Ho hem assolit tot”, perquè, clar, són objectius tan generals que no hi ha possibilitat d'avaluació.» I la seva resposta, senyor conseller, en aquell moment era: «Un programa de legislatura» –el que presentava vostè fa un any– «és un programa d'ob-

jectius, no és un pla d'actuació concret. Com podria jo fixar un calendari si estem discutint el PAS?, que és el que estem discutint avui, el PAS, el Pla d'actuació social. Si jo li posés un calendari dirien: "Bé, i vostès, el PAS, per què no el discuteixen a la Federació de Municipis?" Aleshores, la crítica vindria per aquí, i tindrien tota la raó. El calendari, el fixarà el PAS, i encara quedarà sotmès el PAS a les consignacions pressupostàries.» O sigui, vostè fa un any em deia: «Quan vingui el PAS, tindrem concreció.» Ara té el PAS, i es va passar l'altre dia a la compareixença..., tota l'argumentació seva va ser dir-nos: «Escolti'm, això és un pla general; els pressupostos concretaran els diners.» Escolti'm, ens va passant del Pla de legislatura al Pla d'acció social, i encara avui no sabem quin compromís assoleix el Govern.

Això arriba fins a un punt, senyor conseller, en què llegint el PAS..., i li vull posar un exemple concret perquè s'adoni de la incertesa en què estem. Quan parla d'infància, per exemple, vostès plantegen, quan parlen de *ratio* en centres d'acolliment..., arriba un moment que diuen: «Es proposa un augment de places per assolir una cobertura d'equilibri respecte a la *ratio* mitjana de Catalunya»; i afegeix: «tot i que ha de tenir-se molt present que l'objectiu final del període de vigència és que hi hagi una reducció considerable de places residencials i que augmentin de manera important les alternatives a l'internament.» Això ho diuen a la pàgina 68. Jo he estat buscant quines són les propostes que fan vostès, operatives, per reduir les residències i que les criatures estiguin en centres, en altres institucions –perdó–, o la família o en altres recursos. He arribat a la pàgina 71, i diu, quan parla dels diners concrets que han de posar, o dels recursos concrets que han de posar, diu: «Al Centre Residencial d'Acció Educativa no sembla que, si es produís un augment dels acolliments familiars, calgui incrementar la dotació de places.» Com pot ser això? Que vostès defineixin que aquest és un objectiu, que al cap de tres planes diguin: «com que haurem aconseguit l'objectiu, no farà falta tenir dotació», i no hi hagi ni una estratègia ni un diner destinat en aquesta direcció? –explicitat en aquest Pla, estic parlant. No hi és, no hi és aquesta definició. Per tant, vostès, efectivament, poden tomar a venir d'aquí a quatre anys –espero que no, perquè suposo que hi haurà hagut eleccions i haurà canviat la majoria–, però en aquest cas, suposant que vostès tornessin d'aquí a quatre anys, no haurien assolit cap compromís, amb la qual cosa no tindríem..., no podríem dir-li: «Escoltin, exactament vostès han incomplert el compromís», perquè no hi ha compromís en aquest Pla.

La segona reflexió que jo volia fer avui és que aquest Pla concreta coses que al nostre parer signifiquen –jo li deia– un trencament del consens a l'entorn del que és l'estat del benestar, i això ho fan utilitzant les mateixes paraules..., o el que encara més m'agrada utilitzar, que és la societat del benestar. A mi m'agradaria més –crec que seria més honest, sincerament– que vostès diguessin: «Nosaltres no estem per la defensa de l'estat social, defensem un altre model d'estat», i a partir d'aquí discutiríem, però com a mínim no faríem servir les paraules d'una altra manera.

Quina és la seva proposta? Miri, vostès –jo li ho deia l'altra dia, i avui ho repeteixo perquè és important–, des que governa el PP amb el seu suport, què han fet políticament? –allà i aquí. Han fet una cosa importantíssima, que és reduir els ingressos públics tot dient –tot dient–: «Hi ha un dèficit públic molt important que fa que no puguem donar prestacions socials, que les haguem de reduir o haguem d'estudiar formes de finançament privat.» O sigui, diu: «No tenim diners», però diu «no tenim diners» quan vostès han apostat per una política que ha reduït la fiscalitat, han..., aquest any, per a l'any 97, 600.000 milions de pessetes; reducció dels impostos de les plusvàlues, actualitzacions de balanços, impost de societats, significaran per a l'erari públic 600.000 milions de pessetes menys, això, amb aquestes desfiscalitzacions. A partir d'aquí, vostès diuen: «No tenim..., reduïm les rendes del capital» –perquè són rendes del capital, i vostès ho saben, això–, «però no tenim diners, i, per tant, el que hem de fer és finançar el copagament d'una altra manera.» I a la seva proposta de PAS vostès ubiquen, per exemple, la proposta que hi hagi mútues privades que financin residències en el futur; el Pla de viabilitat de l'Aliança n'és un exemple. És clar, davant d'aquesta tessitura, nosaltres diem: «Això és un trencament del principi de l'estat del benestar.» Perquè hi haurà tres sectors de la població: el sector ric, que s'espavilarà pel seu compte, el sector *lumpen*, que atindrà el sector públic, com pugui, i un sector descapitalitzat, perquè la inversió s'ha reduït un 48% en cinc anys, i el sector intermedi, de classes mitjanes, que s'autofinancaran –tot i ser les que paguen més impostos– les mútues privades per al futur. El mateix que diuen en ensenyament, el mateix que diuen en sanitat, el mateix que diuen en pensions. La conclusió d'això, senyor conseller, és una societat dividida també en les prestacions.

L'última reflexió que li faig –i acabo, perquè veig que el temps se m'ha esgotat– és el tema de la prepotència institucional, que és el que marca les seves relacions amb l'Administració local. S'omplen la boca, en aquest PAS, de parlar que cal tenir bones relacions institucionals, cal trobar consens. Miri, senyor conseller, jo l'altre dia li posava l'exemple... Això no ho diu la Federació de Municipis, que vostè els viu com l'oposició. L'Associació Catalana de Municipis diu –i vostè ho ha llegit, i això li ha fet molt de mal políticament– que aquesta entitat municipalista arribarà un moment que aconsellarà els seus associats que no signin cap conveni amb Benestar Social, pel perjudici que això podria representar per als ciutadans perceptors dels serveis socials. I això no ho diu l'Imma Mayol, tampoc, ni Iniciativa - Els Verds: ho diu l'Associació Catalana de Municipis en els municipis que estan governats per Convergència i Unió.

Senyor conseller, vostè ens deia l'altre dia –jo crec que això és inacceptable–: «Nosaltres no ens entenem amb la Federació de Municipis, però en canvi ens entenem amb els ajuntaments», i aquí hi ha deslleialtat institucional, perquè vostès diuen «ens entenem amb els ajuntaments» perquè els collen, i, com que els ajuntaments estan pressionats per una demana social –acabo de seguida, senyor president–, acaben signant convenis injustos. I això, senyor conseller, té un estil de tiranització

que no és el que hi hauria d'haver en unes relacions interinstitucionals.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Senyora diputada, em referiré a aquests aspectes que ha dit, però una interpellació sobre el capteniment del Pla d'actuació social s'ha d'emmarcar en un context més ampli, no en la resposta de preguntes, que és el que sembla que vostè havia assenyalat.

El PAS, un PAS, millor o pitjor redactat, es correspon amb un projecte polític, amb un model polític, i és això el que, en tot cas, s'ha de discutir. La crítica que vostès han fet en molts moments sobre aquesta qüestió, una crítica d'una oposició generalitzada, tremendista, amb afirmacions que simplement no són veritat, jo crec que només els desqualifica a vostès i a qui la fa, que no només han estat vostès dintre d'aquest hemicicle. Nosaltres tenim un model que ha merescut el vot del poble de Catalunya des de fa disset anys i que hem desenvolupat en aquest temps –per tant, no és desconegut, es coneix–, i que ha assolit ser un model de referència a tot l'Estat i a Europa. Poso per exemple els dos ministres socialistes que pel dret i per l'inrevés ho han dit; l'actual ministre de Treball; el senyor secretari general, també... Realment, allà on es va a Europa, a la Conferència Sectorial de Consejeros Autonómicos, el que diu Catalunya té una rellevància especial, perquè es reconeix aquest model. I això, és clar... I això també ho ha assolit el conjunt del poble de Catalunya.

L'altre dia vostè em dia: «No, és que dintre del Consell General de Serveis Socials hi ha no sé quantes persones que són de les institucions.» Jo en aquell moment, com que no tenia les dades concretes, no vaig voler replicar, perquè m'agrada només dir-ho quan tinc les dades concretes. Saben quantes entitats privades hi ha a les comissions de participació del Departament de Benestar Social? Vuitanta, vuitanta entitats, de les quals 28 al Consell General de Serveis Socials, 13 al de Vella, 14 als Disminuïts, 7 a Primària i 18 a Infància, i de totes aquestes vuitanta només ha merescut el vot en contra de la Federació de Municipis de Catalunya, per raons polítiques, com després, si tinc temps, diré i si a vostès els interessa..., ja l'altre dia estava disposat, perquè tenia més temps, a fer-ho, i a vostès no els va interessar introduir el debat en aquest tema. Només la Federació de Municipis de Catalunya! Això és tenir un consens. Ja voldria jo que en totes les situacions i circumstàncies es tingués només el vot d'una d'aquestes entitats, per important que sigui, però totes són igualment importants, i ningú pot dir que en aquestes comissions hi hagi entitats que no tinguin rellevància.

Perquè no se'm digui, diré que Càritas es va abstenir, és l'única. I per què es va abstenir Càritas? Ja ho vaig explicar. Es va abstenir per l'intent que nosaltres vàrem

fer d'aproximació a la Federació de Municipis de Catalunya en un tema en el qual no hi ha concordança entre el pensament de Càritas i la Federació de Municipis de Catalunya, que és la participació de les entitats com Càritas en l'atenció primària i en serveis socials.

Per tant, hi ha un consens. Davant d'això i davant del nostre model, que té una experimentació, que té disset anys de vigència, que mereix l'aprovació del poble de Catalunya, quin és el seu model?, perquè potser discutirem de models, no de conceptes generals. És clar, no en tenen, de model.

Suposo que no es molestaran si els dic que jo encara recordo quan fa no gaires anys vostès em mencionaven –vostès, no dic vostè, perquè no tenia el gust de conèixer-la– el model d'alguns països de l'est d'Europa –Romania, deien–: «Vés a Romania i veuràs.» Bé, ara ja no ho diuen, això. Quin és el seu model?

En tot cas, l'únic model que, fora d'aquests exemples que suposo que no els agrada que avui els assenyalin..., tinc l'article del senyor Boada de fa uns dies, que pretén reflectir un model, i és un article de frase buides i de mancances de veracitat; és un article on crida a l'agitació, que un article d'agitació no és mai un article que realment mereixi cap exposició de cap model. I diuen que: «Totes les disposicions de Benestar Social no tenen debat i no cerquen la participació.» Com es pot dir això si el Departament de Benestar Social és l'únic departament –i davant de qualsevol altre govern cap altra comunitat autònoma ho té– que no pot prorrogar una ordre, no pot proposar un decret –no cal dir una llei–, un pla, sense haver de passar per gran quantitat de consells de participació, en concret el de Vella, el de Disminuïts, el de Primària, el d'Infància, la Permanent de Serveis Socials i el Consell General de Serveis Socials, fixi's si realment hi ha participació, fixi's si hi ha participació. Això no ho fa cap ajuntament, entre altres coses –deixin-m'ho dir–, que vostès presideixin.

Deien: «Oh, és que hi ha unes llistes d'espera de 1.600 persones grans.» On ho diuen? D'on han tret aquesta barbaritat? En aquests moments la llista d'espera és de 396 persones, i cap en situació urgent d'alta dependència. Per tant, això no és cert.

I aleshores se centra en l'aspecte –també vostè hi ha entrat– de la contribució, del decret de preus, en definitiva. Nosaltres, senyora diputada, pel dret i per l'inrevés tendim a la universalització, ho hem dit sempre –repassin les compareixences, repassin la presentació de lleis–, tendim a la universalització. I, com hem dit, la gratuïtat no és pressupostàriament possible, però és que sobretot no és justa. Ja vaig dir a un company seu –i no li ho llegiré tot–, però jo suposo que el senyor Coscubiela també té alguna cosa a veure amb la seva coalició, i en un article ell diu que és un àmbit en el qual diuen conviure, aquest dels serveis socials, diversitat d'esforços i iniciatives, «tanto públicas como privadas, actuando de manera complementaria, rehuendo políticas o propuestas planas, tales como pretender universalizar la cobertura pública de esas necesidades con financiación exclusivamente presupuestaria, lo que ocasionaría un efecto indeseado de redistribu-

ción regresiva de la renta en beneficio de los sectores económicamente más poderosos», que es això el que vostès propugnen. Perquè, escolti, que ho sàpiga tothom –que ho sàpiga tothom–, concretament: darrere d'això és que vostès defensen, per exemple, que les persones que cobrin més d'1.600.000 pessetes brutes el mes no hagin de pagar la residència dels seus fills disminuïts. Això és el que defensen, que es digui, perquè és això el que defensen. O que les persones que cobren més d'1 milió de pessetes brutes el mes no hagin de pagar la residència del seu pare. Això és el que defensen, diguem-ho clar, perquè no hi ha dues xarxes socials, no n'hi ha una per a rics i una de pobres. D'on ho han tret vostès, això? Tothom té la mateixa xarxa, tothom pot escollir, per a quasi tothom gairebé és gratuït, però per a aquestes persones –diu el senyor Coscubiela, dic jo, diu el sentit comú– no hem de pagar-ho amb diners públics, no ho hem de pagar amb diners públics. Vostès defensen aquestes persones, no defensen el treballador que no ha de pagar, no defensen persones que no tenen aquests ingressos perquè no han de pagar. I això, el que vostès fan no és publicisme, el que proposen no és publicisme, i el que realment és el model nostre i el que nosaltres pensem sí que ho és. I és aquesta la qüestió. El que s'hauria de discutir és realment això.

Vostès –ja els ho he dit–, a base de negar-ho tot, a base d'intentar sense èxit confondre els ciutadans, intenten, en aquests temes i en moltes altres, intenten incidir en aspectes concrets. I acaba el senyor Boada dient que com que això de les cotitzacions i altres..., criden a la mobilització. Això no és una resposta democràtica de cap model! La resposta democràtica són les eleccions i la participació, és això. Per tant, guanyin les eleccions i faran el que vostès creguin que hagin de fer en funció del que els ciutadans els hagin assenyalat. És aquesta la qüestió, senyora diputada, i no n'és cap altra –i no n'és cap altra. Repassin vostès, els últims mesos només, la sèrie de qüestions que s'han referit al el terreny dels serveis socials i que han assenyalat grans problemàtiques d'integració dels sords, del treball, dels disminuïts, dels estatuts de la gent gran, del 20% de lliure disposició, etcètera, de les associacions de cases regionals –això més aviat va ser una qüestió del Grup Parlamentari Socialista... On són les disconformitats? No hi són, les disconformitats.

Estigui tranquil·la, senyora diputada, que el nostre..., després em basaré, en l'altre torn que tingui, en les preguntes que vostè ha fet del compromís i de la concepció interinstitucional. Estigui tranquil·la: nosaltres tenim un model que és el que hem practicat sempre, el que hem fet sempre, que és publicista, que és referència arreu i que no té res a veure amb el que vostè assenyalava com a problema, perquè es dirigeix a la universalització dels serveis socials i realment a aplicar-la, aquesta universalització, amb total justícia.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Una cosa prèvia, senyor conseller, guanyarem les eleccions, d'això, no en tinc cap dubte; per tant, d'aquí a uns anys governarem nosaltres, conjuntament amb altres grups de l'esquerra (*remor de veus*) i, per tant, li podrem explicar... Òbviament, jo no sóc ximple, ho saben, altra cosa puc ser-ho, però ximple no. La democràcia, senyor conseller, no només és votar, també mobilitzar-se quan convé. Això és una primera premissa del que és la democràcia i d'alguna cosa que ens diferencia, pel que veig, d'entrada, quant a model del que significa democratització d'un país.

Dit això, la veritat, senyor conseller, quan els arguments per defensar el PAS van des del reconeixement internacional que ens fan sempre fins l'*oro de Moscú*, això ja demostra els arguments que vostès tenen. És a dir, que a mi em parli que el nostre model és Romania quan, quan el PSUC es va desmarcar de la invasió soviètica..., de la Unió Soviètica, jo tenia deu anys, de veritat, és demencial, senyor conseller.

El nostre model és el que està en el text alternatiu que vam presentar a la Llei de l'any 94, de serveis socials, allà hi ha el nostre model explicitat, amb un text alternatiu a aquest Parlament; allà hi ha el nostre model. I quin és el nostre model, senyor conseller? Segur, la no-desfiscalització, això segur, i sobretot la no-desfiscalització del que fan vostès. La seva política social és aquesta, decidir que la gent que té rendes del capital pagarà fora proporcionalitat. Si jo tinc una acció i em dóna 10.000 peles l'any, pagar el 20%; si tinc 100.000 accions i tinc 100.000 milions de benefici, pagar el 20%. Segur que això no és el nostre model, sí que és el seu, això és la seva proposta de solidaritat. Quan un treballador cotitza l'IRPF, paga progressivament en funció del seu salari. Quan una renda del capital està pagant els impostos pel capital, ho fa sense progressivitat. Això és el seu model, no és el nostre, senyor conseller.

És més, en aquesta qüestió, li he de dir, senyor conseller, que quan vostè parla del cobrament utilitza les paraules del senyor Coscubiela de manera absolutament inacceptable en aquest Parlament. Per què? Jo li ho explico. La proposta que fa Comissions Obreres, en aquest cas, la proposta que vam fer nosaltres a la Llei de serveis socials del 94 és: «Posem-nos d'acord en quins són aquells serveis socials que han de ser retribuïts», i l'acord que hi havia en aquell moment de les forces polítiques i dels sindicats eren aquells serveis que siguin substituïdors de la llar, amb permanència, i això és el que diu el senyor Coscubiela en aquest article.

No vam parlar dels centres de detecció precoç, no vam parlar dels serveis d'ajut a domicili, senyor conseller. I vostè em dirà... Com és possible que a Catalunya avui una criatura neix amb un problema de ronyó i té l'assistència gratuïta, i una criatura neix amb un problema neurològic i els seus pares han de pagar l'atenció pel problema neurològic? I com és possible que si van a la xarxa de serveis socials han de pagar, i si van a la xarxa de sanitat no han de pagar? Quina solidaritat és aquesta? O és que avui una persona, si es fa un accident esquiant, ha de pagar l'accident esquiant i, en canvi, si

se'l fa treballant, no l'ha de pagar? Quin és aquest model d'estat del benestar?

El que passa és que vostès són els conillets d'índies de la seva coalició, de la seva proposta en política social, perquè el que Sanitat avui no s'atreveix a fer encara ho fan vostès. Vostès experimenten les seves propostes; si no, com pot defensar-me vostè un model d'estat social en què això, en què avui les persones que estan cotitzant i que tenen un problema de salut no siguin ateses gratuïtament? I en canvi vostè està defensant aquest model, senyor conseller. En què quedem? Com és possible això? Com és possible que una persona –hi insisteixo– que té un problema de salut hagi de ser atès gratuïtament i, en canvi, si va per la xarxa de serveis socials, no? Qui ha de pagar és qui ha de pagar els impostos, i aquesta és la funció redistributiva dels impostos, perquè tothom els paga, els serveis, senyor conseller. No és veritat que hi hagi un sector que no els pagui: tothom els paga; la gent que els paga automàticament ha de tenir dret a aquests serveis.

En aquest sentit li vull dir que quan vostè parla que aquest programa és un programa que està absolutament madurat i que no hi ha problema, jo li diré, senyor conseller, que vostè està manipulant les xifres. Ja li ho vaig dir l'altre dia, en el Consell de Serveis Socials que vostès diuen que van tenir el suport..., hi havia trenta-nou membres: 16 de la Generalitat, dels 23 restants, 6 eren persones individuals i 16 entitats; de les 16 entitats, van tenir el no, abstenció i no votar, 11. Quin percentatge és aquest, senyor conseller? Sí, això són xifres exactes. D'aquestes 16 entitats, 11 no van votar, es van abstenir o van decidir votar en contra. I vostè, ho sento molt, dirà el que voldrà, però ha tingut rebuig a les seves pròpies files, i per què?, perquè el problema de relació amb els ajuntaments, el problema del finançament dels ajuntaments no és un problema que sigui de discussió política només, és un problema de manca de consens en aquesta cambra –vam presentar tots els grups de l'oposició esmena a la totalitat–, és un problema de manca de consens amb les institucions, i vostè practica una política institucional, de relació institucional, de manca de lleialtat, senyor conseller. I això s'ho acabarà trobant, perquè avui dia els consells comarcals ja no hi estan d'acord i són governats majoritàriament per vostès.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. No es posi tan nerviosa, senyora diputada, perquè entre d'altres coses, guanyar, guanyarem nosaltres, no vostès. (*Remor de veus.*) Això fa anys que els ho sento dir, i ja farà vint anys. Per tant, esperem que això continuï així.

Ara, entrant ja en la daixò, jo no he dit res de l'or de Moscou; jo he dit que vostès em deien que Romania tenia un bon model i vostès hi anaven cada estiu, molts de vostès hi anaven. (*Remor de veus.*) Molts de vostès

hi anaven els estius. Però deixem-ho així, era el model que vostès assenyalaven, i ara no es coneix quin model és.

I les rendes de capital i tot el que vostè ha dit, això no té res a veure amb serveis socials. Jo el que li he dit és que en aquests moments fer una política vol dir situar-se en el terreny de les possibilitats; en el terreny de les possibilitats és que pressupostàriament això no és possible. No ho va ser en temps del Govern del PSOE, que és qui té, l'Estat, és qui té les possibilitats fiscals; no ho és en aquests moments.

I jo he llegit del senyor Coscubiela el que ell va dir. Tot el que vostè ha dit no ho diu l'article, és el que ell va assenyalat. I aquesta és la realitat.

I aleshores vostè diu: «No, però és de cara, doncs..., aleshores s'introdueixen dues xarxes, perquè hauran de pagar...» No han de pagar, han de pagar dintre dels temes que jo els he dit, els ho repeteixo: només han de pagar totalment les persones que guanyen més d'1.800.000 pessetes al mes, que es veu que és el que vostès defensen, o les persones que guanyen més d'1 milió de pessetes brutes el mes, per a la gent gran, que és el que vostès defensen. Això és així, això és així i no és d'una altra manera.

Vostè ha assenyalat que el compromís... Home, el compromís, vostè es desdiu, perquè si diu que diem que dependrà de la disponibilitat pressupostària, això és que hi ha un compromís que depèn del que aprovi el Parlament de Catalunya, però es marquen fites. Si no, com podria ser un PAS que no marqués fites?, que diu: «Això depèn de les disponibilitats pressupostàries.» Això vol dir que es marquen fites, no s'ha de desdir, per favor, no s'ha de desdir.

Dels habitatges tutelats, tampoc s'hi val dir coses que aleshores ja s'han aclarit; ja vaig dir que això s'havia aturat, la construcció de nous habitatges tutelats, pel fet que tècnicament es va creure que s'havia de revisar l'aspecte tècnic. Això està resolt; a partir d'ara ja veurà que es faran els que es puguin, però se'n faran.

I l'estratègia d'Infància s'ha explicat del dret i de l'inrevés; ho he explicat jo mateix, quan estava a Benestar Social, ho ha explicat la consellera de Justícia, també, quan la Direcció General depèn de Justícia. I aleshores es diu, clar que sí, aleshores, amb la situació dels nens en famílies acollidores no s'han de fer nous centres, això és així; i aleshores ja s'ha dit –ja s'ha dit–, i és que aleshores famílies acollidores, en aquests moments professionals en molts aspectes, ja s'ha dit que aleshores això també té la seva partida pressupostària. Aquesta és la qüestió.

I aleshores..., la «prepotència institucional», vostè ha dit. Amb la Federació Catalana de Municipis, com alguna entitat que es va abstenir, després de la reunió del Consell General dels Serveis Socials i abans que el Govern ho va aprovar, es van tenir prou contactes per retirar aquestes abstencions o aquest vot en contra, i aleshores, manifestar per escrit que el canviaven i que hi estaven a favor. Per tant, això ja ho vaig dir l'altre dia, i vostè insisteix una vegada i una altra vegada en el mateix: no tenen aquests vots en contra, no tenen

aquestes abstencions. Els que el tenen és el que jo he assenyalat.

I les entitats que participen en les diferents comissions són les que he assenyalat, vuitanta; vuitanta no en el Consell General de Serveis Socials, sinó en el conjunt. I la Federació Catalana de Municipis tenia raó per dir que no acceptaria el mateix que hem dit nosaltres respecte al Govern central, que no acceptarem competències que no estiguin dotades, i aleshores, això, en el que fa referència al PAS està resolt, i, per tant, no hi ha cap, cap, cap disconformitat, ni m'ha fet mal ni m'ha deixat de fer mal, perquè ens hem aclarit, simplement, ens hem aclarit. Cosa que també farem amb el conjunt d'ajuntaments, no en tingui cap dubte.

Una altra cosa és que una institució com la Federació de Municipis de Catalunya s'utilitza amb criteris polítics, que en aquest cas sí que és impossible entendre's-hi; però amb els ajuntaments ens entenem, i espero que també algun moment i algun dia amb la Federació de Municipis de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya

Entrem al tretzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el Pla interdepartamental d'immigració, amb especial referència a la situació dels treballadors extracomunitaris a Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el 29 de març de 1995, primer, i el 26 de juny 1996, després, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i l'any passat Iniciativa per Catalunya - Els Verds, vaig interpellar el Govern sobre la política d'immigració en els àmbits en què som estatutàriament competents. Avui hi torno, acomplexat pel fet que no he estat mai ni a Romania ni a l'URSS i que, per tant, dec ser una *rara avis* entre els meus, a parer del senyor conseller, i hi torno, de tota manera, amb la consciència que les dues interpellacions anteriors van donar lloc a mocions subsegüents que goso qualificar de molt importants, que en aquests moments són material o són doctrina política afegida a tots els plans governamentals d'immigració i que són també referència de doctrina política per a d'altres parlaments autonòmics i per al Parlament de l'Estat.

Aquestes mocions van ser possibles, evidentment, pel suport de tots els grups parlamentaris, i és, per tant, a tots els grups parlamentaris en el cas de la primera i a

gairebé tots en el cas de la segona, als quals volia tornar a agrair l'esforç de consens per arribar a mocions que aclareixen molt més quina pot ser, des de Catalunya, la política en el marc del Pla interdepartamental d'immigració.

Hi havia qüestions tan importants, per exemple, com: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a continuar desenvolupant les actuacions necessàries per a garantir que els fills dels estrangers que viuen a Catalunya puguin accedir, sense cap mena d'excepció, a l'ensenyament obligatori en els centres públics i concertats de Catalunya», tema que es repeteix amb una altra formulació en la segona de les mocions. O «aprofundir mitjançant l'Escola de Policia Pública de Catalunya la formació específica dels mossos d'esquadra i de les policies locals, en la línia de preservar els principis de tolerància i de respecte escrupolós dels drets de les persones integrades a Catalunya». Hi havia mesures molt concretament relacionades amb un dels grans dèficits, el dèficit de l'habitatge, i també amb tot el que fa referència a l'atenció sanitària. Recordo que en la Moció de fa dos anys hi havia un punt que deia: «Promoure l'establiment dels mecanismes oportuns per a garantir l'atenció sanitària de la població immigrada que ho requereixi, sense excepcions, dins el Servei Català de la Salut, d'acord amb la resolució 183/IV del Parlament de Catalunya, de 9 de novembre de 1994». Ho dic perquè aquest és un punt important, que no sempre després ha obtingut una resposta, des del punt de vista administratiu, prou clara, com veurem, suposo, al llarg d'aquest debat d'aquesta interpellació.

En la interpellació d'ara fa un any, de l'any passat, insistíem en la necessitat de garantir que els fills dels estrangers que viuen a Catalunya puguin accedir, sense cap mena d'excepció, a l'ensenyament obligatori en els centres públics i concertats, tant pel que fa a la primària com pel que fa a l'etapa d'ensenyament secundari obligatori, a l'ESO. Per què? Perquè constàvem amb dades que vam donar aquí, que vam poder confrontar, que mentre el nombre de fills d'immigrants que accedien a la primària era molt alt, el nombre dels que accedien a la secundària obligatòria, l'ESO, baixava moltíssim, i ens explicàvem: aquí què ha passat? Hi ha hagut un tall massa important com perquè no tinguí alguna explicació. I en tot cas, en aquest cas encara, ens costa tenir aquesta explicació.

Vam insistir en les dues mocions en un tema que és específic i que ja des d'ara dic que mirarem de plantejar en un altre marc d'aquest Parlament, que és la situació dels estrangers extracomunitaris a les presons de Catalunya. Si el total de persones, de treballadors estrangers extracomunitaris, assoleix xifres de l'1,4, en tot cas, no arriba al 2%, representa, en canvi, el 18% de la població reclusa a Catalunya. Què ha passat amb aquesta població reclusa en l'aplicació del nou Codi penal? No sempre el nou Codi penal ha afavorit mesures, per exemple, de treball a fora per a persones que, en tot cas, no tenien garantida la seva llibertat de circulació fora de les presons, cosa que ha provocat una sèrie de problemes. Repeteixo, però, que aquest ens sembla un punt que pot ser tractat en el marc de la Comissió de Justícia i que allà seria molt interessant que po-

3070

guéssim tornar a veure, en un informe específic dels responsables de presons a Catalunya, què ha passat.

Voldria, en el moment de començar aquesta interpellació, referir-me al terme «immigració», perquè en els debats que hi ha hagut aquests dies sobre qüestions d'un altre tipus de política, de política lingüística, s'ha parlat massa vegades, creiem que de manera inadequada, de la paraula «immigració». A partir de l'article sisè de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, queda ben clar que quan parlem d'immigració parlem de treballadors estrangers o de persones estrangeres extracomunitàries. Per què? Perquè l'article 6 de l'Estatut insisteix que gaudeix de la condició política de català el ciutadà espanyol que té veïnatge administratiu a Catalunya. Per tant, no hi ha immigrants des del punt de vista polític, si no és dels que no poden accedir a la condició de ciutadans espanyols i tenir veïnatge administratiu de Catalunya en tant que tals. Per tant, quan parlem de política d'immigració parlem sempre d'aquest tipus de política d'immigració.

I també volia dir que en el començament d'aquesta interpellació ens han colpit una sèrie de dades i d'informes importants. En primer lloc l'informe, el darrer informe del Síndic de Greuges. Voldria dir que ja l'honorable Frederic Rahola, en l'informe al Parlament de 1989, era explícit; en el llibre sobre la marginació a Catalunya deia coses importantíssimes sobre la situació dels treballadors estrangers extracomunitaris a Catalunya, i que en aquest cas l'informe que ha de ser debatut en el Ple d'aquest Parlament, l'informe de l'any 1997, per entendre'ns, sobre l'any 1996, de l'honorable Anton Cañellas, diu coses molt importants sobre la situació de la immigració a Catalunya, que comentaré tot seguit.

Començo també per recordar que hi ha hagut un fet puntual que ens sembla importantíssim: la tragèdia que va tenir lloc a mitjan mes de març en terres catalanes, a tocar de la frontera. I voldria dir que per una d'aquelles paradoxes històriques passa justament en la geografia que Rovira i Virgili tracta en *Els darrers dies de la Catalunya republicana*, quan els catalans vençuts anaven cap a l'exili no voluntari, cap a l'exili imposat, i justament allà té lloc l'accident d'un camió que descobreix l'existència d'una xarxa de transports de persones amb una pràctica que ens recorda massa el *Code noir*, la vigència del tràfic d'esclaus, que va ser en els seus moments negoci pròsper a Catalunya. El fet sembla com un contrapunt sarcàstic a la Declaració europea per declarar 1997 com l'any internacional, l'Any Europeu de Lluita contra el Racisme i la Xenofòbia. Crec que en aquells moments la reacció de la Mesa per a la Immigració de les comarques gironines va ser modèlica; crec important poder estendre aquest tipus de mesures a partir de l'experiència d'aquesta mesa feta a Girona, perquè, en tot cas, ens explica la necessitat d'ajuntar forces socials i forces polítiques a l'entorn d'una problemàtica tan concreta com és la de la immigració. Voldria recordar també que aquest Parlament va aprovar, en la seva adhesió a l'Any Europeu contra el Racisme, una sèrie de punts, entre els quals hi havia aquest, la lletra f: «Impulsar i donar a conèixer els avantatges polítics de la integració a nivell local, en especial en els àmbits

que afecten l'atur, la salut, l'educació, la formació, l'habitatge i l'atenció i la promoció socials», objectius que són coincidents amb els objectius declarats a l'hora de proposar el Pla interdepartamental d'immigració del setembre de 1993..., del 28 de setembre –crec que sí.

Entre els aspectes que l'informe del Síndic de Greuges recull, en l'actuació d'ofici 1068/96, que és la valoració dels programes d'actuació del Pla interdepartamental d'immigració, insisteix que la finalitat fonamental que es persegueix en els diferents programes és la integració dels immigrants en la nostra societat en tots els vessants –educatiu, laboral, social i cultural–, a fi que la convivència en la societat receptora sigui al més pacífica possible i s'eviti la formació de guetos, que l'experiència històrica ha demostrat que generen uns recels recíprocs que finalment desemboquen en greus conflictes.

En d'altres moments, el síndic de Greuges ens adverteix sobre la ineficàcia dels acords fets perquè els mitjans de comunicació tractin d'una altra manera la immigració, i ens insisteix també que és molt greu, a partir d'una actuació d'ofici promoguda per un diputat d'aquesta cambra, el senyor Joan Oliart, en què diu que de cap de les maneres es pot insistir en la idea que immigració és igual a delinqüència.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Potser sí que ha expressat un model, senyor Riera, en tots aquests aspectes, i aquí ens podem entendre i podem dialogar. Jo crec que el que debatem sobre aquesta temàtica és important, no tan sols per a nosaltres, com a representants del poble de Catalunya, sinó sobretot perquè en aquest aspecte tenim davant..., ho he dit en diferents ocasions, i m'ha semblat que sempre hi havia un assentiment per part de la cambra, que aquesta és una problemàtica de les més importants que hem d'encarar en el futur, en un futur immediat.

I amb la presència de treballadors estrangers hi ha sempre el perill de l'aparició del racisme –vostè hi ha fet referència– i de la xenofòbia. Per tant, cal, d'una banda, integrar la gent que ens ve i, per altra, situar lluny qualsevol temptació racista a casa nostra. Deia el comissari de Treball i Afers Socials de la Unió Europea, *mister Flynn*, en el discurs amb què va inaugurar a l'Haia..., de la presentació de l'Any Europeu contra el Racisme, deia ell que el racisme no és fet aïllat en les nostres societats, és una desagradable realitat que afecta tots els països membres; ell no feia absolutament cap exclusió. I afegia que el racisme, com és natural, va en contra de tot allò que Europa representa. I les causes del racisme són complexes; el racisme, la discriminació i la xenofòbia sovint vénen dictats per la por i per la inseguretat. Estan arrelats en l'imaginari col·lectiu i individual de la por, de la ignorància, del que és irracional i de la manca de solidaritat. És la raó per la qual la gent

sovint veu la solidaritat multicultural i multiracial com una amenaça. Les causes del racisme també tenen rons socials; el desenvolupament del racisme és fruit de la degradació i la inseguretat que caracteritzen les nostres societats, castigades amb l'atur i la pobresa, que condueixen a l'exclusió social.

Però vostè es referia més aviat, en la interpellació que m'ha formulat –n'havia fet referència en el seu discurs, en la seva presentació; per això he llegit això–, més aviat a la situació en què es troben els treballadors extracomunitaris a Catalunya. I jo estic d'acord amb el que ha assenyalat; hi ha una definició, que jo l'havia fet meua –no sé si és gaire adequada–, de parlar, en tot cas, quan parlem d'aquests aspectes, no d'«immigrats», sinó d'«immigrants econòmics» –no sé si se'n pot dir així, però, en tot cas, em sembla que ens entenem–, que són els procedents de les zones menys desenvolupades econòmicament que Espanya. En aquests moments, per les dades que jo tinc –són de finals del 95–, hi ha a Catalunya 77.239 immigrants econòmics, o sigui, persones que procedeixen d'aquests països, que es calcula que n'hi ha un 30% més dels que realment estan estadísticament fixats. Per tant, ens situem per sobre de les cent mil persones, que és una quantitat no gaire important, però Déu n'hi do, i que tots diem, tots afirmem, perquè això és una qüestió clara, que això anirà creixent. I per a aquestes persones el primer sector d'ocupació és el dels serveis –les estadístiques que aquí tinc són del 94, no del 95–: 17.270 treballaven en aquest sector; en la construcció, 4.098; en l'agricultura, 3.616, etcètera.

El mercat de treball en què es mouen els immigrants econòmics pot classificar-se globalment com un mercat secundari dins d'un sistema dualitzat, caracteritzat per la inestabilitat, els baixos salaris, la falta de qualificació i la desregulació. De totes maneres, no totes les ocupacions estan igual de desregularitzades, i en molts àmbits, incloent el servei domèstic, s'han anat millorant les condicions del treball els últims anys. Sembla que, a diferència del sector agrícola, en el sector de la construcció no hi ha discriminacions salarials, on la majoria d'immigrants treballen com a peons. En aquest sector la sinistralitat és bastant superior que en la resta de la indústria.

A Catalunya, dins els pressupostos de la Generalitat es dedica una part, que jo crec que és significativa, a atendre aquestes persones; concretament, en el conjunt dels anys 93, 94, 95 i 96, els quatre anys, sumant els quatre anys, són 22.277 milions de pessetes. Una bona part és a l'ensenyament, o a la sanitat, o al que vostè ha fet referència, de les persones que estan internades en les presons catalanes, que procedeixen d'aquests països.

Aquesta és la situació, així, molt ràpida. Però abans deia que he cregut que alguns... Jo crec que, aleshores, nosaltres havíem d'intentar tractar aquests aspectes anant per feina i agafar més compromisos que parlar en termes genèrics. Vostè em sembla que tenia no fa gaire una frase –que ara no sé si trobaré en el meu cervell– que era molt clara; deia que s'havien de fer discursos idealitzats, simplement, de conformitat, i hem de passar..., perquè, si no, no ens en sortirem. Podem parlar

mil vegades de la mateixa situació, i aleshores nosaltres hauríem d'intentar solucionar unes quantes coses.

La primera és la Llei d'estrangeria. Aquesta és una qüestió que jo ja fa temps que ho dic, que no he aconseguit que s'hi avanci gaire, tot s'ha de dir, però aquesta és una qüestió que hem de fer. Per cert, a mi m'estranya, em va estranyar –permeti'm que ho digui, suposo que tampoc no es molestarà ningú, almenys no ho faig perquè es molesti ningú–, però l'altre dia, quan es va fer una manifestació el 13 d'abril, hi va haver diputats socialistes que van anar a aquesta manifestació, que era una manifestació contra la Llei d'estrangeria, quan la Llei d'estrangeria la va portar el Partit Socialista, quan la va defensar, quan ha tingut un reglament absolutament impresentable fins pocs dies abans de deixar el Govern. Aleshores, realment, a mi em sembla que així no resoldrem aquestes qüestions; ho resoldrem a base de modificar aquesta Llei d'estrangeria.

Hi ha el senyor Joaquim Xiol, que és algú en aquest terreny, que ell sustenta que, més que modificar la Llei d'estrangeria, ell proposa crear una nova llei d'integració. Ell diu, concretament, que hi han dues possibilitats: modificar la Llei d'estrangeria, o afegir una nova llei que tingui en compte els aspectes més importants a l'hora de facilitar la integració dels immigrants. Bé, hi estic d'acord, parlarem amb el senyor Xiol, però no hi ha dubte que hem de promoure al Parlament espanyol o un canvi de la Llei d'estrangeria, o fer una llei d'integració de les persones immigrades. Si no, en totes les actuacions que fem ens quedem a mig camí. I aleshores no avancem.

Vostè ha fet referència, senyor diputat, a la prestació sanitària. Doncs bé, això també s'ha de resoldre, la regulació de la Seguretat Social, que només dóna drets als espanyols o a les persones de països que tenen conveni amb l'Estat espanyol, i això no es dóna en la major part dels ciutadans immigrants que tenim aquí. Per tant, aquí hi ha una situació legal que s'ha de canviar, perquè en cas contrari no ho podem universalitzar; ho podem universalitzar, potser, de facto, però no de dret, i les coses ens hem d'acostumar a fer-les de dret, a universalitzar-les de dret. Per tant, aquest és un altre aspecte que nosaltres hauríem de resoldre, com també dintre de la Seguretat Social ens hauríem de comprometre a resoldre els aspectes que tenen a veure amb les pensions contributives i no contributives, a base dels permisos de residència, a base dels permisos de treball; hi han moltes persones immigrades que poden haver-se establert uns anys a casa nostra i, en canvi, no tenir dret a aquesta prestació. Crec que aquest és un altre aspecte que nosaltres hauríem d'assenyalar.

I parlar també dels drets i dels deures de les persones immigrades, perquè moltes vegades passem per alt –això també ho he dit en alguna ocasió– pràctiques que atempten contra la dignitat de la persona humana –sobretot de les dones–, i en això em sembla que nosaltres ens hauríem de posar també seriosos a no admetre que aquestes situacions es donin.

Per tant, ja sé que aquestes no són actuacions que afecten, en alguna part sí, però majorment no afecten les nostres competències, però és que ara és l'hora que

3072

hem d'intentar resoldre-les, perquè, si no, totes les actuacions que nosaltres podem fer aquí queden molt lluny del que haurien de ser; queden, simplement –i aquí sí que acceptaria a la senyora Mayol el que ha assenyalat– molt en l'aspecte de la beneficència, de fer les coses no de dret, que és el que no s'ha de fer. M'hauria agradat dir-ne alguna cosa, potser tindrè oportunitat de referir-m'hi en la rèplica, perquè veig que s'ha exhaurit el temps, però assenyalo que aquest temps..., sé que hi ha una altra interpellació del Grup Socialista, i espero que també ens donarà oportunitat d'ampliar els continguts d'aquest debat que hem d'anar mantenint, perquè aquest és un tema, com he assenyalat abans, dels més seriosos que tenim davant nostre.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al tom de rèplica, té la paraula el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gàcies, senyor president. Senyor conseller, no solament com a membre del Govern de Catalunya, sinó com a membre de la coalició de Convergència i Unió, li prenc la paraula: estem absolutament d'acord en la necessitat de modificar la Llei d'estrangeria –que també vostès van votar el 1985. Jo els recordo que el 20 de novembre de 1995, quan la diputada d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds senyora Mercè Rivadulla va proposar la modificació de la Llei d'estrangeria, recordin quin va ser el comportament de vot, justament, dels diputats de Convergència i Unió en el Parlament de l'Estat. Ho dic perquè això no és parlar de fa molts anys, és parlar del 20 de novembre del 95, després que vostè, en aquesta cambra, ja hagués dit també que creia que la Llei d'estrangeria era, exactament, va dir «un impediment legal contra la integració dels immigrants a Catalunya». Per tant, de veritat, i li ho dic sincerament, li prenc la paraula, li prenc la paraula, i, com que el nostre Grup està disposat a tornar a plantejar aquest tema al Parlament de l'Estat, espero que hi hagi coherència, en aquest cas, d'actuació del seu Grup, i capacitat de pressió del seu Grup sobre altres grups que poden obtenir una nova majoria en aquest tema a la cambra perquè es modifiqui la Llei d'estrangeria.

Li dic que a nosaltres ens preocupa tant la Llei com els dos reglaments d'aplicació que hi ha hagut, tant el de gener del 1986 com el del 2 de febrer de 1996; jo voldria recordar que, en aquest Reglament, hi ha un article, l'article 98.10, que és exactament, literalment, el que deia la Llei Debré a França, que va provocar una reacció d'opinió pública molt important, tant que va obligar a modificar la Llei Debré, que va ser sotmesa al Parlament, i que, en canvi, aquí no va provocar, jo crec, excepte algun article, a més a més d'aquests que no es llegeix mai ningú, d'algun dels diputats d'aquesta cambra, que allò servís per modificar, justament, el que s'havia d'haver dit, el que s'havia d'haver fet.

Mirin, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds planteja aquestes interpellacions; doncs bé, els diferents col·lectius que componen en aquests moments Iniciativa

per Catalunya - Els Verds han anat celebrant jornades sobre la immigració: Iniciativa per Catalunya, el 22 de febrer de 1997, va celebrar la que creiem una molt important jornada sobre immigració a Catalunya, amb unes conclusions que amb molt de gust li lliuraré, tant a vostè com a la resta de grups de la cambra, perquè crec que poden compartir molts dels neguits que hi ha en aquest punt. Doncs bé, entre les conclusions es parlava justament de la problemàtica de la nova regularització pendent si no volem viure en una situació estranya, en què diguem que la situació de la immigració és una quan la situació legal de la immigració és una altra. Les situacions kafkianes per arribar a aconseguir legalitzar molts dels treballadors de fora són realment difícils, i en aquest cas les xifres d'entitats no governamentals com la Creu Roja i com Càritas Diocesana ens parlen d'una quantitat importantíssima d'immigrants a l'Estat espanyol no regularitzats que, precisament perquè són sense papers, poden acabar depenent de màfies, que aquest és un altre tema, que quan una persona no té mecanismes de legalitat que el puguin defensar, aquesta persona acaba depenent massa sovint de màfies que garanteixen un mínim de seguretat a canvi, naturalment, de la pèrdua de les llibertats mínimes.

Insistíem també en el tema de l'habitatge, i insisteix també sobre aquest tema l'informe del Síndic de Greuges. Quan ahir vèiem les imatges dels efectes del vent i del foc a una zona com Viladecans, no deixa de ser curiós ni casual que sigui justament en una àrea en la qual hi ha hagut un dels problemes d'incendis, i on han hagut de desallotjar una sèrie de barracots, de barracots que existeixen en aquests moments a Viladecans. Quan era adjunt del Síndic de Greuges el senyor Elies Rogent, vam haver d'intervenir, justament, també, en aquesta problemàtica, i exactament en la mateixa població baixllobregatina; població baixllobregatina on pot ser notícia –i parlo del 2 de maig de 1977– aquesta: «Colegios del Baix Llobregat que matriculen niños inmigrantes temen el rechazo social. Unos veinte mil escolares extranjeros están inscritos en centros de Cataluña.» Hem de lluitar, evidentment, contra el refús social, creant mecanismes efectius d'integració social.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president. No per entrar en cap tipus de discussió, però simplement per deixar les coses tal com estan, és cert que, la Llei d'estrangeria, la va votar el Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, però li prego que analitzi les esmenes que es van presentar al Senat, i els vots particulars que hi van haver, i en aquells moments es va fer, al respecte, el que es va poder.

És sabut que en ocasions –en ocasions–, per salvar determinats aspectes, s'ha de renunciar a altres, però hi ha vots particulars i van haver-hi unes esmenes concretes

que estan al *Diari de Sessions* i que, per tant..., i, per tant, aquest és un aspecte que espero que al nostre Grup serveixi, doncs, per cercar la majoria que fa falta per canviar i adequar una llei que avui realment..., segurament, devia tenir les seves raons en el moment que va ser promulgada –potser sí, no ho sé, no ho vaig viure–, però el que és avui no fa..., no serveix.

Però també hi ha un altre tipus de qüestions. Jo crec que nosaltres també hem de fer un esforç –abans jo deia– de fixar-nos en els deures de les persones que vénen a fer d'aquesta també la seva terra i no permetre certes actuacions que pugnen contra la dignitat de la persona humana. I també en aquest aspecte hem d'insistir, a través de les institucions públiques, en la solidaritat que estem obligats a assenyalar que s'ha de tenir.

Ahir parlàvem, i sé que vostè és sensible –ho sé personalment– en aquest afer, però parlàvem d'un ajuntament en concret que em sembla que no té un posicionament concret, però n'hi ha d'altres, n'hi ha d'altres, de tot els signes, segurament. Aquests són aspectes que no pot ser... Tot això de Viladecans que vostè ha assenyalat fa un moment, això sap vostè que estem intentant trobar solucions amb l'Ajuntament de Viladecans, perquè aquesta és una qüestió que ara és actual, però és que ja és actual de fa un temps i que és una situació que no pas perquè hagi tingut aquesta desgràcia del foc, doncs, mereix més atenció que la que mereixia el dia abans de tenir aquesta situació.

Per tant, nosaltres, en aquests aspectes, hi hem d'actuar. El que passa és que també hem de tenir en compte que perquè aquesta solidaritat i aquests efectes de comprensió de la societat siguin possibles hem de fer actuacions que no signifiquin tampoc cap discriminació positiva més enllà del que la societat està disposada a acceptar. En habitatges, ara, en aquests moments, degut a l'acordat, al Pla interdepartamental d'immigració, estem analitzant la normativa en relació amb això, però el que tampoc podem fer és una situació de preferència, sinó que en tot cas els hem de situar en una situació d'igualtat als altres ciutadans que estan en aquestes situacions, i analitzar en tot cas les situacions en les quals es troben.

Jo entenc que tot el nostre esforç ara, després del que ja s'ha assenyalat, i a part d'algunes més que es poden fer..., per exemple, les noves propostes d'actuació que ha promogut la Comissió Interdepartamental; és un programa de promoció associativa, perquè encara hi ha massa persones immigrades que no tenen un encaix associatiu i uns programes concrets d'informació, etcètera. Vull dir que això està en marxa. Però a mi em sembla que hem arribat un moment que, més que en aspectes parcials, ens hem de fixar en el que dèiem fa un moment, en el que són aspectes de dret, perquè això s'ha pogut fer en l'ensenyament, per exemple, s'ha pogut escolaritzar, hi ha una universalització; hem de procurar evitar el rebuig, com vostè deia, però hi ha una universalització.

En la sanitat no es pot fer fins que no es canviï la Llei de la Seguretat Social i s'atén igualment, però no és exactament el mateix; una cosa és atendre'l perquè s'ha d'atendre i una altra cosa és perquè s'hi té dret. I estem

a finals de segle i de millenni, estem en uns moments que nosaltres ens hem de basar en els drets i no pas en les actuacions que puguem fer més o menys perquè creiem que són justes o èticament s'han de fer. Hem de parlar dels drets de les persones, no pas de prestacions voluntàries.

Per tant, en aquest camp ens hi trobarem, i espero que tots els grups representats en aquesta cambra puguem realment fer pinya de cara a aconseguir aquesta solució, perquè no són aspectes només ètics, que ho són; no són aspectes que hem de fer per raó del nostre paper en aquesta cambra, que ho és; són aspectes que tenen a veure a procurar construir el país que diem que volem construir, perquè no el construirem si no atenem això des d'un punt de vista real. D'immigració, en tenim ja d'un gruix determinat, i, com ja he assenyalat abans, els propers anys aquest gruix anirà creixent, ens agradi o no agradi a algú, és un fet, i per tant nosaltres hem d'encarar la integració d'aquestes persones en condicions d'igualtat en el conjunt de la població de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia. És la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia, presentada pel Grup Mixt. Per exposar-la té la paraula el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. La present Moció és conseqüència de la interpellació que vam substanciar ara fa un mes i que titulàvem «sobre la democratització de la justícia» i que va permetre, em sembla, un debat molt coincident amb la consellera pel que fa a aspectes, a àmbits del món de la justícia, on la paraula «democràcia» no és baldera i on, per tant, es poden fer esforços, accions, per tal que la justícia sigui més democràtica.

Un d'aquests aspectes és la mateixa tria de les persones que dirimeixen i decideixen les controvèrsies i els litigis judicials, i ens preguntàvem si amb l'acreditació d'una carrera de dret i l'aprovació d'unes oposicions n'hi ha prou per deixar que s'interpretin lleis i es dictin sentències. I aquest és un debat que està molt per damunt de conjuntures concretes, de debats més o menys interessats sobre jutges estrella o sobre actuacions judicials puntuals més o menys polèmiques. Al capdavall, el poder judicial no és un conjunt d'ordinadors als quals es forneixen dades i en funció d'aquestes dades en surten sentències estrictament neutres; això sí que fóra un poder judicial independent. El poder judicial està format per homes i dones que tenen criteris diferents i de vegades contradictoris, que tenen sentiments diversos, que poden estar condicionats favorable-

ment o desfavorablement davant d'un mateix fet, que, per tant, poden cometre errors d'apreciació, i òbviament, com a persones humanes que són, alguns poden tenir la temptació d'aprofitar la instrucció o el coneixement d'un cas amb ganxo popular per treure'n una projecció personal i convertir-se en un personatge popular.

Això passa i previsiblement això continuarà passant mentre el món de la justícia segueixi estant, segueixi essent un poder corporatiu gremialista, un poder endogàmic, sobre el qual el conjunt de ciutadans de peu poc o res tenen a dir-hi. Com escrivia l'illustre diputat Jaume Camps ara fa uns quants dies a l'*Avui*: «Si Montesquieu aixequés el cap, quedaria esmaperdut en constatar "el pollastre" que s'ha muntat al voltant del poder judicial.» Perquè, efectivament, una cosa és la divisió de poders, que en el moment de ser pensada era una teoria francament revolucionària i que proposava una formulació teòrica per superar el poder real absolut de l'antic règim, i l'altra, que la sobirania dels tres poders estigui en el poble i, per tant, que això es manifesti d'una manera o d'una altra.

Bé, consideracions d'aquest tipus van omplir bona part de la interpellació del Ple ara fa un mes i que demanava que ens plantegéssim aquesta qüestió per anar-hi pensant sense dificultat, que, com passa amb els altres poders, el poder judicial també emani del poble. El que passa és que fóra una temeritat per part meua proposar en aquests moments una moció que apostés per una solució concreta, al capdavant ni jo sóc Montesquieu ni —el que és encara més preocupant— aquest Parlament podria regular propostes que anessin dirigides en el sentit que apuntàvem.

Hi ha altres aspectes en els quals es pot anar avançant i que representen també un aprofundiment en la democratització de la justícia, i alguns quedaren esmentats tant en la meua intervenció com en la de la consellera. Fonamentalment, l'apropament de la justícia al ciutadà, i això es pot aconseguir amb diverses fórmules. La primera seria que les lleis que interpreten i apliquen els jutges i tribunals siguin de casa, votades pel Parlament de casa, i en això tenim encara molt camí per córrer, i supera àmpliament la voluntat de la present interpellació. Una altra seria que qui apliqués les lleis, els jutges, fos gent també de casa, que nascuts on sigui i feta la carrera i les oposicions on sigui tinguin voluntat de plantar-se al nostre país, coneguin el tarannà de la gent d'aquí, coneguin el dret d'aquí i, naturalment, coneguin la llengua pròpia del país. Aquests aspectes conduirien per lògica que els tribunals catalans fossin els competents en última instància per conèixer i decidir sobre els assumptes civils, penals i administratius que es dirimeixen a Catalunya. I en aquests aspectes, malauradament, encara no podem matar tot el que és gras; no només això, sinó que en molts casos encara estem en la fase de la conscienciació, de veure la importància que una justícia pròpia catalana té per gaudir d'autogovern; ningú entendria un autogovern sense un executiu propi o sense un parlament propi, al marge de les competències que puguin tenir cadascun d'ells.

Podem entendre l'autonomia catalana, estem parlant d'autonomia sense un poder judicial català? Òbviament no, però això és el que passa, i —ho repeteixo— encara

estem en la fase de defensar els principis, les idees, perquè aquestes principis encara no estan assumits ni tan sols per alguns dels qui aparentment ho haurien de tenir més clar. S'imaginem vostès, per exemple, que el president de la Generalitat, cap del poder executiu, digués que als membres del Govern no cal exigir-los el coneixement del català, que demanar això frega la inconstitucionalitat? S'imaginem que el president del Parlament, màxim representant del poder legislatiu, digués el mateix respecte als diputats? Lògicament, ningú no ho entendria i, en canvi, poca gent se sorprendria quan el més alt representant de l'altre poder, del judicial, fa manifestacions d'aquest tipus, i quan la consellera proposa estudiar la necessitat que el coneixement del català sigui no només mèrit, sinó requisit per ocupar plaça a Catalunya, contesta als mitjans de comunicació en termes d'una persona que segurament té assumit que forma part important de l'engranatge del poder judicial espanyol però que, aparentment almenys, té poca consciència de ser el més alt representant del poder judicial català, probablement perquè encara no tenim poder judicial català. De tota manera, hom gosaria esperar del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, del fiscal en cap del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que en són les dues figures més representatives, una mica més de sensibilitat cap a la llengua pròpia del país, que, a més, és la llengua de relació d'una bona part dels ciutadans del país en les seves relacions quotidianes i que també ho hauria de ser, almenys en la mateixa proporció, en l'àmbit de l'Administració de justícia. O és que els jutges tenen més drets que els altres ciutadans? Amb quina credibilitat pot un jutge exercir a Catalunya sense necessitat de saber la llengua pròpia del país? Com conjuminar això amb el dret dels ciutadans d'utilitzar el català als jutjats i tribunals del país? Doncs, que això ho qüestioní ni més ni menys que el més alt representant del col·lectiu judicial català posa en evidència que en aquest camp tenim encara molt camí per córrer.

Per això la Moció que avui posem a la seva consideració es mou en el terreny dels objectius. Creiem que és necessari que aquest Parlament, representant del poble de Catalunya, declari que per aconseguir més quotes d'autogovern, com passava per exemple durant la Generalitat republicana, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, amb el nom que sigui, arribi a ser l'última instància en tots els procediments judicials iniciats a Catalunya. I que aquest Parlament declari també una cosa que a mi em sembla òbvia, que em sembla que ho és: que qui treballi de jutge a Catalunya, independentment de la seva procedència, conegui el dret del país, conegui la llengua del país, conegui el tarannà de la seva gent i la seva realitat social.

I lògicament els principis, les declaracions finalistes han d'anar acompanyades de la voluntat d'avançar efectivament, fent els canvis legislatius que siguin necessaris per tal que al mateix temps que es milloren els problemes derivats de la lentitud en la tramitació de les causes, els problemes d'infraestructura, la sobrecàrrega d'expedients i el col·lapse en determinats jutjats, la falta de plantilles per tal d'oferir un millor servei al ciutadà, avancem, a més, cap a una justícia catalana més

propera al ciutadà, més democràtica i, per tant, més justa.

En aquesta Moció, de tota manera, no hem volgut concretar quines mesures concretes hauríem de reclamar ara mateix per tal de tirar endavant els dos objectius primers. I no ho hem fet bàsicament per tres raons: la primera, que aquest és un tema d'una gran complexitat que no es pot despatxar frívolament buscant més el titular de premsa que no pas l'efectivitat, i malauradament no tindrem l'última instància judicial a Catalunya perquè ho demani aquest Parlament, sinó que la tindrem quan hi hagi un acord molt majoritari en aquest Parlament i quan es pugui, per les circumstàncies que sigui, fer pressió política al Govern central.

La segona raó és que la Conselleria de Justícia penso que en aquests moments té la qüestió ben encarada. De fet, en l'última compareixença de la consellera a la Comissió de Justícia per tal d'informar sobre l'estat de la normalització lingüística en el món judicial, ens va lliurar un informe en el qual, en l'apartat d'iniciatives per promoure la revisió del marc legal que afavoreixi la normalització lingüística a l'Administració de justícia, considera necessari modificar l'article 231 de la Llei orgànica del poder judicial, precepte que regula l'ús de les llengües a l'Administració de justícia, i també l'article 341 de la mateixa Llei, per tal que el coneixement de les llengües cooficials de les comunitats autònomes sigui valorat com a requisit i no com a mèrit en la provisió de vacants de jutges i magistrats.

I en tercer lloc, perquè cal esperar que la Ponència que discuteix la nova llei de llengües oficials tracti el tema amb la cura i profunditat que mereix, però també amb tota la llibertat que necessita.

Per tant, no crec que ara sigui positiu que cadascun dels grups ens dediquem a descobrir pel nostre compte la sopa d'all, sinó que el que cal és donar suport –naturalment, si s'hi està d'acord, i nosaltres hi estem– a aquelles iniciatives que la consellera de Justícia mateix va proposar, tirar-les endavant amb el màxim consens dels grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha esmenes presentades per diversos grups. Té en primer lloc la paraula, per presentar les esmenes del Grup Popular, el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, com a expressió de la identitat col·lectiva del nostre poble, estableix al seu article 19 que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és l'òrgan jurisdiccional en què culmina l'organització judicial en el seu àmbit territorial, és a dir a Catalunya, i davant el qual s'esgotaran les successives instàncies processals en els termes que marca l'article 152 de la Constitució espanyola. Aquest precepte constitucional estableix clarament que un dels

òrgans bàsics de les comunitats autònomes són els tribunals superiors de justícia, que culminen –i així ho reconeix el mateix text constitucional– l'organització judicial dins l'àmbit territorial de la comunitat autònoma, sens perjudici de la jurisdicció que li correspon, per llei, al Tribunal Suprem.

Nosaltres, senyor Tugues, som i volem ser molt respectuosos amb la lletra i l'esperit de la Constitució i de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. L'article 20 del nostre Estatut reserva per al Tribunal Suprem el recurs de cassació i tots aquells que li corresponguin segons la legislació de l'Estat i, si s'escau, també el recurs de revisió. Igualment, aquest article reserva per al Tribunal Suprem la resolució dels conflictes de competència i jurisdicció entre els tribunals de Catalunya i els de la resta de l'Estat. Així, doncs, li correspon al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya la resolució dels recursos ordinaris plantejats a la comunitat autònoma, tal com he esmentat abans. Per tant, el nostre Grup ha demanat la supressió d'aquest punt de la Moció, fonamentalment perquè entenem que aprovar-ho tal com està redactat, amb la referència a tots els procediments, seria tant com rebutjar o desvirtuar el precepte estatutari en què tot això ve recollit. No obstant això, el nostre Grup pot modificar el sentit del seu vot en aquest punt si vostè accepta una esmena transaccional que ha estat plantejada pels diferents grups i que recull allò que li acabo d'exposar, i amb la qual el nostre Grup sí que hi estaria d'acord.

Pel que fa a la nostra segona esmena, crec sincerament que la Llei orgànica del poder judicial i el mateix Tribunal Constitucional ja garanteixen l'ús de la llengua pròpia de Catalunya a totes i cadascuna de les actuacions judicials que es porten a terme en el nostre país. És per aquest motiu que el nostre Grup ha presentat una esmena amb la qual manifestem la conveniència d'avançar en el coneixement –i, per tant, en el seu ús– de la llengua pròpia de Catalunya per part dels jutges que desenvolupen la seva tasca a casa nostra, d'acord –això sí– amb allò que disposa la legislació vigent i actual. No donarem, per tant, suport al seu text, senyor Tugues, perquè dins de la nostra concepció de la Catalunya plural..., entenem perfectament al que vostè es refereix quan parla de la llengua i el dret del país –això ho entenem–; ara bé, ni jo ni el meu Grup ens atrevim a definir quin és el tarannà i la sensibilitat del país per tal de poder posar aquest tarannà i aquesta sensibilitat a disposició judicial. De totes maneres, ha quedat palesa la nostra voluntat d'avançar en el coneixement del català i la seva utilització en l'àmbit de la justícia a casa nostra.

Per últim, senyor president, manifestar que hem demanat també la supressió del darrer punt d'aquesta Moció perquè entenem que existeix un acord tàcit per part de tots els grups de no influir en les tasques de la Ponència sobre l'ús de les llengües oficials a Catalunya. Nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats..., penso que si el senyor Tugues retirés aquest tercer punt de la seva Moció no quedaria desvirtuat el fons de la seva petició i crec que podríem arribar a un major consens de tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar concretament en les dues esmenes que el nostre Grup ha presentat, deixi'm dir al diputat interpellant i autor de la Moció, en primer lloc, que entre les elucubracions, les seves reflexions fetes durant la interpellació substanciada fa quinze dies, podríem compartir en bona part –i haig de dir en primer lloc que fins i tot les trobaríem interessants– les seves reflexions al voltant de les formes de legitimitat democràtica del poder judicial, i també de la designació dels seus integrants. De fet, és aquest un debat i una discussió que toca la base del mateix sistema judicial, perquè de fet vostè planteja o plantejava l'intent de conciliar, de trobar respostes, si més no, adequades a les legítimes aspiracions del poble, de qualsevol poder judicial, per tal que tingui el seu origen en el mateix poble, però també plantejava, crec que molt obertament, l'exigència de determinats coneixements, de determinada especialització pròpia de la funció jurisdiccional, és a dir, aplicar la llei, jutjar i fer executar allò jutjat. I, per tant, des d'aquest punt de vista, creguin-me, senyores i senyors diputats, senyor interpellant, que sóc sincer, que aquest debat, que és un debat molt complex i que no es resol, lògicament, ni amb aquesta iniciativa parlamentària ni amb successives intervencions o iniciatives en aquest Parlament, en aquesta cambra, doncs, creguin-me que és un debat molt complex i que no es resol, en definitiva, inclinant-se a favor o no d'un sistema judicial d'elecció popular –el sistema americà–, sinó que fins i tot jo crec que els excessos, els errors judicials, no són únicament inherents a un sistema judicial que ostenta la seva legitimitat, derivada ja no de la voluntat popular, sinó de la mateixa llei.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Més pròximes, però, a la nostra realitat són les dues esmenes que jo he presentat en nom del meu Grup Parlamentari. En primer lloc, el plantejament que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya esdevingui l'última instància en els procediments judicials a Catalunya. De fet, aquesta és una vocació, és un mandat que el programa electoral d'Esquerra Republicana en els successius anys ha anat establint –suposo que alguna cosa positiva li deu quedar al senyor Tugues del seu pas per aquesta formació política–; de fet, l'establiment d'un autèntic sistema judicial que gaudeixi d'una autonomia política real i no administrativa és un objectiu i una consecució que nosaltres hem plantejat històricament. Coincidint amb el que deia la consellera de Justícia en aquesta mateixa cambra, ens sembla que l'avenç cap a una plena modernització i democratització del poder judicial passaria per la seva acomodació

al procés autonòmic; que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya hauria de ser un veritable tribunal de cassació en totes aquelles matèries la legislació de les quals correspon a la Generalitat en primera instància, i això té el seu precedent, un precedent que enorgulleix enormement Esquerra Republicana, que és el Tribunal de Cassació de la Segona República, i, per tant, de l'etapa històrica de la democràcia republicana que també va viure aquest país. És aquí que nosaltres entenem prioritari de potenciar les atribucions del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i, per tant, d'operar les reformes legals necessàries conduents i també els acords polítics necessaris per tal que això sigui possible, i, per tant, en definitiva, el que plantejem amb aquesta esmena, que creiem que millora modestament la redacció o la formulació inicial que se'n ha proposat i parteix també de l'actual marc legal estatutari i, per tant, parteix també del que és la vocació o l'esperit de la llei, pretenem que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sigui, com a òrgan radicat i vinculat a aquest territori, sigui, per la seva proximitat i pel millor coneixement que té de la realitat social d'aquest poble, el que hagi d'atendre en última instància les resolucions de tots els conflictes.

Pel que fa al segon punt de la Moció, relatiu a la necessitat que els jutges coneguin la llengua i el dret de Catalunya, com a factor, també, d'aproximació de la justícia al ciutadà, val a dir que, certament, és un fet inqüestionable –s'ha dit sovint, reiteradament, en aquesta cambra– que des de la recuperació de la democràcia i l'aprovació de l'Estatut s'ha anat avançant substancialment, singularment, en el coneixement i l'ús del català; però –com és sabut també– en l'àmbit de la justícia no s'han assolit uns nivells de catalanització suficients que garanteixin, d'una banda, la plena cooficialitat del català, i de l'altra, el dret lingüístic d'elecció dels ciutadans o dels usuaris de la justícia a l'hora de relacionar-se amb els òrgans judicials. I això entenem que es pot solucionar progressivament, i es pot solucionar, òbviament, millorant, certament, l'actitud lingüística de molts operadors jurídics, com s'ha dit; es pot solucionar adoptant progressivament les mesures tècniques, els recursos específics, dotant econòmicament de manera suficient la justícia a Catalunya, però també operant les reformes legislatives necessàries que han d'afegir prestigi i més confiança del ciutadà en els estaments oficials i, per tant –com plantejava inicialment en la seva interpellació el senyor Tugues–, la seva democratització.

Entre aquests canvis legislatius –vostè els ha citat–, s'imposa necessàriament la reforma de la Llei orgànica del poder judicial, que conté un concepte discriminatori de la llengua i, per tant, del català, en dos aspectes o en dos preceptes molt concrets: el 231 i el 341; aquest últim especialment, perquè entenem que cal que el coneixement del català i del dret propi de Catalunya sigui un requisit imprescindible, sigui un requisit exclouent abans d'ocupar una plaça vacant de jutge o de magistrat a Catalunya. I entenem que amb la redacció, amb la formulació del segon punt de la seva Moció el que s'està fent és aigualir d'una manera molt important el que ja és fins i tot un mandat d'aquest Parlament, a través de la Moció 12/V del Parlament, en el qual s'es-

tablia, i per unanimitat de tots els grups de la cambra, que en el programa d'estudis de l'Escola Judicial de Catalunya el coneixement del català i del dret propi de Catalunya hauria de ser una assignatura, la superació de la qual hauria de ser un requisit exclouent i imprescindible abans de no ocupar plaça de jutge a Catalunya. Per tant, ens sembla –i en aquest sentit la nostra esmena intenta augmentar el contingut i, per tant, el sostre d'aquest plantejament–, entenem que el plantejament que vostè fa rebaixa substancialment el que ja és un mandat d'aquesta cambra i, per tant, fins i tot, entra en un terreny que ens sembla gairebé antropològic o cultural, més que un mandat d'aquesta cambra, que ja ho és i, per tant, que s'ha de complir, i que, en definitiva, calia referendar-lo. I en aquest sentit la nostra esmena el que fa és reprendre el que ja és un mandat i és una voluntat expressada unànimement pel Parlament, i, en definitiva, ens sembla que millora, de molt, el que vostè ens ha plantejat inicialment.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ridao. També ha presentat esmenes a aquesta Moció el Grup Parlamentari Socialista. Per exposar-les, té la paraula el diputat senyor Josep Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, m'agradaria començar aquesta intervenció posant de manifest una certa..., no sé si perplexitat, perquè no acabo de veure la relació entre la intervenció del proponent, entre la seva interpellació i el que ens proposa de votar ara. Després d'una intervenció vibrant, sobre un *totum revolutum* ficat sota d'un títol sota la democratització de la justícia, el que se'ns proposa votar són unes mesures concretes relacionades no amb aquest objectiu, amb aquest vestit tan gros de la democratització de la justícia, sinó amb una cosa molt més modesta, perfectament legítima, però molt més modesta, que és la, podríem dir, «catalanització de la justícia», potser, és a dir, que la justícia tingui una intensitat autònoma més gran, una major desestatalització i una major connexió amb la realitat social del nostre poble. Són dues coses absolutament diferents; a mi no m'agradaria que es disfressés una cosa amb l'altra. Parlar de la democratització de la justícia sona a quelcom com molt gros, i sona, m'imagino, a elecció dels jutges..., i tot un pilot de coses que no posem a votació. Per tant, no puc deixar de posar de manifest aquest divorci entre el títol de la interpellació i el contingut concret que se'ns demana votar.

Entrant ja en el contingut concret que se'ns demana votar, i analitzant els tres apartats de què consta la Moció, haig de començar dient que amb el primer apartat que se'ns proposa votar el nostre Grup hi està absolutament en contra. Estem absolutament en contra que a Catalunya el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sigui, amb els termes que aquí es diu, «l'última instància en tots els procediments judicials iniciats a Catalunya», hi estem en contra. Hi estem en contra perquè està absolutament en contra del model constitu-

cional i el model estatutari vigents. Hi estem en contra perquè mentre hi hagi un estat que exerceixi competències, encara que només sigui en relacions exteriors i en defensa, estic segur que hi hauran institucions i ciutadans de Catalunya que voldran plantejar davant dels tribunals els seus conflictes amb l'Administració, per exemple, i aquests conflictes és lògic que vagin a finir davant del Tribunal Suprem si les normes que s'apliquen són normes d'aquest Estat, o si els actes que s'impugnen són actes d'aquest Estat. Hi estem en contra perquè volem que els ciutadans de Catalunya tinguin la possibilitat, igualment com els ciutadans de les altres comunitats, de poder arribar al Tribunal Constitucional, de poder fer un recurs d'empara davant del Tribunal Constitucional. I hi estem en contra perquè també volem que els ciutadans de Catalunya, igualment com els altres ciutadans europeus, puguin accedir al Tribunal Superior de Justícia de les comunitats europees. Per tant, estem radicalment en contra de voler fer finir a Catalunya totes les instàncies judicials, que és el que se'ns planteja.

Sí que estem d'acord a incrementar el nivell de descentralització de la justícia, i per tant, el nivell de competència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. En aquest sentit, jo penso que l'esmena que ens proposa Esquerra Republicana de Catalunya, l'esmena número 1, és una esmena globalment acceptable, sempre que es matisés que aquesta voluntat d'esgotar les successives instàncies processals sigui amb caràcter ordinari, deixant obertes, per tant, amb caràcter extraordinari, totes les altres vies de recurs davant d'instàncies territorials superiors.

Pel que fa al segon apartat de la Moció, hi estem d'acord. Estem absolutament d'acord a expressar la voluntat que els jutges que treballen a Catalunya coneguin la llengua del país i el dret del país. No tenim tan clar si han de conèixer també el tarannà i la sensibilitat. Nosaltres pensem –i en aquest sentit la nostra esmena número 1– que seria millor dir que coneguin la realitat social del país: que coneguin la llengua, coneguin el dret i la realitat social. En quina forma s'ha d'assolir això? Jo preferiria que la Moció es quedés, de moment, en aquests termes, purament i simplement, perquè hi ha una ponència sobre la llengua en aquest Parlament que té entre la seva agenda de treball aprofundir en aquests temes, i la ponència ho dirà. Jo crec que amb que digui el que diu aquí ja n'hi ha prou. I dit sigui entre parèntesis, permeti'm potser llançar una llança en defensa especialment del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya: jo crec que l'actual president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que és el primer president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que ha comparegut a la Comissió de Justícia d'aquest Parlament i que està disposat a fer-ho, té una sensibilitat exquisita i un respecte exquisit amb les institucions catalanes, no únicament d'ara, sinó en tota la seva trajectòria personal i professional. Per tant, jo crec que les paraules del senyor Tugues han estat injustes, en aquest sentit. I el Tribunal Superior de Justícia no està en contra que els jutges sàpiguen i aprenguin el català: potser discrepa d'algunes formes d'assolir-ho, però comparteix l'objectiu,

exactament com el podem compartir la totalitat dels membres d'aquesta cambra.

Per últim, la nostra segona esmena en relació amb l'apartat 3 de la Moció, amb el qual també estem globalment d'acord, demana afegir l'expressió «formular polítiques, a més a més de promoure canvis legislatius». A mi em fa la impressió que, com a mínim, tant el senyor Tugues com el senyor Ridao posen massa fe o massa confiança en l'efectivitat dels canvis legislatius per avançar en la utilització del català en l'àmbit de l'Administració de justícia. Aquests canvis legislatius poden ser necessaris en alguns casos, però jo crec que són molt més importants les polítiques. És possible que acabem aconseguint que els jutges, els jutges que actuen a Catalunya, coneguin el català, però l'ús del català a la justícia seguirà essent molt modest si els advocats i els procuradors que hi treballen segueixen utilitzant bàsicament el castellà. I això no es canvia amb mesures legislatives, sinó, sobretot, amb altres polítiques de foment. No n'hi ha prou amb mesures legislatives, per exemple, per assegurar que els lletrats del Gabinet Jurídic Central de la Generalitat utilitzin el català; tots sabem que en moltes vistes orals aquests mateixos lletrats, que són funcionaris de la Generalitat, utilitzen el castellà. Per tant, mentre no s'hagi avançat en aquest sentit amb polítiques de foment i polítiques actives, i no únicament amb mesures legislatives, no avançaríem prou. Per tant, li demanaria que acceptés també la nostra esmena número 2 a aquest apartat, que té aquesta finalitat d'enriquir o de completar allò mateix que vostè demana.

I, pel que fa a l'esmena número 3, era una esmena plantejada amb caràcter tècnic, en la hipòtesi que aquesta Moció acabés tenint només dos apartats; com que probablement, si prospera una esmena transaccional que hem estat treballant tots els grups, n'acabarà tenint tres, deixa de tenir sentit i, per tant, la retiro.

Res més. Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció per fixar llur posició als grups que no han presentat esmenes. Té, doncs, la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, he de confessar que el nostre Grup..., i jo mateix vaig tenir també molts dubtes a l'hora de presentar o no un seguit d'esmenes a aquesta Moció, perquè certament el contingut de la Moció, des del nostre punt de vista, és una part de les mesures necessàries per a la democratització de la justícia, però sens dubte n'hi haurien d'haver moltes més. La catalanització de la justícia per nosaltres és molt important, és un element fonamental per acostar l'Administració de justícia als ciutadans, per fer-la més propera, per fer-la més ràpida, per fer-la, per tant, més democràtica, però és evident que calen, certament, moltes altres coses. Per

tant, l'enunciat és molt ambiciós; el contingut és molt important, però sens dubte és molt més limitat a aquest respecte.

Per tant, hi insisteixo, nosaltres volíem presentar tres o quatre punts més en relació amb mesures de mitjans personals, de mitjans materials, de reformes procedimentals, de tot un seguit de qüestions que ens sembla que són imprescindibles per millorar el funcionament de la justícia, però ens va semblar que el que podíem arribar a aconseguir és desvirtuar una mica el contingut de la Moció en els termes en què estava presentada, i crec que és un exercici de respecte a qui ha presentat la Moció, sobretot quan ho ha fet amb aquests punts tan importants, que es mantingui en el sentit que el que l'ha presentada, el Grup que l'ha presentat, el Grup Mixt, li vol donar.

Hem de dir que –entrant ja en el contingut directe i concret de la Moció– a nosaltres tampoc ens satisfà el primer punt. També vam estar a punt d'esmenar-lo, però enteníem que era una modificació substancial, perquè és substancial pensar si s'han d'esgotar –si s'han d'esgotar en tots els casos– les instàncies judicials a Catalunya, és a dir, si els procediments s'han d'acabar tots a Catalunya o no, i aquesta és una qüestió fonamental. Que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha de ser, des del nostre punt de vista, l'òrgan allà on s'esgotin les successives instàncies processals ordinàries, ens sembla evident; que avui dia calen modificacions legals perquè s'avanci més en aquesta qüestió, també ens ho sembla. Ara, que sigui bo i desitjable que en cap cas –en cap cas– els ciutadans puguin anar a una instància superior espanyola –el Tribunal Constitucional o el Tribunal Suprem, en determinades circumstàncies– o europea, ens sembla que no és un element de democratització de la justícia, ni d'acostar-la als ciutadans, ni de donar més garanties als ciutadans; al contrari: ens sembla que seria donar menys garanties als ciutadans.

Per tant, en els termes que estava formulat nosaltres no hauríem donat suport ni donaríem suport al primer punt de la Moció si no es contempla aquesta possibilitat, que ens sembla que és un element, hi insisteixo, democràtic, de garantia per al ciutadà i de reforçament de l'Estat de dret, el que en determinades circumstàncies –això sí, molt excepcionals, excepcionalment– es pugui anar a altres instàncies, a altres tribunals, essencialment, hi insisteixo, en el procés de construcció de la Unió Europea. En qualsevol cas, estem convençuts que això es podrà resoldre i que es podrà trobar una fórmula perquè, efectivament, puguem demanar..., pugui el Parlament expressar la seva convicció que s'ha d'avançar, que s'ha de millorar, que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha de tenir més competències, que determinats recursos de tribunals superiors no són necessaris, que s'ha d'esgotar la via ordinària a Catalunya, però, hi insisteixo, deixant oberta aquesta porta.

En relació amb la llengua, home!, és evident que nosaltres pensem que és necessari, que és necessari, no únicament que és desitjable, com s'ha apuntat per part d'algun altre grup, sinó que és necessari que els jutges que treballen a Catalunya coneguin la llengua, cone-

guin el dret i coneguin, això sí, la realitat social. Ens sembla, sincerament, que l'esmena del Grup Socialista en aquest sentit és molt més adequada, almenys des del nostre punt de vista, que parlar del tarannà i la sensibilitat: és molt més omnicomprensiu parlar de la realitat social de Catalunya, que és molt més àmplia, i que naturalment és imprescindible que els jutges i magistrats exercents a casa nostra, això, ho coneguin.

I també ens sembla que és imprescindible el tercer punt. Estem parlant d'una moció que no insta el Govern, que no demana accions al Govern. Home!, però nosaltres, com a mínim, sí que hem d'insistir que s'ha d'avançar i que hi han d'haver —el Parlament ho ha d'expressar— actuacions polítiques; modificacions legislatives, també, però actuacions polítiques perquè tot això sigui possible, perquè es vagi avançant en aquesta via, perquè és que, si no, jo crec que estariem negant la realitat. I malauradament, la realitat a casa nostra, la realitat a Catalunya, la realitat de les actuacions del Govern a casa nostra és que els últims anys s'han rebaijat fins a cotes incomprensibles les dotacions per a normalització lingüística en l'àmbit de la justícia, i això és imputable al Govern de la Generalitat. Passar de 240 milions a 60 milions de l'any 95 a l'any 96, i mantenir-se en els 60 milions per a l'any 97, realment és anar enrere en aquesta qüestió. I per tant, home!, hem de demanar, hem de plantejar, hem d'exigir que hi hagi mesures de caràcter polític també per avançar en aquest camp.

Per tot això, ens sembla que l'esmena número 2, d'Esquerra Republicana, ens sembla que va en aquesta línia, en la línia a què s'ha d'arribar, no fixa terminis, però en la línia d'exigència del coneixement de la llengua, però també ens semblaria..., a nosaltres ens sembla bé i adequat el text tal com està, sobretot perquè tenim una ponència constituïda en el Parlament per a elaborar la llei de l'ús de les llengües oficials a Catalunya, i potser no seria adequat que marquessim ara exactament en quins termes s'ha de definir aquesta ponència, i sí, en canvi, expressar clarament la necessitat, l'exigència que això es dugui a terme.

Per tant, si s'accepten aquestes esmenes en relació amb el punt segon i el punt tercer com si no s'accepten, nosaltres donaríem suport a aquests punts; no ho faríem, hi insisteixo, en el punt primer, si no és que, com esperem, això es pugui, en la via de l'acord, en la via del consens, en la via de la negociació, arribar a una fórmula que permeti salvar aquesta garantia important per als ciutadans, que excepcionalment puguin accedir a altres recursos, a altres instàncies judicials, sobretot, hi insisteixo, en el procés de construcció de la Unió Europea.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ara correspon la intervenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a fer-ho, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna amb un cert escepticisme, no pas perquè la qüestió no sigui important: ho és, i molt. Jo no sé si la pretensió de l'interpellant en parlar de la democratització de la justícia s'adiu amb el que ens demana votar, senyor Mir; potser no, però, evidentment, la normalització lingüística a la justícia no dubti que és un factor de democratització. És a dir, en tot cas, la pretensió que trasllada l'interpellant a la seva Moció serà condició necessària i no suficient: no es pot parlar d'una justícia democràtica a Catalunya si no és una justícia que pugui parlar la llengua pròpia del país. Perquè, miri, els advocats sabem una cosa, tenim tres requisits —allò que diem sempre—: tenir la raó, poder-la demostrar i que un jutge te la doni. Els advocats catalans en tenim una quarta: tenir raó, poder-la demostrar, que el jutge t'entengui i que te la doni.

Hi han casos en què realment la funció de l'Administració no és prou efectiva, i jo moltes vegades sento que des dels bancs de l'oposició es fan crítiques al Govern, i penso: «Home!, potser tenen alguna part de raó.» No tota, evidentment —l'oposició mai té raó per essència—, però alguna vegada penso: «Potser tenen raó.» Però si hi ha un cas, si hi ha un cas en què el Govern —i en aquest cas la Conselleria de Justícia— ha fet tot el que li cal demanar, o gairebé tot —«tot» no es pot dir mai—, és en el cas de la catalanització de la justícia, d'una forma clara i evident. I si hi ha un cas en què la culpa és dels administrats, és aquest. Senyor Mir, senyor Roc Fuentes, senyor Tugues, senyor Ridao, molts de vostès, o jo mateix —el burro va davant—, som advocats: la culpa de la discriminació del català a la justícia és nostra, és dels advocats catalanoparlants, dels procuradors catalanoparlants, dels notaris catalanoparlants, dels oficials catalanoparlants i de tots els curials i de tots els professionals que treballen a la justícia. És absolutament vergonyós —vergonnyós— com nosaltres, professionals del dret, per un mal entès respecte, per una postura vergonyant, no utilitzem el català a la justícia. I ja podem anar aprovant lleis, ja podem anar fent resolucions: som nosaltres, no únicament els lletrats del Gabinet Jurídic Central..., ja voldria jo que tots els advocats col·legiats a Barcelona utilitzessin el català que utilitzen els lletrats del Gabinet Jurídic Central; ja m'hi conformaria.

Just abans-d'ahir, en un judici oral, les dues parts eren catalanoparlants, el justiciable era catalanoparlant, i la jutgessa, de Sevilla, i se'ns va acudir dir: «No li molestaria que parléssim en català?» —dient-li en castellà, evidentment. I la jutgessa ens va dir: «Es que, si no lo hablan, nunca lo aprenderé.» Certament —certament—, hi han molts casos d'obstrucció; certament hi han molts casos en què és difícil, però la culpa és essencialment nostra.

Per tant, i perdonin-me aquesta expansió, però nosaltres, tornant al tema, o sense sortir del tema, votarem aquesta Moció, i els proposem una esmena transaccional, que em permeto lliurar a la taula —a la Mesa, perdó (*riales*)—, en la qual s'agafin, s'espigolin tots els petits requisits que potser no quedaven prou polits en la Moció inicial. Es tractaria que, evidentment —com demanava el senyor Mir i com demanava el senyor Roc

Fuentes, si no ho recordo malament—, es pogué dir que és bo que la major part de les instàncies amb caràcter ordinari s'esgotin en el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, però que sigui amb caràcter ordinari; vol dir que, evidentment, es pugui anar al Tribunal Superior, es pugui anar al Tribunal Constitucional i es pugui anar al Tribunal Europeu. Això ho recull una formulació que recull essencialment una esmena d'Esquerra Republicana en què..., «d'acord amb allò que preveu l'Estatut, la necessitat de potenciar les competències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya perquè esdevingui l'òrgan judicial en què culmini l'organització judicial de Catalunya i davant del qual s'esgotin, *amb caràcter ordinari*, les successives instàncies processals». Pensin que aquesta esmena transaccional que els proposo és amb la voluntat —consensuada amb tots vostès— que pugui sortir aquesta declaració per unanimitat, perquè crec que això és el que cal fer al Parlament de Catalunya: una resolució que pugui ser presa amb el màxim consens i, si és possible, amb unanimitat, i després la feina serà de la militància lingüística que tinguem els catalanoparlants.

Segon, «la necessitat que els jutges que treballen a Catalunya coneguin la llengua, el dret del país, i coneguin... el tarannà, la sensibilitat» —millor, potser, l'esmena socialista— «de la realitat social». Òbviament, em sembla que demanar o propugnar la conveniència, la necessitat que els jutges coneguin la llengua, conèixer la llengua, i conèixer el dret del país, em sembla que això no prejutja en absolut..., segurament va un pas més enrere de la consideració no pas únicament com a mèrit, com a requisit, o com a mèrit-requisit..., jo no voldria entrar en aquest dubte; estic totalment d'acord, senyor Ridao, que potser això és un pèl de pas endarrere, però prefereixo un pas endarrere per poder avançar després que no pas no tenir el consens, que la seva pruija per arribar fins al final no ens portaria gaire lluny.

I, finalment, la voluntat de formular unes polítiques, òbviament —hi estic d'acord, senyor Mir—, no és únicament amb mesures legislatives, sinó amb tota una política que cal fer per treure la discriminació de l'ús social del català a l'Administració de justícia i, si s'escau —no pas com una necessitat—, si s'escau, poder fer els canvis legislatius.

És en aquest sentit que jo els demano que vulguin votar favorablement aquesta esmena transaccional.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Per què em demana la paraula, senyor Curto?

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, per una qüestió d'ordre, i per a saber a què nos hem d'atendre en esta esmena transaccional que acaba de presentar lo Grup de Convergència i Unió. Si, d'acord amb el butlletí que nos han facilitat los serveis del Parlament, l'únic grup que no ha presentat cap esmena és lo Grup de Convergència i Unió, sàpiga el Grup Popular en virtut de què, ara, presenta una esmena transaccional.

El vicepresident primer

Senyor Curto, vostè s'ha avançat a una petita intervenció que volia fer aquesta Presidència, perquè no és l'únic grup que no n'ha presentat: tampoc n'ha presentat cap Iniciativa - Els Verds. Jo li volia dir al senyor Jaume Camps que li agraeixo la confiança que ha fet a aquesta Presidència en dipositar aquesta esmena transaccional personalment, però qui s'ha de pronunciar sobre aquesta és el presentador de la Moció, i a partir d'aquell moment la Mesa la tramitarà.

El senyor Jaume Camps demana la paraula; amb molt de gust la hi dono.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, en realitat jo no he presentat cap esmena transaccional; l'esmena transaccional, l'han presentada el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana, que són esmenants, però m'han pregat, perquè ells s'allargaven molt en la seva intervenció, que la presentés jo perquè ells ja havien esgotat el seu temps en la intervenció. I, per tant, és una pura mecànica operativa, perquè l'han presentada ells. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Bé, bé. Doncs ara, en tot cas, si s'escau, la presentarà el senyor Benet Tugues, que és l'únic que la pot presentar. Per tant, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Benet Tugues, del Grup Mixt.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Bé, al marge de totes les explicacions, jo crec que el senyor Camps també actuava com a portaveu tàcit del Grup Mixt, i en aquest sentit té tota la nostra confiança (*remor de veus i rialles*), i, per tant, acceptem l'esmena transaccional que ell ha presentat a aquesta cambra.

És una esmena transaccional que jo espero i desitjaria que comptés amb el suport de tots els grups. De fet, ahir, tant els portaveus del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, com d'Esquerra Republicana, com del Grup Socialista, com del Grup de Convergència i Unió vam intentar arribar a punts d'acord per tal que el text que avui sortís aprovat o que avui es posés a consideració d'aquest Parlament sortís aprovat amb el màxim consens possible i, si pogué ser, amb tot el consens possible... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un moment, si us plau. Els prego silenci i atenció.

Gràcies.

El Sr. Tugues i Boliart

Pel que fa referència al Grup Popular, a les esmenes del Grup Popular, inicialment, el PP, més que esmenar la Moció, havia intentat liquidar la Moció, no? Dels tres punts, ens demanava la supressió del punt 1, del punt 3, i el punt segon quedava literalment aigualit. Però jo crec que el text resultant d'aquesta transacció, que també hem tingut ocasió de comentar amb el senyor Sirera,

jo crec que pot donar satisfacció al punt primer, segur, i jo espero que al punt segon també, perquè si vostè no veia objeccions al tema de la llengua i el dret, i l'únic que li preocupava era el tema de la sensibilitat i el tarannà, doncs, això ja està arreglat —estem parlant de «realitat social»—, i penso que el Grup Popular hauria de fer aquest pas endavant per intentar sumar-se a l'acord del conjunt de la cambra.

A les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, bé, en principi..., estigui tranquil el senyor Ridao, que jo he canviat de partit però no he canviat d'idees, i en aquest tema de la justícia, concretament, i en d'altres, continuo pensant el mateix que un any enrere. Però en el tema de la justícia potser més que en cap, perquè, justament, el programa d'Esquerra Republicana referit a aquest apartat, el va redactar bàsicament una persona que avui és militant del Partit per la Independència i, com a diputat que és, milita al Grup Mixt.

El vicepresident primer

Senyor Tugues, si us plau, ha vist la meva condescendència, però li prego que es manifesti sobre les esmenes, que és...

El Sr. Tugues i Boliart

Ho faré.

El vicepresident primer

...el moment processal en el qual estem.

Gràcies.

El Sr. Tugues i Boliart

Era una al·lusió personal, senyor president, que he tingut la temptació de caure... Ja em dispensarà.

El vicepresident primer

Per això estic jo, per evitar les temptacions. (*Fortes rialles.*)

El Sr. Tugues i Boliart

Molt bé. Em pot posar fins i tot la penitència, si vol, president. (*Rialles.*)

Bé, la primera esmena d'Esquerra Republicana, que serveix de base per a la transaccional, jo crec que..., en certa manera, també aiguala el primer punt, però si serveix com a base perquè tots hi puguem estar d'acord, doncs, ho donem per ben emprat.

I quant a la petició de fer actuacions concretes, com és la que es plantejava en el segon punt de l'esmena d'Esquerra Republicana de Catalunya..., òbviament, jo estic absolutament d'acord amb la modificació de l'article 341 i, per tant, que saber català sigui requisit i no pas mèrit. De tota manera, jo he explicat el perquè no em semblava, en aquests moments, oportú que aquest Parlament, doncs, fixés punts concrets. Deia, bàsicament, perquè la Conselleria això ho té ben encarat; he recordat la compareixença de la consellera de Justícia,

en la qual es plantejava en aquell document —està escrit—, i aquest diputat va ser el primer que hi va fer un especial èmfasi, aquest tema, de modificació de l'article 341. I bàsicament també perquè amb la Ponència sobre el català treballant, i amb l'acord tàcit de tots els partits de no introduir elements puntuals d'una banda i d'una altra, em semblava que, per respecte a la Ponència i perquè aquesta treballés amb la màxima llibertat, calia —això sí— fer una manifestació d'impuls, però sense concretar puntualment quines qüestions podríem abordar.

Per tant, aquesta no és la moció que nosaltres voldríem, aquesta no és la moció que nosaltres aprovaríem si en aquest Parlament hi hagués setanta diputats del nostre Grup, però és una moció que representa una declaració important; que pot recollir el vot majoritari d'aquesta cambra; que va avançant en la línia que el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya sigui, cada vegada més, aquest tercer pilar propi de l'estructura judicial del país i que la llengua catalana tingui la presència que es mereix en el món judicial. Això, òbviament, senyor Mir, no democratitza la justícia, però em sembla que modestament hi col·labora; jo també entenc perfectament la seva perplexitat, però, miri, en una interpellació —i una interpellació tan complexa— no es pot matar tot el que és gras, altres ocasions hi haurà, i de moment, sí, farem aquesta petita contribució per anar avançant en un tema que, efectivament, pensem fermament que ajuda a democratitzar la justícia a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Per tant, aquesta Presidència interpreta que vostè presenta l'esmena transaccional a la qual ha arribat amb la majoria dels grups de la cambra i de la qual ara el senyor secretari donarà lectura.

Moltes gràcies.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. El text que el senyor Tugues desitja que sigui posat a votació, a l'empara de l'article 135, per remissió a l'article 131 del Reglament, emparant-se en les esmenes existents del Grup d'Esquerra Republicana i el Grup Socialista, i amb el benentès que aquests grups no s'oposen a la seva tramitació, diria el següent: «El Parlament de Catalunya declara: u, d'acord amb allò que preveu l'Estatut, la necessitat de potenciar les competències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya perquè esdevingui l'òrgan judicial en què culmini l'organització judicial de Catalunya i davant del qual s'esgotin amb caràcter ordinari les successives instàncies processals; dos, la necessitat que els jutges que treballen a Catalunya coneguin la llengua del país, el dret del país, i coneguin també la realitat social; tres, la seva voluntat d'anar avançant formulant les polítiques i, si s'escau, els canvis legislatius que siguin necessaris per tal de fer efectiu allò que ha quedat exposat en els punts anteriors.»

El vicepresident primer

Si cap grup en demana votació separada, votariem la... *(El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.)* El Grup Popular té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, nosaltres demanarem votació separada del primer punt de la Moció.

El vicepresident primer

Molt bé, doncs, si els sembla, començarem pel primer punt de la Moció. *(Pausa.)* Quan funcioni. *(Pausa.)* Un moment, que demanem als serveis de la cambra que posin en funcionament el sistema de votació... Ara.

Bé, comença la votació.

Aquest primer punt de la Moció ha estat aprovat per 102 vots a favor, que vol dir la unanimitat dels presents a la cambra.

Passem ara a la votació dels punts 2 i 3.

Comença la votació.

Els punts 2 i 3 han estat aprovats per 91 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa

Passem, doncs, al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa, que presenta el Grup Socialista. Per presentar-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialista presenta aquesta Moció subsegüent a la interpellació que vam fer al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa, i concretada bàsicament en la problemàtica generada, arran de l'aplicació de la LOGSE, en el transport i menjadors escolars. El que demana el nostre Grup en aquesta Moció és la modificació dels decrets 160 i 161, del 96, per tal d'aconseguir un tracte igualitari quant als serveis de menjador i transport escolars per als alumnes que cursen l'ensenyament secundari obligatori, ESO. També demanem que a partir de la modificació d'aquests decrets es solucioni la problemàtica de menjador per als alumnes residents en municipis que estan a distàncies considerables i que, en virtut d'aquests decrets, no poden gaudir dels ajuts que gaudeixen altres alumnes.

Nosaltres pensem que aquesta Moció és important per aconseguir un tracte just, un tracte igualitari; per «descripar» una part de la població que se sent injustament tractada en aquest sentit; per aconseguir que els inicis..., que l'ESO vagi transcorrent el seu camí, vagi fent el seu camí amb la màxima tranquil·litat possible, i per poder dedicar esforços a allò que realment ens interessa a tots: que en un clima de tranquil·litat l'ESO

vagi quallant i vagi aconseguint fruits per als alumnes, que, en definitiva, és aconseguir fruits per al país i, en definitiva, és aconseguir fruits per al futur del nostre país.

Vostès saben, senyores diputades i senyors diputats, que aquest Decret ha provocat molèsties importants, que crea situacions totalment injustes i absurdes; jo en vaig citar algunes a la interpellació que vaig fer al conseller, però avui, si m'ho permeten... –i no faré servir el mateix exemple de l'altra vegada–, en llegiré un altre que ha sortit en els mitjans de comunicació. I és..., aquest exemple es podria multiplicar per ics, i una ics bastant important, però és un exemple que demostra que alguna cosa s'ha de fer, que s'han de buscar solucions i que aquest problema no pot continuar si no volem que se'ns indigesti, com titulava el mitjà de comunicació sobre el Decret, que deia que era «un decret indigest». N'agafo un extracte, perquè és molt il·lustratiu. Diu: «Fa quatre anys que el Departament d'Ensenyament va decidir tancar l'escola de la Molina, i els pares encara se n'estranyen perquè hi havia vint-i-vuit nens escolaritzats. Arran d'aquesta mesura, els nens de la Molina, junt amb els de la Masella, uns disset en total, han de recórrer diàriament deu quilòmetres de carretera de muntanya per anar fins a l'escola Bac de Cerdanya, d'Alp. Aquests nens, a pesar que no disposen ni del temps ni dels mitjans per anar a dinar a casa seva a causa de la distància, han de pagar el servei, perquè tots dos pobles pertanyen a Alp; en canvi, els nens procedents d'Estoll –a quatre-cents metres de distància de l'escola– i Das –a dos quilòmetres– disposen d'aquest servei gratuït perquè provenen d'altres municipis.»

Bé, aquest exemple es podria multiplicar per molts. I el que sí que està clar és que aquesta situació –i no es tracta de buscar culpables aquí; es tracta de buscar solucions–, aquestes situacions no poden continuar i alguna solució s'hi ha de trobar. Més si tenim en compte que estem parlant bàsicament d'escola pública, estem parlant de qualitat de l'escola pública, estem parlant de tracte igualitari... I a mi ja sé que se'm dirà que la llei es compleix escrupolosament, però la realitat és tossuda; a vegades s'han de prendre decisions, legals –per descomptat–, però també sociològiques, tenint en compte la realitat.

Jo estic segur d'una cosa, senyores diputades i senyors diputats: si avui no s'aprova aquesta Moció, demà o demà passat, vostès, l'equip de la majoria, hauran de prendre decisions, hauran de moure fitxa i hauran de buscar solucions a aquest problema, perquè aquest problema no pot perdurar.

I, escoltin, el problema del menjador i el transport escolars, senyores diputades i senyors diputats, forma part del projecte educatiu, és una continuació del que representa anar en una escola, del que representa aprendre, del que representa socialitzar-se. I no dic que el Decret atempti contra això, ni molt menys, però sí que és veritat que, quan surten problemes en aquest sentit, fins i tot s'exageren, i en una situació complexa com aquesta –i vull reconèixer públicament que la situació és complexa i de solució no fàcil, i això ja ho vull reconèixer–, llavors passa que aquestes situacions s'em-

porten un cert protagonisme, quan no és bo que se l'emportin, quan no hi ha motius objectius perquè se l'emportin, i desvirtuen altres efectes positius que sí que es fan i que són als que realment hauríem de donar més importància.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Per això que acabo de dir –i seré breu–, senyores diputades i senyors diputats, demanem que ens donin suport a aquesta Moció; demanem que des de la Conselleria es mogui fitxa; demanem que es busquin solucions, que es busquin solucions consensuades, i que per al proper curs escolar el problema que hem viscut, que hem patit i que ha patit part de la societat catalana, amb la problemàtica dels menjadors i del transport escolar, no es reproduïxi. Perquè, és clar, si a això hi afegim altres aspectes que estan en aquests moments també acusant els responsables de les escoles amb els menjadors, com per exemple els dels finançaments –els diners que no arriben, que arriben tard, que fan servir les escoles de bancs, fan servir les escoles de financeres perquè els diners no arriben–, si tot això s'ajunta es crea un clima gens bo i un clima que, en tot cas, és obligació de tots, però sobretot dels responsables del Govern a Catalunya, de solucionar-lo.

Senyores diputades, senyors diputats, esperem que la Moció tingui èxit, i en aquest sentit nosaltres ens n'alegràriem molt, pel bé de l'ESO, pel bé dels nostres escolars i pel bé del país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha unes esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula, per presentar-les, el senyor diputat.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, permetin-me, en la presentació de l'esmena que el nostre Grup ha presentat, que recordi un exemple que em sembla que de manera molt didàctica, tal com li correspon, el diputat senyor Martí Sans, a l'hora de la interpellació, ens va facilitar. Ell parlava que la LOGSE es pot comparar amb un vehicle, un bon vehicle, «però que és un vehicle, com a bo, que és caret, és car» –llegeixo una part d'aquest exemple, que em sembla que està molt ben trobat. La LOGSE, per ara, ha plantejat, ens planteja avui i ens seguirà plantejant, permetin-me, segons crec, problemes de finançament, i, per tant –n'hem parlat moltes vegades, d'aquesta qüestió, en aquesta cambra–, per tant, ens sembla a tots plegats –i amb això coincidirem una vegada més– que cal aprofitar *tots* els recursos i, a més a més, fer-ho amb la màxima de les racionalitzacions.

De la LOGSE, en parlem massa. Si funcionés per si sola, segurament no n'hauríem de parlar tant. En parlem massa, molt i tothom. Potser és hora de començar a rellegir. I, per exemple, jo convidaria, amb motiu d'aquesta Moció, a rellegir articles que, per altra banda, en la interpellació el diputat senyor Martí Sans i el conseller Hernández ja també ens varen recordar. L'ar-

ticle 65 de la LOGSE, rellegir-lo; l'article 63.1; l'article 66.1, que aquest article 66.1, i en total correspondència amb la congruència de la interpellació que dona peu a la Moció que en aquest moment estem despatxant, és pel qual que el nostre Grup, tant en congruència amb la interpellació com amb l'articulat 66.1 de la LOGSE, presentem l'esmena al text que el Grup Socialista ha presentat a aquesta cambra.

Ens sembla que no és parlar d'una altra qüestió quan demanem la transferència de beques i ajuts a la comunitat autònoma de Catalunya, a casa nostra, a l'autoritat acadèmica de casa nostra, no és sortir d'estudi; és intentar trobar una solució, una resposta més àmplia, que segurament alguna modificació dels decrets que el nostre Govern ha desplegat en ensenyament o en qualsevol altra matèria..., doncs, evidentment que el pas del temps, i a vegades, en segons quin decret, el pas d'un curs acadèmic ja és suficient..., qualsevol modificació ha de ser una eina de treball. Necessària? Per qui ho entengui així, necessària; però jo crec que no suficient. I és per això que el nostre Grup presenta el text d'aquesta esmena a la consideració de tots vostès. Amb quina intencionalitat, també? Doncs, que possiblement això, la interpellació, el debat que ja s'ha tingut, el que es té avui, el debat, ahir, de garantia social, avui de l'altra Moció respecte a ensenyament, les parlades entre nosaltres, entre els grups que representem, els diputats i diputades que representem els diferents grups de la cambra, en passadissos, amb el mateix conseller..., em sembla que tot això serveix en positiu per anar avançant.

Jo, simplement, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, expressar-los i repetir-los aquella voluntat que el conseller Hernández a la interpellació, cap al final de la seva intervenció, ens recordava –i a la vegada oferia–, aquest diàleg continuat per trobar solució a decisions i a situacions. I això en una línia que, per part nostra, estimem, i l'estimem molt: en la línia de la justícia social, en una línia de qualitat de l'ensenyament i de salvaguarda de la igualtat d'oportunitats.

És per això, senyor president, que el nostre Grup, si el grup proponent acceptés la nostra esmena, la votàriem satisfactòriament i demanàriem a la resta dels grups que s'hi volguessin afegir. I si creu en aquest moment, el grup proponent, que no la pot acceptar, doncs, haurem de votar la seva Moció desfavorablement, però amb la voluntat manifesta de seguir-hi treballant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch..., que ho fa des del mateix escó. Moltes gràcies.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Des de l'escó, com vostè diu, per dir que coincidim amb el diputat interpellant, en el sentit que el criteri del Departament d'Ensenyament de regular el servei de menjador i el servei de

transport en funció de la necessitat o no de desplaçar-se de municipi s'ha demostrat del tot insuficient, sobretot en aquells casos on l'alumnat, sense tenir la necessitat de canviar de municipi, ha de recórrer una distància important. Es donen casos, com ja ha explicat el diputat Sans, d'alumnes que recorren dins el seu municipi distàncies molt més grans que d'altres alumnes que canvien de municipi i que, per tant, segons els criteris del Departament, gaudeixen dels ajuts de transport i menjador. És per això que entenem que cal modificar aquests criteris de manera que es contemplin aquestes situacions. No podem obviar que, l'ensenyament, cal garantir-lo aportant també els suports necessaris per tal de facilitar l'accés als centres i que els criteris per atorgar aquests ajuts han de ser més justos que els actuals.

Per tot això entenem, estem d'acord que cal un replantejament i una discussió sobre els decrets 151/96, 160/96, 161/96, i, per tant, en conseqüència, votarem a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest és un tema que, com tots els altres de l'ensenyament que fan referència al desplegament de la LOGSE, en aquesta cambra i en la Comissió de Política Cultural n'hem parlat a bastament i en parlarem a bastament. I en aquest tema la posició del Grup d'Esquerra Republicana ha estat sempre clara.

Per un cantó aquests dos decrets que el Grup Socialista ara ens demana que en sollicitem la seva modificació, aquests dos decrets segurament –segurament–, des d'una concepció teòrica, són encertats. És a dir, des d'una concepció teòrica, és encertat de pensar que, qui s'ha de moure obligadament, s'ha de moure amb gratuïtat, i, qui no es mou obligadament, no cal que tingui la gratuïtat, perquè no es mou. El problema és que aquest pensament teòric, que en un despatx té la concreció de dir: «Qui es mou? La gent que canvia de municipi. Qui no es mou? La gent que no canvia de municipi», que també és absolutament, d'entrada, teòricament cert, topa amb una realitat que, com deia el senyor Martí Sans, no és que a més a més sigui tossuda: és que no la podem modificar, que és la realitat del nostre territori i del nostre mapa municipal. Aquesta realitat, la del nostre territori i del nostre mapa municipal, què ens diu? Doncs, que a vegades, dintre un municipi, hi ha nuclis de població allunyats entre ells catorze o quinze o setze quilòmetres o més, i que hi ha gent que sí que es mou obligadament dintre el municipi catorze o quinze o setze quilòmetres més. I aquest és, en bona part, el quid de la problemàtica –en bona part. És a dir, allò que teòricament funciona des de l'anàlisi d'un despatx, aplicat a la realitat del país no funciona.

Perquè aquí no estem parlant, com deia ara el diputat senyor Bosch, del Grup Mixt, d'ajuts; el diputat senyor

Bosch, del Grup Mixt, ha tingut un problema i ha confós, l'ajut amb la gratuïtat. Estem parlant de gratuïtat, no estem parlant d'ajuts. Justament, el fet que el Grup Socialista ens porta a parlar d'aquells alumnes i aquelles alumnes que tenen gratuït el servei de menjador i de transport escolar en ensenyament obligatori i de modificar-ne qui és que ho té gratuït en funció d'aquests paràmetres que jo intentava resumir-los..., justament, la diferència entre gratuïtat i ajuts ens fa estar d'acord amb la Moció presentada pel Grup Socialista i amb l'esmena presentada per Convergència i Unió; l'únic és que el fet que estiguem d'acord amb els dos aspectes és perquè parla de dues coses diferents, és perquè parlen de dues coses diferents, i el que en tot cas potser no entenem nosaltres és com, d'una moció d'un tema, es pot acabar parlant de dues coses diferents.

Per un cantó, és absolutament cert que cal eixamplar la gratuïtat a aquells i aquelles alumnes que es veuen obligats a traslladar-se, siguin del mateix municipi o no, amb aquests paràmetres que abans es deien, i per un altre cantó és cert que fa falta una política de beques per arribar a intentar disminuir les desigualtats més forta en tots sentits, i més forta en tots sentits vol dir adequada a la realitat del país, i per tant dissenyada des del país, i amb un contingut econòmic més elevat. I l'altra qüestió –i això ja ens ho dirà el Grup Socialista– és com es lliguen dos temes diferents en una única moció, i, per tant, a més a més, des de la perspectiva de la tradició parlamentària que acceptar l'esmena vol dir fer desaparèixer la Moció, i, per tant, acceptar una cosa vol dir fer desaparèixer l'altra.

En aquest sentit, nosaltres votarem a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista, perquè creiem que s'adequa a la intenció de la interpellació i perquè –insisteixo– aquest, senyor president, senyors diputats, és un tema que hem tret diverses vegades, i, com deia el senyor Martí Sans encertadament, potser avui no s'aprovi aquí, però un dia o altre el Departament d'Ensenyament acabarà havent d'adequar aquests decrets a aquesta realitat que els esmentava.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció és per manifestar el nostre suport a la Moció presentada pel Grup Socialista, subsegüent a la interpellació feta en el Ple..., bé, fa dos plens. Han estat, els diputats que m'han precedit, prou eloqüents com perquè ara resulti difícil dir quelcom de nou o que no s'hagi dit o que sigui important dir per complementar la presentació de la Moció. Només voldria insistir, més que dir res de nou, en algunes de les coses que s'han dit.

Una és que la situació actual és una situació, l'aplicació d'aquests decrets, que ha provocat situacions de manca d'equitat, de manca de justícia. Bé, és un decet

que no ha estat suficientment afinat i ha produït situacions que nosaltres creiem que, com es deia abans, sense cap necessitat de buscar culpables, és una situació que cal esmenar, que cal corregir, i entenem que aquesta és la voluntat de la Moció. Recordem que precisament, conjuntament amb el Grup Socialista, nosaltres ja vam presentar una proposició no de llei sobre el mateix tema.

Una següent cosa és que, sense ser un tema central –perquè no ho és, és un tema collateral– de l'aplicació de la reforma, és un tema més que distorsiona l'aplicació d'aquesta reforma. Vostès poden imaginar-se que podria ser la reforma si tinguéssim les construccions necessàries fetes, els edificis en condicions i no hi hagués hagut problemes d'aquest tipus? Estaríem parlant de la qualitat, estaríem parlant de l'eficàcia del que estem pretenent, de què cal ajustar o què cal no ajustar, quins impulsos de renovació, d'innovació i de millora cal donar; i ara estem parlant encara de temes purament materials, que ho distorsionen i que ho entorpeixen.

Però també m'afegeixo a l'observació que ha fet el senyor Martí Sans que el tema de transport i menjador, sobretot el menjador..., són serveis que tenen una vessant social, naturalment, però tenen una vessant educativa importantíssima. Doncs bé, la manera com s'estan duent a terme en aquests moments interfereix en la possibilitat de donar-los el caràcter educatiu que haurien de tenir. Per què? Perquè es fa amb improvisació, amb insuficiència de recursos, creant situacions de discriminació, creant malestar en la comunitat educativa, i això provoca –com deïem abans– situacions no equitatives, desconfiança en la gestió pública, i dificulta que aquest servei social tingui l'autèntica dimensió de servei educatiu que hauria de tenir.

És per tot això que nosaltres donem suport a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres no donarem suport a la Moció, i, si bé és lògic pensar que en els models educatius del Partit Socialista i nosaltres hi ha diferències suficients perquè normalment no hi puguem donar suport, jo diria que en aquest cas no va per aquí la qüestió. És a dir, en aquest cas no és una qüestió profunda, no és una qüestió de la qual jo sempre dic que la LOGSE no és la nostra llei, sinó que és una qüestió com més concreta.

És a dir, per què no donarem suport a la Moció? Jo diria que per dues qüestions absolutament concretes i puntuals. Una, perquè entenem que la insistència en el tema, doncs, ja no és bona, no? És a dir, d'aquest tema, se n'ha parlat en comissió; jo crec que estem absolutament d'acord amb la problemàtica, és a dir, hi ha problemes, la Llei genera problemes. També estem d'acord

que, la problemàtica, no la crea només el Decret, sinó que la crea la mateixa LOSE i la crea el Decret; és a dir, no s'ha tingut en compte la situació, entre cometes, «urbanística» catalana. Hi ha una impossibilitat econòmica de resoldre totes les situacions, entre altres coses perquè aquesta Llei o aquest punt acabarà essent totes les situacions, és a dir, tothom voldrà transport i menjador. I hi ha un compromís –almenys per la nostra part vam ser capaços d'entendre'l i escoltar-lo– del Govern a individualitzar les solucions, és a dir, hi ha un compromís del Govern que... (*Remor de veus.*)

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Francàs i Porti

...per aquesta qüestió no hi hagi problema, no?

El senyor Martí Sans fa pocs instants deia que la idea bàsica de tot això seria buscar solucions consensuades, i estem absolutament d'acord que s'han de buscar solucions consensuades. I de fet, avui, al mateix temps que es vota la Moció, també es considera una esmena; una esmena a la qual no ha sigut aliè el Grup Popular –perquè pel text ja es veu que és una esmena que s'havia d'haver parlat amb ell i que se n'ha parlat–, una esmena que entenem que anava molt més lluny que la mateixa Moció en tant que donava..., o almenys l'esmena dona solucions o busca possibles solucions... Perquè jo he de reconèixer que amb la insistència del Grup Socialista no sé què es busca exactament, si es vol solucionar el problema o simplement es vol dir: «Jo he sigut el primer que l'he vist, jo he sigut el primer que l'he vist, insisteixo que he sigut el primer que l'he vist.» Entenc que l'esmena dona més solucions al problema, i m'estranyaria o em semblaria..., em quedaria parat si –com sembla– l'esmena no s'acceptés.

Insisteixo que aquesta esmena va més enllà, constata la voluntat política tant del Grup de Convergència com, en aquest cas, del Grup del PP d'avançar amb seguretat en la transferència de beques i ajuts –cosa que jo entenc que el Grup Socialista hi voti que no, perquè molts anys ha tingut per fer-ho i no ha aconseguit traspasar ni les beques ni els ajuts; per tant, em sembla lògica la seva postura si no l'accepta–, i que se sàpiga i que s'entengui que per nosaltres defensar Catalunya, és a dir, defensar els catalans, més que per grans declaracions nacionalistes o amb grans ambigüitats o amb dobles missatges, com a vegades es constata en algun grup, entenem que es fa directament en defensa de llibertats concretes; una que sol ser motiu de premsa seria la llibertat en l'opció lingüística, però l'altra manera de defensar-la també és que les transferències que faran més eficaç un govern proper al ciutadà tirin endavant. I simplement recordo, perquè la història ho dirà –i a alguns potser els piqui–, que Catalunya tindrà una capacitat normativa sobre l'IRPF gràcies a un govern Popular, i que Catalunya tindrà beques i ajuts traspasats també gràcies a un govern Popular. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

3086

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat del Grup Socialista senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Moltes gràcies, senyor president. Només per dir que el Grup Socialista no accepta l'esmena de Convergència i Unió –i, segons he entès ara, també del Partit Popular– perquè, si bé amb la problemàtica que contempla l'esmena, en una altra ocasió, nosaltres hi estariem d'acord i hi estem d'acord, en aquests moments no estem parlant d'això, i com ha dit..., em sembla que ha estat el senyor Bargalló, no estem parlant d'ajuts: estem parlant d'una qüestió de gratuïtat a partir de determinades situacions que hi ha, que es produeixen en el camp del transport i dels menjadors escolars a casa nostra.

Aquesta Moció, tal com el Grup Socialista i els grups que hi han donat suport, als quals els ho agraeixo..., no anirà a bon port, no passarà perquè la majoria, juntament amb el Partit Popular, diran que no. Senyores diputades, senyors diputats, perdrem una batalla –perdre una batalla–, però segur –segur– que no perdrem la guerra.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. (*Forta remor de veus.*)

El president

Acabat el debat, passarem a la votació de la Moció. No havent sigut admesa l'esmena, es vota estrictament la Moció.

(*Pausa.*) No s'ha activat, això. S'hauria d'activar el sistema de votació. (*Pausa.*) Ara, ara funciona.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 42 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Terradellas, Daniel Terradellas. (*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. Terradellas i Redon

Molt honorable president...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Terradellas i Redon

...senyores i senyors diputats...

El president

Repeteix, guardin silenci. Espera a començar. (*Pausa.*)

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, president...

El president

Endavant.

El Sr. Terradellas i Redon

En el debat de la interpellació que vàrem substanciar en aquesta cambra al Ple del dia 9 van quedar paleses, al nostre entendre, tres referències que voldria retenir.

En primer lloc, la importància dels recursos dels fons estructurals de la Unió Europea que vénen a Catalunya. Senyores i senyors diputats, estem comentant que a Catalunya arriben 90.000 milions de pessetes només en un any, el de referència, l'any 95, que han anat incrementant els altres, repartits de manera molt poc subsidiària, perquè 46.000 han anat a la Generalitat, 28.000 en actuacions de l'Estat i només 9.300 en corporacions locals. Queda aquí també, senyores i senyors diputats, lluny d'aquell predicat 25% de participació dels recursos locals del que són el conjunt de les administracions públiques. Europa hi està avançant, però és veritat que aquesta vegada el creixement en els fons Feder d'objectiu 2, l'increment que hi ha hagut per part dels fons locals ha vingut més per la participació a la cessió de l'Estat que no pas de la Generalitat. Concreto més xifres: només dels Feder hi ha previstos 14.500 milions per a ens locals a Catalunya en les àrees d'objectiu 2 –que vol dir de declivi industrial– per al període 97-99, i 4.500 per a la zona d'objectiu 5.b –que vol dir de recessió rural– per al quinquenni 94-99.

L'altre element que caldria retenir, senyores i senyors diputats, és que els fons estructurals encara avui dia són de difícil accés per a molts municipis, per la multiplicat i les dificultats dels mecanismes, tant per la publicitat com per la tramitació administrativa de la sol·licitud. Avui encara, Europa queda molt lluny, massa lluny, i algunes administracions no fan tot el possible per poder reduir aquesta distància.

L'altra referència que voldria expressar de la interpellació que vàrem substanciar és que el Govern de la Generalitat, al meu entendre, va proposar passar tangencialment per aquest debat en el passat Ple, perquè ens va respondre el conseller que en principi menys recursos té per al tema que estem parlant, perquè el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té pocs recursos i, per altra banda, certament, no és pas el millor exemple de col·laboració institucional. Per això la Moció que proposa el nostre Grup intenta passar pel cim aquests intents de tirar pilotes fora, i volem aconseguir que els ecus o els euros arribin adequadament a Catalunya i s'optimitzin per a la seva funció de lluita contra les desigualtats estructurals que el nostre país encara té; i per millorar el rendiment de les polítiques comunitàries al nostre país cal –vostès ho saben– comptar amb la cooperació institucional dels ajuntaments.

Per això proposem redreçar aquesta situació dels fons estructurals en tres direccions. La primera, la de donar major transparència i eficàcia o recursos Feder, FEOGA, IFOP..., a través del primer punt de la Moció, que diu: «Instar el Consell Executiu a informar semestralment la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors sobre les transferències dels fons estructurals que administren els diversos departaments i dels projectes locals cofinançats per aquests fons.» Em sembla que si s'escolta aquesta proposta queda clar que el que s'intenta és garantir la tasca de control parlamentari a través de la Comissió —em sembla— més adequada. És una nova fita per al seguiment parlamentari de tants recursos públics.

El pas endavant, però insuficient, però en la bona línia, que ha iniciat el Departament de Governació en relació amb els projectes Feder per a les zones d'objectiu 2 que ara gestiona la Generalitat creiem que és un pas que cal aprofundir per garantir la participació dels ens representatius del municipalisme a l'hora d'aprovar els criteris de la convocatòria, de la selecció i de la gestió de les propostes a cofinançar per a actuacions municipals. Per això proposem el segon punt de la Moció, que diu: «instar el Consell Executiu a traslladar a la Comissió de Govern Local de Catalunya la selecció i la gestió de projectes locals subvencionats pels fons estructurals de la Unió Europea».

La Comissió de Seguiment que, per exemple, té el Departament d'Agricultura —com he dit anteriorment— ens sembla que és insuficient, i pot ser que a alguna conselleria no els acabi d'agradar aquesta proposta, però al nostre entendre no es pot seguir acceptant que s'ignori el paper de la cooperació institucional que consagra la Llei de règim local, la Carta europea de l'autonomia local, els mateixos reglaments dels fons estructurals. Per tant, convé que la Federació de Municipis o l'Associació Catalana de Municipis tinguin el paper que els atorga la Comissió de Govern Local de Catalunya.

Suposo, senyores i senyors diputats, que no hi veurau sectarisme en la proposta, sí en canvi voluntat de diàleg i de cooperació. Voldríem donar als ajuts europeus destinats als ajuntaments un tracte similar al que s'atorga als projectes del Pla d'obres i serveis. Per tant, segon punt, de cooperació en l'àmbit local receptor dels recursos de la Unió Europea.

I el tercer i últim punt va encaminat a elevar el paper de Catalunya en els àmbits de decisió dels fons estructurals a nivell d'Estat, que en gran part són els que tenen un rol més important. Aixequem, per tant, la presència catalana proposant que es doni suport a la petició de les entitats municipalistes reconegudes a Catalunya per tal que puguin participar en les *comisiones de seguimiento de los fondos estructurales Feder*, Fons social europeu i FEOGA, a les quals són també presents els representants de l'Estat, representants de la Generalitat o representants de la Unió Europea.

Senyores i senyors diputats, en el seu dia el Grup Socialista no va donar suport a una iniciativa, a una proposta de llei d'Iniciativa - Els Verds, de regular la gestió d'aquests fons estructurals a través de llei. Ens sembla que aquest no era el mecanisme més adequat, però

en qualsevol cas tampoc volem donar un xec en blanc al Govern, sobretot en alguns departaments que han acreditat grans habilitats de moure's en aquesta nebulosa de la complexitat de tants projectes i tants recursos europeus per als ajuntaments de Catalunya. Aquesta Moció és un primer esglaó en el pas que els euros de la Generalitat arribin als seus destinataris, que són els ajuntaments de Catalunya, i volem que l'euro aprovat a Brussel·les tingui tota la potència de les 165,47 pessetes amb què avui es valora l'euro i que va destinat als ajuntaments de Catalunya. Per tant, les senyores i els senyors diputats d'aquesta cambra podran una vegada més decidir si fomentem la cooperació entre les institucions catalanes, el Govern de la Generalitat i els ajuntaments del país, en aquesta ocasió per optimitzar els recursos d'una altra institució que apreciem, que és Europa, que ens ajuda a corregir els desequilibris territorials, i cal que els atorguem, a aquests ajuts, la major rendibilitat.

Potser acabin aviat aquests recursos i cal carregar-nos de raó per defensar-ne la seva continuïtat en les polítiques de reequilibri que ja es dissenyen per al futur d'Europa, aquesta Europa que varem celebrar aquesta mateixa setmana, dilluns passat, el quarantè aniversari del seu naixement, de la signatura del Tractat de Roma, i que dintre d'unes setmanes es debatrà el seu futur a Brussel·les amb la revisió dels acords de Maastricht. Estar-hi en contra, senyores i senyors diputats, seria interpretat al meu entendre, aquí, en altres institucions, en la mateixa Unió Europea, com un pas enrere en la col·laboració institucional.

Per això, senyores i senyors diputats, proposo que es voti favorablement aquesta Moció, que per altra banda, i per la importància que té, molt honorable president de la cambra, després d'haver parlat amb els grups parlamentaris i amb l'ànim de corregir, des del punt de vista tècnic, els diversos punts de la Moció, faig arribar a la Presidència unes propostes de modificació, de correcció tècnica, que n'hem parlat amb els diversos grups i sembla que no hi ha cap tipus d'inconvenient, que en el primer punt el que vénen a clarificar és que, en comptes d'informar semestralment la Comissió de Seguiment, es faci anualment, atès que els projectes tenen una valoració anual, també. I en el segon punt de la Moció, nosaltres suggerim també que per a millor rigor tècnic no sigui la Comissió de Govern Local la que faci la gestió i la selecció dels projectes, sinó la que marqui els criteris de la selecció i de la gestió dels projectes. En aquestes condicions jo crec que, si podem aconseguir un vot favorable majoritari de la cambra, haurem fet un gran pas endavant, un bon pas endavant per a la cooperació institucional i per a la rendibilització i l'optimització dels recursos de la Unió Europea en el nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Em dona les correccions tècniques? Moltes gràcies.

Hi ha una esmena presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, naturalment amb la vènia de la Presidència, faré la defensa de la nostra esmena i el posicionament respecte a la Moció que ha presentat el Grup Socialista i que ha defensat suara el senyor Terradellas.

Jo coincideixo fonamentalment, el nostre Grup coincideix fonamentalment amb les paraules que deia el senyor Terradellas quant que l'objectiu d'aquesta Moció, que es desprèn del contingut també que va tenir la interpellació, és fomentar la col·laboració institucional en aquest procés tan important de construcció de la Unió Europea, però alhora de recollida d'aquests suports, d'aquests ajuts que comporten els fons estructurals, però també –i d'una manera molt especial– aplicar molt millor el principi de subsidiarietat en benefici dels ajuntaments i introduir mecanismes de participació, de control i de transparència en la selecció i en la gestió dels fons europeus.

Per tant, hem de dir que els tres punts de la Moció a nosaltres ens satisfan i hi estem d'acord, perquè, evidentment, el primer punt és ni més ni menys el que dona contingut a aquesta aspiració de la transparència, del control, del paper del Parlament quan es demana que s'informi semestralment la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors sobre les transferències dels fons estructurals que administren els diferents departaments, i, encara que evidentment ens sembla que és una modificació tècnica que es plantegi ara fer-ho anualment, tant en un cas com en l'altre nosaltres li donarem suport, perquè pensem que l'essencial és salvar el principi de la informació, del control, de la participació del Parlament en aquest primer punt de la Moció.

També, com és obvi, estem d'acord que la Comissió de Govern Local de Catalunya participi, tingui un paper fonamental en la selecció i en la gestió dels projectes locals subvencionats, tant si es fa en aquesta formulació originària com en un redactat lleugerament diferent que s'ha presentat també a l'esmena tècnica.

I finalment, en el tercer punt, que és el de donar suport per part del Govern a la petició de les entitats municipalistes reconegudes a Catalunya perquè puguin participar en les *comisiones de seguimiento de los fondos estructurales*, el Feder, el Fons social europeu i el FEOGA, és allà on nosaltres hem presentat la nostra esmena, perquè efectivament –tal com diu el text– aquí hi són presents el representant de l'Estat, el representant de la Generalitat de Catalunya, el representant de la Unió Europea, i nosaltres volem que hi siguin les associacions municipalistes de Catalunya, però el nostre Grup vol que hi siguin també els agents socials. I, per tant, els agents socials hi poden ser, en casos hi són i en altres no; en qualsevol cas, nosaltres entenem que s'ha de fer referència específica als agents socials perquè el mateix Reglament de la Unió Europea, de 20 de juliol del 93, contempla aquesta possibilitat, i també s'han produït peticions, concretament de la Unió de Pagesos i d'altres sindicats, per participar-hi, i, en qual-

sevol cas, nosaltres pensem que seria un instrument –com dèiem abans– de democratització, de participació, de transparència, de control d'aplicació efectiva del principi de subsidiarietat i de participació de tots els agents implicats en la preparació, en la selecció i en l'aplicació dels fons europeus.

En qualsevol cas, òbviament, tant si s'accepta com si no s'accepta la nostra esmena, que pretén fer aquesta referència però que no introdueix, com és obvi, cap modificació substancial, nosaltres votarem favorablement els tres punts de la Moció, perquè –com he dit– estem absolutament d'acord tant en el fons com en la forma.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach... (*Veus de fons.*) Se m'havia indicat que era un altre? (*Pausa.*) El diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Senyor president, més que res perquè normalment sempre va el Grup Mixt abans. No sé si vol fer un canvi o...

El president

Sí, perdó. Li correspon en primer lloc al diputat del Grup Mixt, el senyor Salvador Morera. Perdó, eh?

El Sr. Morera i Tanyà

No hi ha cap problema, senyor president. Bé, el nostre Grup anuncia la votació favorable dels tres punts que planteja el Grup Socialista, i ho fem perquè aquest és un acte més dels molts que ha anat celebrant aquest Parlament en els quals s'ha tractat directament o indirectament, de forma més intensa o més tangencial, tots els aspectes que fan referència als fons estructurals europeus i a la resta d'ajudes.

Nosaltres hem dit a bastament i d'una forma molt clara ja des de fa un cert temps que aquest era un tema que ens era especialment important, bàsicament per dues qüestions: una, perquè fins que no es demostrà el contrari –i estem esperant l'informe de l'últim trienni o quinquenni, en el qual es fa una valoració econòmica de la balança econòmica entre Catalunya i la Unió Europea amb el seu estat–, fins ara Catalunya ha estat senzillament un proveïdor econòmic nat de la Unió Econòmica Europea, en aquest cas de la Unió Europea, amb el benentès que són moltes més les transferències nostres que van a Europa que no a la inversa.

Primer punt, segon apartat, d'un temps cap aquí és veritat que s'ha notat un canvi de tendència i que proporcionalment cada any –almenys els dos o tres últims anys– els diners que arribaven, sigui per una via o per l'altra, indistintament de l'Administració a Catalunya procedents d'Europa cada vegada han estat més importants, tot i que la balança encara segueix essent negativa per a Catalunya. Amb això el que pretenem dir una vegada més és que hem de posar especialment cura,

primer, a aconseguir que arribin més fons, però sobre tot que els que arribin, que malgrat que el diputat socialista els xifrava per a l'any passat al voltant de 90.000 milions de pessetes, com he dit, són escassos respecte el gran muntant de diners que aporta Catalunya indirectament a la Unió Europea.

Però, com que és un muntant important, el que hem de fer i el que hem d'aconseguir és el màxim aprofitament i aconseguir-ne la màxima eficàcia. I és en aquesta línia que nosaltres entenem que segueix essent interessant a hores d'ara, i malgrat les diverses discussions que hem tingut, que per exemple el Parlament de Catalunya, atenent a les seves competències, o almenys la seva competència principal, com és la del control a l'activitat del Govern, precisament la pugui exercir també en aquest camp, és a dir, que el Parlament pugui conèixer quines han estat les gestions i sobretot quina ha estat la gestió de despesa pel que fa a aquests fons. I nosaltres entenem, per tant, que és absolutament interessant i, jo diria, normal que la Moció primera precisament el que demana és això, que es pugui informar, ni que sigui finalment una vegada l'any, la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i Actuacions Exteriors de quin ha estat el balanç de la gestió d'aquests fons a Catalunya.

El segon apartat fa referència a la Comissió de Govern Local de Catalunya i parla dels fons estructurals en conjunt. Jo el que em sembla que és de justícia és citar, ni que sigui breument, el paper que ha fet el Departament de Governació, en concret el Feder, i pel que fa a l'objectiu 2, que per primera vegada ha pogut gestionar directament una part important de diners que va destinada als ajuntaments i en les quals, si no ho recordo malament, la Comissió de Govern Local també hi ha tingut algun paper. Jo ara no em centraré exactament de si ha estat correcte o no ha estat correcte. Jo el que sí que puc dir és que si més no ha existit una transparència i una voluntat per part del Govern que es coneguessin quins són els criteris i quina ha estat la voluntat per part del Govern a l'hora de marcar uns criteris de repartiment –i d'això n'he estat testimoni; per tant he de dir-ho. Ara, això no treu, en tot cas, que també recolzem aquest segon punt en el sentit que es puguin canalitzar a través de la Comissió de Govern Local de Catalunya, precisament, els principis, i els principis rectors que fan els criteris que se segueixen a l'hora de la gestió d'aquests diners que finalment van a parar als ajuntaments.

Amb el tercer apartat, també hi estem d'acord. L'únic que demana és la participació de les entitats municipalistes catalanes, tot i que hi pot haver, en tot cas, alguna dificultat tècnica perquè això es produeixi, però que puguin participar directament en el que s'anomenen les *comisiones de seguimiento de los fondos estructurales Feder, FSE i FEOGA*. No hi tenim absolutament cap impediment, sinó tot al contrari; ara, en tot cas, em sembla que també és bo avançar que, en algun cas, alguna associació pot tenir algun problema per ser-hi representada directament. En qualsevol cas, malgrat això, doncs, el nostre Grup votarà favorablement també aquest punt, com els altres.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Penso que poca cosa es pot afegir al que ja s'ha comentat a bastament tant en la interpellació com després en l'explicació de la Moció, i en aquest sentit només fer algunes reflexions en veu alta per tal d'acabar de complementar una mica tot el que s'ha comentat i, en definitiva, anunciar o demostrar per què donarem el vot favorable a aquesta Moció.

D'entrada, dir que nosaltres trobem interessants alguns dels aspectes que es reflecteixen a la Moció, com per exemple el fet que el Parlament de Catalunya agafi veu en aquesta qüestió; una qüestió que afecta les administracions de Catalunya d'una manera important –afecta les administracions locals, afecta l'Administració de la Generalitat–, i, per tant, en aquest sentit, és important que el Parlament hi tingui algun protagonisme. Evidentment, el protagonisme, a més a més, el té a partir d'una comissió que poc a poc es va dotant de continguts, la qual cosa també la considerem com a molt positiva, perquè és la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors, que és una de les comissions que s'ha creat recentment en aquesta cambra i que, en definitiva, poc a poc, doncs, va agafant marxa.

Per altra banda, també dintre dels temes que planteja la Moció és important que es plantegi, d'alguna manera, la col·laboració entre institucions, com es fa aquí. I això jo diria especialment que en el punt segon i en el punt tercer, doncs, té dues lectures diferents però que en el fons té una relació molt important: d'entrada, el paper que la Comissió de Govern Local de Catalunya hi pugui jugar –és evident que, com més n'hi pugui jugar, millor; en aquest sentit, doncs, creiem interessant aquest punt de la Moció–, i finalment, també, el fet que les entitats municipalistes, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis –i aprofito l'avinentsa per recordar el nom exacte, que és aquest, en cap moment..., l'altre dia en la interpellació es va estar dient l'Associació de Municipis de Catalunya; no: és la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis–, doncs, hi puguin tenir alguna mena de paper.

I és important, en definitiva, perquè –i amb aquesta última reflexió acabaria–, en definitiva, aquí estem parlant de recursos econòmics molt importants, de recursos que vénen de la Unió Europea, i estem parlant, precisament, de recursos que en una part important van a dues administracions que les dues tenen problemes de finançament, la Generalitat d'un tipus i els ajuntaments d'un altre, però el que és evident és que per a molts ajuntaments el finançament que podia venir a partir d'aquests programes de la Unió Europea és molt més important del que pugui semblar. I, per tant, doncs, complint aquesta doble funció, és del tot lògic que els ajuntaments, a través de les entitats municipalistes, a través de la Comissió de Govern Local de Catalunya, hi puguin tenir un paper, com a mínim, en el disseny, en

3090

el criteri, com s'ha comentat abans, molt més important.

Per tant, anunciar el vot favorable del nostre Grup Parlamentari, i, en tot cas, també dir que el nostre Grup Parlamentari veuria amb bons ulls que s'acceptés l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, entre altres coses perquè, efectivament, fins i tot el mateix conseller d'Agricultura, l'altre dia, quan deia: «Home, és que a mi em pressionen molt, els de la Unió de Pagesos, concretament, amb les taules de concertació», en el sentit que hi voldrien ser presents, doncs, jo crec que expressa, en definitiva, una reclamació, una reivindicació d'alguns agents socials. S'ha parlat d'aquest, n'hi ha d'altres, i, per tant, en aquest sentit, evidentment, entendríem que complementa la Moció i seria interessant que fos assumida.

Res més, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Oleart.

El Sr. Oleart i Comellas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em plau felicitar el senyor autor de la Moció, el senyor Terradellas, sobre aquest tema tan important dels fons estructurals de la Unió Europea, perquè, veient l'estudi presentat, s'observa que des de l'any 94 a l'any 99 Catalunya rebrà quasi 300.000 milions de pessetes, xifra suficientment important perquè, doncs, el repartiment d'aquestes quantitats de diners, bàsicament als ajuntaments, es faci amb sentit escrupolós.

Creiem que la Moció presentada és una moció positiva, en part, i voldria destacar, en primer lloc, que al primer punt de la Moció sembla molt adient que a la Comissió de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors del Parlament, que presideix l'illustre diputat senyor Clotas, que ha començat ja una missió important en aquesta Comissió, s'incorporin temes d'aquesta categoria, perquè sembla que entre tots li podrem donar unes activitats que necessita aquesta Comissió.

Pel que fa referència al segon punt de la Moció, hem de dir que coincidim també amb el senyor Terradellas en el seu plantejament, perquè sempre també ha estat l'esperit del Grup Popular la intervenció, la col·laboració de les entitats municipals, la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis. Per tant, amb el seu esperit estariem també d'acord. És una mica, no obstant, llastimós que fa un any enrere, o més d'un any enrere, quan encara hi havia en el Govern de l'Estat el Partit Socialista, no s'hagués pogut presentar una moció d'aquestes característiques, que hauria, sens dubte, també avançat el que avui el senyor Terradellas ens proposa en aquesta cambra.

I també crec que són importants aquestes correccions tècniques que ha proposat i que han modificat el text inicial de la Moció que ara debatem, i que, per tant, hi podríem estar, en principi, d'acord.

I concretant, senyores i senyors diputats, dir que el Grup Popular donarà suport al primer punt de la Moció, amb les correccions que s'hi han fet, bàsicament que la informació a la Comissió de temes exteriors del Parlament es faci un cop l'any; donarem suport al punt segon d'aquesta Moció també, amb la correcció pertinent que ha proposat el senyor Terradellas, i lamentem no poder donar suport al punt tercer, perquè entenem que en aquest moment el treball que està realitzant la Comissió estatal és suficient per garantir la bona administració dels fons estructurals.

Senyores i senyors diputats, moltes gràcies; senyor president...

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula, doncs, per posicionar la intenció de vot del nostre Grup, de Convergència i Unió, respecte a la Moció subsegüent a la interpellació que es va presentar en el seu moment en aquest Ple referent als fons estructurals de la Unió Europea.

De fet, en aquella interpellació, l'illustre diputat, el senyor Terradellas, en representació del Grup Socialista, va plantejar –entenc jo, resumint la filosofia de la seva intervenció– la importància i el paper que tenen els fons estructurals de la Unió Europea pel que fa referència al reequilibri territorial del nostre país i de la resta de països, evidentment, de la Unió Europea –punt en el qual, òbviament, coincidim–, i vaig entendre que feia, ja en el moment de la seva intervenció, una petició per millorar el que és la cooperació, la participació i la cooperació institucional en els òrgans de seguiment d'aquests fons al nostre país. D'altra banda, el conseller Marimon, que en aquell moment va ser el responsable de contestar la interpellació en nom del Govern, doncs, jo crec que dono fidelitat a la veritat si dic que va manifestar un alt nivell de coincidència pel que fa a la filosofia del plantejament que al seu moment va fer el diputat Terradellas, malgrat que, d'altra banda, va discrepar –i jo també haig de fer-ho avui– d'alguns comentaris que es van fer referents a la manca d'informació i de transparència i eficàcia de la gestió d'aquests fons a Catalunya, que vostè avui ha tornat a repetir a l'inici de la seva intervenció, i que, òbviament, doncs, jo no puc estar-hi de cap manera d'acord perquè no s'ajusta a la realitat, i així vull tornar-ho a deixar de manifest en aquesta intervenció.

Dit això, la Moció, breument, és una moció que consta de tres punts. Al primer, la Moció, doncs, insta a informar anualment la Comissió de Seguiment de la Unió Europea i d'Actuacions Exteriors sobre les transferències dels fons estructurals que administren els diferents departaments i dels projectes locals cofinançats per aquests fons. Entenc que, precisament, la creació de la Comissió de Seguiment de la Unió Europea, que va ser una iniciativa d'aquesta legislatura, aprovada per aquest

Parlament per unanimitat dels grups de la cambra..., és precisament –com dic– el lloc i l'àmbit idoni on cal portar aquest tipus d'informació, i, per tant, doncs, entenem que acceptant aquest primer punt de la Moció fem a més a més quelcom important, que és donar encara més rellevància i contingut al paper que juga i ha de jugar en el futur aquesta Comissió de Seguiment de la Unió Europea en el nostre Parlament. Per tant, anunciar, des d'aquest punt de vista, la nostra coincidència i el vot favorable al primer punt de la Moció. (*Remor de veus i pausa.*) Gràcies, senyor president.

Respecte al segon punt de la Moció, entenem que canalitzar a través de la Comissió de Govern Local de Catalunya l'elaboració dels criteris de selecció i de seguiment dels projectes locals forma part també del que és la naturalesa de les funcions d'aquesta Comissió, i entenem, doncs, que és precisament la Comissió de Govern Local l'òrgan de participació municipal que el Govern de la Generalitat disposa per tal de tractar tots aquells temes que fan referència a l'àmbit municipalista, i des d'aquest punt de vista haig de dir que entenem idoni, i fins i tot convenient, doncs, que de tot el conjunt dels projectes d'àmbit local finançats per fons estructurals de la Unió Europea es canalitzi el seu coneixement i es faci el treball d'elaboració de criteris de selecció i seguiment de la gestió a través d'aquesta Comissió. De fet, aquest és també, per tant, el nostre parer, i des d'aquest punt de vista manifestar, òbviament, el nostre vot favorable al segon punt de la Moció, en la línia del que també hem apuntat abans –el senyor Terradellas ho ha fet, i ho varem fer també nosaltres en la interpellació–, de la nostra voluntat de millorar, sempre que sigui possible, el diàleg i la cooperació institucionals.

Pel que fa referència al tercer punt de la Moció –i amb això acabaré–, haig de dir que el nostre Grup no podrà donar-hi suport per diferents raons. Però, simplificant, en primer lloc, perquè es tracta d'una comissió, concretament *los comités de seguimiento de los fondos estructurales*, que són de caràcter governamental, bàsicament amb la presència de les administracions que tenen competències –Unió Europea, Estat espanyol i Generalitat de Catalunya–, que entenem que augmentar el nombre de membres en aquestes comissions que tenen unes funcions molt concretes no ajudaria a donar-li operativitat i que seria, fins i tot, de difícil articulació pel que fa a la representació dels diferents agents que hi haurien d'intervenir –per una part de caràcter municipalista, i d'altra part, en funció de l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, els agents socials–, doncs, entenem que no seria el lloc idoni ni permetria donar l'operativitat que aquestes comissions en aquests moments tenen. I, d'altra banda, vull dir també que existeixen altres òrgans de participació i de cooperació institucional, amb la presència, precisament, de les entitats municipalistes i dels agents socials, com és la mateixa Comissió de Govern Local, com són les comissions de seguiment dels fons Feder a través del Departament d'Agricultura, o com és el mateix Consell de Treball, Econòmic i Social, que va aprovar el Parlament de Catalunya la seva Llei en aquesta mateixa sessió el dia d'ahir.

Per tant, doncs, resumint, no podem donar suport en aquest tercer punt de la Moció, però en canvi, crec que, tenint en compte l'explicació que acabo de fer del nostre posicionament respecte dels altres dos punts de la Moció, val la pena felicitar-nos tots plegats per la voluntat de consens expressada en aquesta cambra respecte a un tema tan important com és l'aplicació dels fons estructurals de la Unió Europea a Catalunya, i, per tant, doncs, que tot això permeti una millor dinamització i una millor optimització d'aquests fons per tot el que és el progrés econòmic i social del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. L'esmena d'Iniciativa per Catalunya..., en primer lloc el que haig de dir és agrair, de veritat, molt sincerament, al Grup d'Iniciativa la sensibilitat sobre aquests temes, i més concretament també al senyor Roc Fuentes, perquè –ho he dit a l'exposició de la Moció– es va presentar una proposició de llei per regular aquests temes no fa massa temps, i perquè en els debats de pressupostos cada vegada hem consensuat també esmenes en aquest sentit, però a mi em sembla, senyor Fuentes, que difícilment podem arribar a un acord amb l'esmena que ens proposa, perquè tot i que vostè i jo coincidim que seria bo que, per exemple, Unió de Pagesos, i altres agents socials que jo crec que tenen tot el dret a participar en els òrgans de gestió dels FEOGA, per exemple, que van sobretot a agricultura..., no encaixa, al meu entendre, amb una interpellació que va exclusivament de temes d'ens locals, i, per tant, jo crec que, els agents socials, hem d'intentar que també hi participin d'una manera similar a la que avui aconseguim per als ens locals, però no és l'objectiu prioritari, jo diria, i exclusiu d'aquesta Moció. Per tant, agraint-li moltíssim la proposta, ens veiem..., per aquestes raons que he exposat, a no donar-hi suport, i, en canvi, sí –ja ens hi comprometem en el moment que vulgui– a iniciar-ho de cara a la Unió de Pagesos o altres agents socials.

Senyores i senyors diputats, jo crec que avui hem fet –els ho dic sincerament–, un gran pas: fa poc temps Catalunya va aconseguir que els fons Feder fossin passats de l'Estat a Catalunya; va ser un gran esdeveniment. Jo diria que el Departament de Governació ha tingut una bona actuació en la gestió d'aquests fons, que ens ha permès avui aquí la confiança suficient per poder aconseguir la unanimitat que jo crec endevinar en els dos primers punts de la Moció.

Els vull agrair, per tant –aquesta no ha estat una feina senzilla–, agrair als ponents –el senyor Benach, el senyor Morera, el senyor Oleart, el senyor Fuentes i el senyor Millo– l'exposició que han fet. Em fa la impressió que d'aquesta manera hem fet un servei al municipalisme de Catalunya, a l'europeisme optimitzant els

3092

seus recursos, i tots plegats crec que hem fet una actuació patriòtica en intentar que el nostre país gestioni millor aquests recursos.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Per part del secretari primer de la Mesa es procedirà a llegir les correccions tècniques que estan informats les senyores diputades i els senyors diputats que han sigut entregades a la Mesa i acceptades per tots els grups.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Examinades les correccions tècniques presentades, el molt honorable senyor president del Parlament, a l'empara de la facultat que li atorga l'article 103.2, ha admès a tràmit les següents correccions tècniques, amb el benentès que s'incorporaran al text a votar.

En el punt primer, on diu: «...Executiu a informar semestralment la Comissió...», ha de dir: «...Executiu a informar anualment la Comissió...»

En el punt 2, on diu: «...Executiu a traslladar a la Comissió...», ha de dir: «...Executiu a canalitzar a través de la Comissió...». I en el mateix punt 2, on diu: «...Govern Local de Catalunya la selecció i la gestió de projectes locals...», ha de dir: «...Govern Local de Catalunya l'elaboració dels criteris de selecció i seguiment dels projectes locals...»

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem ara a la votació. De la intervenció dels grups és ben clar que s'han de fer dues votacions: els punts 1 i 2 en primer lloc i el punt tercer en segon lloc.

Per tant, posarem ara a votació els punts 1 i 2 de la Moció.

Iniciem la votació.

Els punts 1 i 2 de la Moció han sigut aprovats per 103 vots a favor, 1 vot en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar el punt tercer de la Moció.

Iniciem la votació.

El punt tercer ha sigut refusat per 46 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la modernització de les explotacions agràries

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la modernització d'explotacions agràries, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Senyor president, senyores i senyors diputats, la interpellació... (*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci! La sessió continua.

El Sr. Gimeno i Sanz

...en el Ple passat vam intentar plantejar des del nostre Grup la importància que entenem que tenen els ajuts... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Ho repeteixo, guardin silenci, per favor!

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president.

El president

Continui, senyor diputat.

El Sr. Gimeno i Sanz

Dèiem que vam voler remarcar la importància dels ajuts que tenen per a la modernització de les explotacions agràries i per a la incorporació de joves a l'agricultura el Reial decret i les ordres tretes per la Generalitat, que faciliten l'adaptació de les estructures de producció, de transformació i de comercialització en el marc de la política agrària comunitària, el que es coneix per la PAC. Vam donar algunes dades que els últims anys hi ha hagut una mitjana d'unes nou-centes sollicituds i expedients resolts favorablement de plans de millora d'explotacions, i aproximadament sobre les cinc-centes incorporacions de joves; que en aquests moments n'hi havia uns pendants de resolució—algunes de l'any 95 i algunes, bastantes, de l'any 96—, que avaluàvem en mil dos-cents, d'acord amb els informes de les mateixes organitzacions sindicals, mil dos-cents expedients de sollicituds de plans de millora, i sobre set-centes incorporacions de joves; que tot això venia a suposar unes quantitats estimades de subvencions de l'ordre de 1.500 a 1.800 milions de pessetes per part de l'aportació que hauria de fer el Govern de la Generalitat, una quantitat equivalent del Govern central i una quantitat superior als 1.000 milions de pessetes, que serien les aportacions de la Unió Europea.

Plantejàvem a la interpellació la necessitat de subscriure el conveni entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el Ministerio de Agricultura, que estableix el Reial decret del Govern central, perquè és el que fixa l'aportació de cada una de les parts, ja que el Govern, si no existeix conveni, el Govern central paga només el 50% d'aquest ajut. I plantejàvem també la conveniència, atenent la dificultat de disponibilitat de recursos pressupostaris, de prioritzar els ajuts que ha de donar la Generalitat.

En la resposta del conseller vam entendre que ens plantejava que no estava disposat..., que no hi havia recursos per a signar el conveni, i, en canvi, el que sí que

farien seria facilitar la tramitació dels ajuts perquè poguessin ser cobrades la part de la Unió Europea i la part estatal, és a dir, que en aquest cas el Departament d'Agricultura es comprometia a fer d'oficina gestora, però poca cosa més, és a dir, a no aplicar política agrària, en el sentit d'incorporació de joves i modernització de les estructures agràries.

També ens deia que s'estava treballant en la prioritització dels ajuts propis de la Generalitat; el que no entenem és si només parla de la prioritització a l'hora de destinar els 82 milions de pessetes que tenim pressupostats als pressupostos del 97 en ajuts complementaris a les línies de modernització de la Unió Europea, i els 114,8 milions de pessetes d'ajuts específics per a la millora de l'eficàcia de les estructures agràries, i ens deia que això seria, en breu —fa un mes, fa quatre setmanes que estàvem discutint això—, que seria en breu decidida la prioritització i que, lògicament, aniria dins del que són les línies del Pla director de política agrària, però que no ens va especificar massa. I també va fer una reflexió, el conseller, sobre la major competitivitat que tenen les nostres explotacions agràries en aquests moments, fruit d'algunes mesures fiscals i fruit de la mateixa conjuntura d'aquests últims anys.

Jo, en tot cas, crec que hi han dos qüestions per les quals considerem que cal mantindre la Moció, i que creiem que s'hauria d'aprovar en els termes que plantejem, perquè sí que estem d'acord que s'han de prioritzar els ajuts, però creiem que prioritzar només la destinació de menys de 200 milions de pessetes és no prioritzar sinó reduir una gran quantitat d'ajuts, perquè, amb 200 milions de pessetes, a pocs llocs arribarem. Per tant, el que plantejem a la Moció subsegüent és que hi destinem una quantitat mínima de 1.000 milions de pessetes. Si calculem que hi han 1.500, 1.800 milions —depèn dels diversos tipus d'ajuts i de plans que hi han sol·licitats—, destinar-ne un mínim de 1.000 significaria reduir sobre un terç les quantitats sol·licitades; ja és una manera de prioritzar. I el que plantejem és això: no comptem amb els 200, comptem amb una quantitat substancialment més important, perquè, si no, l'únic que haurem de fer serà reduir dràsticament i donar quatre ajuts poc significatius.

I el que dèiem al punt segon de la nostra Proposició és que la prioritització, en funció de criteris de zones de muntanya, de zones desfavorides, de sectors amb especial problemàtica, de sectors estratègics, de produccions ecològiques o alguna qüestió d'aquestes, que aquesta prioritització, aquesta limitació d'un determinat tipus d'ajuts a sectors que poden estar en aquests moments en millor situació econòmica, que es fes de forma consensuada, no de forma secreta i que ens ho expliquessin després, sinó consensuada amb les organitzacions professionals agràries.

Dèiem també, per tant, que aquesta quantitat mínima de 1.000 milions de pessetes no és tota la que es necessita, però que aniria en relació amb aquesta prioritització. I dèiem, en el primer punt —en això sí que vull plantejar que hi va haver un lapsus d'escriptura, perquè diu: «subscriure abans del 30 de juny del 96», i és obvi que volíem dir del 1997; jo demanaria, en tot cas, que es corregís aquest error mecanogràfic—, «subscriure el

conveni de col·laboració amb el Ministeri d'Agricultura, que preveu l'article 29.2 del Reial decret 204/96, sobre millores estructurals i modernització de les explotacions agràries». I dic això perquè és la que ha de permetre repartir els diners que el Govern de la Generalitat, no a tots, sinó als criteris que haurem prioritzat, donarà la part que li correspon de compensació als productors que hagin sol·licitat els expedients corresponents considerats prioritaris. I, com diu a l'article 29, al conveni podran incloure's aspectes com volums màxims d'inversió, compromisos màxims a assumir per cada Administració, d'acord amb una sèrie de criteris, la composició i funcionament de comissions de seguiment, mecanismes de compensació financera i mecanismes de revisió del volum màxim de la inversió acordada per a la seva adaptació a l'evolució general del programa. Renunciar a signar el conveni significa que tots els anirem a tractar de la mateixa forma, i, per tant, aquí no hi haurà criteris de prioritització, sobretot en aquests dos aspectes fonamentals: incorporació de joves —haurem de considerar que és igual un pagès de les Garrigues, que de la Terra Alta, que del Baix Empordà, que d'Osona..., tots tenen els mateixos avantatges o tots tenen els mateixos inconvenients; una incorporació de joves és una voluntat de continuar l'activitat agrària dins del territori de Catalunya i és un objectiu essencial del Pla director de política agrària—, i els plans de modernització també serien tractats tots iguals, en el sentit que no hi hagués conveni. Per això creiem que el conveni hi ha de ser, lligat amb aquest fet de consensuar els criteris de prioritat i amb el tema de l'habilitació de la partida pressupostària suficient, perquè entenem que la dotació actual és molt escassa.

I, finalment, acabem la Moció subsegüent amb dos propostes, que una entenem que ja ha passat el termini —quan vam plantejar la Moció encara no—, però és el fet de deixar sense efecte l'aplicació de l'article 13.4 de l'Ordre del Departament d'Agricultura, del 7 d'agost del 96, que va ser publicat el 23 d'octubre, i que plantejava que les sol·licituds que s'haguessin plantejades, que s'haguessin presentades abans d'aquesta Ordre, serien tramitades d'acord amb aquesta Ordre, i que acabava dient que si en el termini de sis mesos no s'havia dictat resolució s'entendrà que la sol·licitud ha estat desestimada. Evidentment, si hem desestimat totes les que no s'han concedit, ens haurem tret un problema important del davant, però està clar que d'aquesta manera no es resolten els expedients, o entenem que no s'han de resoldre.

I l'última qüestió, ja molt breu, és el tema de modificar l'annex 1 d'aquesta Ordre de què estem parlant de manera que tots els municipis afectats per espais protegits fossin realment els que estan dintre d'espais inclosos en el PEIN i no únicament els que figuren a l'annex.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha esmenes presentades; poden intervenir per fixar la seva posició els grups que ho desitgin. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vam seguir, com sempre, amb molta atenció la interpellació substanciada pel senyor Gimeno i la posició que sobre aquella va expressar el conseller.

La Moció, la titulava, el senyor Gimeno, «sobre la modernització de les explotacions agràries» i feia referència l'interpellant al Reial decret 204/96, del 9 de febrer, sobre millores estructurals i modernització de les explotacions agràries. En aquest Decret que desenvolupa la Llei 19/95, es fixen, basant-se en criteris i en directives comunitàries, unes línies d'ajut importants, de les quals el senyor Gimeno en destacava bàsicament dues: les derivades d'inversions en les explotacions agràries mitjançant plans de millora, i les derivades de la primera instal·lació de joves agricultors.

De tota manera, el Reial decret en preveu algunes més, que són força importants, com ara les que donen suport a la introducció de la comptabilitat, l'agrupació de serveis, les inversions col·lectives, la qualificació professional, la compra de terres i els arrendaments rústics de major durada.

Òbviament, totes aquestes línies són importants, però probablement aquelles dues en les quals va insistir el senyor Gimeno, que de fet són també aquelles a què més s'han acollit els professionals de l'agricultura, són les que tenen una transcendència més evident.

Al marge d'elucubracions sobre la transcendència que té per al futur de l'agricultura en el nostre país i del sector primari en general el fet de tenir unes estructures modernes, productives, amb capacitat de competir amb dignitat amb els països de la nostra àrea comunitària..., elucubracions en les quals ens podríem estendre llargament, però que fóra un discurs balder, perquè tinc la sensació que aquests discursos som capaços de fer-los, i pràcticament iguals, tots els grups polítics, sense trair cap de les nostres conviccions més profundes, perquè abasten un tema en el qual el que compta és aconseguir un teixit productiu en el sector primari a l'altura dels més desenvolupats d'Europa. En què ens trobem, però? Ens trobem que la Comunitat finança determinades millores, que l'Estat hi aporta quantitats, percentatges importants, i ens trobem que el Govern de Catalunya no pot aportar-hi un complement, donada la minsa dotació pressupostària que té la partida pertinent, i ens proposa de fer un esforç de prioritització.

És cert que el pressupost del Departament és el que és i dóna per al que dóna, però també és cert que en el conjunt del pressupost de la Generalitat es podria haver fet una redistribució de recursos a favor del sector primari –i no estem parlant de grans xifres a nivell percentual–, i amb això es tindria la possibilitat de col·laborar a millorar les explotacions agràries a partir d'uns plans de millora, a facilitar la incorporació de joves agricultors i a fer tot el seguit de millores estructurals que relaciona l'esmentat Reial decret i que són la base d'una agricultura competitiva.

És cert que hi ha altres elements, altres iniciatives, que poden ajudar el nostre sector primari, i el conseller intentava fer-ne una relació durant la substanciació de la interpellació: reducció o exempció en l'impost de suc-

cessions, en les permutes, en les inscripcions registrals, en determinats actes jurídics documentats, en alguns mòduls de la renda o de l'IVA; i naturalment el conseller s'apuntava el «tanto» dient que tot això s'havia tret del Govern central a partir de la pressió de Convergència i Unió. I al marge de deixar constància que aquestes eren reivindicacions pràcticament generals, de totes les forces polítiques, jo no vull treure cap mèrit a la coalició a la qual pertany el senyor conseller, i estic disposat a acceptar en la part que ell vulgui que tot això s'ha aconseguit gràcies a la pressió de Convergència i Unió, però, en qualsevol cas, motius a banda, qui decideix és el Govern central, qui afluixa és el Govern central, qui perd diners per la reducció d'impostos, siguin els que siguin, és el Govern central en la gran majoria dels casos, i, per tant, tant el senyor conseller com el conjunt de diputades i de diputats de Convergència i Unió entendran que allò que ells fan a Madrid, amb força èxit segons ells, ho intentem fer nosaltres al Parlament català, espero que amb el mateix èxit, donat que la sensibilitat, pel que es veu, és la mateixa, i el Govern català, de Convergència i Unió, hauria de fer a Catalunya allò que ha demanat que faci el Govern central a Madrid.

Nosaltres, per tant, donarem suport a la Moció que presenta el senyor Gimeno, perquè, al marge d'algunes qüestions de detall que potser hauríem redactat d'una altra manera, em sembla que dóna resposta en l'àmbit que tracta a l'esforç que fan altres administracions i a les necessitats de l'agricultura a Catalunya.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presenta el diputat Víctor Gimeno, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la voluntat, tal com deixava ben clar en la seva interpellació d'ara fa dos plens, d'incidir en la modernització de les explotacions agràries i en la incorporació de joves al sector agrari. En el decurs del debat de pressupostos, varem tenir l'oportunitat d'oposar-nos a uns pressupostos del DARP clarament insuficients globalment i de manera especial en tot allò que es referia a línies de modernització, a plans de millora i a noves incorporacions de joves.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Dèiem, com ho deien també els altres grups de l'oposició, que aquells eren uns pressupostos que de cap manera podien fer front als reptes que avui té plantejats el sector agrícola i ramader de Catalunya, que amb aquells pressupostos difícilment es podria dur a terme una veritable política agrària. El nostre país, com qualsevol altre país, ha de tenir assegurada una producció pròpia de productes agraris que vinguin a garantir es-

tabilitat en l'abastament dels nostres mercats i en els preus, i també que vinguin a garantir productes de qualitat superior, probablement elaborats mitjançant procediments, doncs, artesanals o de tècniques selectives, el resultat dels quals hauria de ser i ha de ser un producte diferenciat.

Per fer possible aquesta agricultura i ramaderia altament competitives, és necessari que es doni un fet fonamental, i és que a Catalunya hi hagi un teixit suficient de pagesos, d'homes i dones que es dediquin a aquest model productiu que és l'explotació familiar agrària. Lluny d'afavorir el creixement d'aquest teixit de pagesos, el Govern de la Generalitat no pot fer front, per la tantes vegades reiterada retallada pressupostària, a tot un seguit de compromisos adquirits en el seu dia, i no dóna continuïtat a unes polítiques que ja van ser iniciades anys enrere i les desmantella de manera progressiva. Algunes d'aquestes polítiques iniciades anys enrere són les línies d'ajut a la modernització de les explotacions i, doncs, en conseqüència, els plans de millora i els ajuts per a les noves incorporacions de joves a la pagesia.

La nova política agrària comunitària, la PAC, de fet, doncs, ja reorienta aquell suport que es donava a la producció, i es reorienta cap a línies d'ajut directes a la renda i cap a una política favorable a la millora de les estructures i de les explotacions. El problema, és clar, és que aquests ajuts estructurals funcionen pel sistema de cofinançament entre Unió Europea, entre Estat membre i, a més a més, en el nostre cas, entre, doncs, la Generalitat de Catalunya, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

La dotació pressupostària, clarament insuficient per part del DARP, destinada a les línies d'ajut a la modernització ha provocat l'acumulació de les sol·licituds dels pagesos de 1995, i encara algunes més de pendents anteriors a aquesta data. Semblava que aquests expedients aturats coincidien amb 1.200 sol·licituds de plans de millora, és a dir, inversions directes a les explotacions agràries, de les quals 200 són anteriors al 96; 700 sol·licituds d'incorporacions de joves a l'agricultura i ramaderia, de les quals més de 150 són anteriors al 96; 1.000 sol·licituds d'altres línies de modernització, com són serveis d'ajuda mútua, agrupacions de gestió a les explotacions, adquisició de terres, etcètera, de les quals la meitat són anteriors al 96, i prop de 1.000 sol·licituds de línies pròpies del DARP derogades al llarg de 1996.

Finalment, el mateix Departament reconeixia que estaven aturades o aturats uns 2.500 expedients, entre plans de millora i noves incorporacions, i proposava, com a fórmula per a solucionar aquest embús i per a desencallar, doncs, aquesta aturada, doncs, proposava de no signar el conveni de col·laboració amb el Ministeri, amb el MAPA, amb la qual cosa els pagesos percebrien únicament el 50% de les ajudes màximes corresponents.

Aquesta fórmula comportaria que el DARP hipotequés el pressupost d'Agricultura de l'any vinent, atès que suposaria uns 900 milions de pessetes més per a compensacions fins arribar al repartiment proporcional entre el Ministeri i el Departament d'Agricultura. Per tant,

i com a conseqüència, trobem encertat el punt primer de la Moció que presenta el diputat Víctor Gimeno, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Cal, és clar, una prioritització en la resolució dels expedients acumulats, tenint en compte que no hi ha diners per a tots i que les misses no surten, i aquesta prioritització haurà de ser consensuada amb les organitzacions sindicals agràries, i, a més a més, caldrà dotar aquesta voluntat d'una partida pressupostària econòmica suficient que permeti resoldre les sol·licituds d'ajuts per a inversions, amb plans de millora i noves incorporacions de joves agricultors. D'acord també, doncs, amb els punts números 2 i 3 de la Moció d'Iniciativa per Catalunya.

L'Ordre del 7 d'agost del 96, la qual establia i estableix la resolució de les sol·licituds en un termini de sis mesos fins a la signatura del conveni de col·laboració, és una fórmula que pensem, doncs, que és ambigua i que pot conduir a una aplicació molt restringida d'aquesta resolució i clarament desencertada, i, per tant, també, estem d'acord en aquest punt número 4 de la Moció presentada pel diputat Víctor Gimeno.

En definitiva i per tot l'exposat, el nostre vot favorable a la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara correspon la intervenció del Grup Popular. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, la política agrària comunitària, en la forma que s'orienta aquesta política –la competència de l'agricultura i també la competitivitat avui ja de l'agricultura, no solament a nivell europeu, sinó arran dels acords del GATT ja a nivell mundial–, fa que les explotacions agràries i ramaderes hagin patit un procés molt i molt important durant aquests anys; procés que va orientat, procés que per part de les administracions té unes orientacions, i és per això que, dins de la Unió Europea, es marquen unes línies d'ajut i es marquen unes polítiques; polítiques, en la major part de casos, i ajuts finançats, com és el cas de la modernització d'explotacions agràries i de la incorporació de joves al camp.

Voldria, en primer lloc, matisar unes dades de la interpellació entre l'il·lustre diputat d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, senyor Víctor Gimeno, i l'honorable conseller d'Agricultura: precisament incorporació de joves es va donar. Es va fer referència a incorporació de joves, entre quatre-cents i cinc-cents de l'any 1989 ençà –dades facilitades en diferents respostes parlamentàries al diputat que els parla. Des de l'any 93 fins a l'any 96, els resultats d'aquestes incorporacions són els següents: a Tarragona, de 156 l'any 93 s'ha passat a 76 incorporacions de joves al camp; a Lleida, de 233 a 142; a Barcelona, de 86 a 37; a Girona, de 47 a 18. És a dir, de 522 incorporacions de joves al camp

l'any 1993 a 273 l'any 1996, xifres realment preocupants per al nostre camp i per al futur de l'agricultura i de la ramaderia a Catalunya.

Avui ens trobem amb unes línies ben definides per a aquests dos conceptes, línies que es recullen –com ja s'ha fet referència aquí– en reglaments comunitaris, en lleis estatals, decrets estatals i en la mateixa Ordre que desplega la Generalitat de 7 d'agost. Ajuts que, després d'una lectura d'aquestes normatives i d'aquests decrets i de la mateixa Ordre, es desprèn i es pot dir clarament que en funció de les zones per als plans de millora i en funció de si hi ha o no hi ha, en aquestes mateixes zones i en aquests plans de millora..., es pot arribar a uns ajuts totals de fins al 70% de l'ajuda i es pot arribar fins a un total d'un 24% de subvencions de capital i bonificacions d'interessos; cofinançaments que per part de la Unió Europea es compleixen, que per part del Ministeri es compleixen i s'asseguren.

La nostra Administració, la de la Generalitat –també segons dades d'una resposta parlamentària–, va concedir l'any 1996 283 ajuts per un import de 1.539 milions de pessetes. I aquí ve la primera pregunta que també ens podríem formular: quant es deu? Però no solament quant es deu en aquesta línia, que és una línia important, importantíssima; citaré algunes de les línies en què també es deuen un bon grapat de diners: per al cessament de l'activitat agrària, per a les zones d'influència, per a les actuacions en zona d'ordenació d'explotacions, per a la finalitat estructural del sector pesquer, per a la formació professional agrària, a les associacions de defensa forestal, a les associacions de defensa vegetal, a les confraries de pescadors. I seguiria fins al total de les vint-i-sis línies d'ajuda en què la Generalitat de Catalunya, o directament o cofinançament, avui té deutes o tenia deutes el 31 de desembre de l'any 96.

Després de dos anys de restriccions pressupostàries, i crec que s'ha de dir que aquest any importants, no solament la restricció, sinó la contenció de la mateixa despesa, des del Grup Parlamentari Popular ens plantejem com s'ha de fer front a uns deutes no solament d'una línia, sinó de totes les línies que hi ha pendants; quines són les ajudes que s'han de mantenir, i amb quines dotacions s'han de mantenir. Punts que han de tenir el seu reflex en els propers exercicis pressupostaris i que ja anunciem que el Grup Popular incidirem, en tot el que siguin les nostres possibilitats, sobre aquests.

Avui nosaltres no podem donar, des del Grup Parlamentari Popular, suport a un crèdit extrapressupostari de 1.000 milions de pessetes; hem de ser coherents després d'haver donat suport a uns pressupostos, però a la vegada exigents per solucionar problemàtiques com les plantejades, però en cap cas –i sense acord, també, de les organitzacions professionals agràries i del mateix Departament– no podem, nosaltres –creiem–, passar endavant en la prioritització, no de quines són les ajudes o quines són, dins de la modernització, les ajudes que hem de donar, sinó fins i tot de les mateixes línies, quines són les que hem de prioritzar i quines no.

Voldria recollir les paraules del conseller quan feia referència que s'està parlant amb les organitzacions professionals agràries d'aquestes prioritzacions. Al més

aviat millor, els demanaríem que acordin quines són aquestes, perquè a la tornada de l'estiu, com he fet referència abans, hi haurà i ens tornarem a trobar damunt de la taula els pressupostos, i en funció del que s'hagi acordat també amb les organitzacions professionals agràries haurem de parlar de la possibilitat d'acollir-se a quines ajudes i a quins són els períodes de cobrament d'aquestes. Com he dit abans, no hi podem donar suport des del Grup Parlamentari Popular, però sí que esperem que s'acordi al més aviat la prioritització, que es defineixin els ajuts a què es pot fer front per part del Departament, que es defineixi quins són els períodes de cobrament i que no es perdin ajuts perquè en una ordre hi ha un termini prefixat.

Esperant i desitjant poder reorientar la nostra política agrària, des del Grup parlamentari Popular en prenem bona nota i farem des de la nostra posició les aportacions necessàries.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara la intervenció del Grup Socialista. Té la paraula l'illustre diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo crec que l'exposició que ha fet el senyor Víctor Gimeno de les motivacions que el conduïen a presentar aquesta Moció han estat prou clares, i les compartim el suficient com perquè una intervenció meua en la mateixa direcció sigui una intervenció ociosa. Assenyalar simplement que, si parlem de modernització de les explotacions agràries i si parlem de la necessitat d'impulsar una política d'estructures agràries que posi la nostra agricultura en millors condicions d'afrontar el futur, no es pot fer només amb retòrica i amb paraula buida, com a vegades succeeix, sinó que cal aplicar-hi els recursos necessaris.

En la intervenció del portaveu que m'acaba de precedir en l'ús de la paraula es diu: «Es comparteix la voluntat, però no ens sembla oportú el moment de posar-hi diners, perquè no hi han diners.» Aquesta és una discussió que ja es va produir quan els pressupostos, ara fa uns mesos, i aquest és especialment el mal de la qüestió: la Moció insisteix que se signi el conveni que ha de regular el sistema d'ajudes, i la Generalitat no signa el conveni perquè no té recursos per aportar-hi, i no els té perquè va prendre la decisió, al seu moment, en aprovar els pressupostos, de no consignar-hi la partida pressupostària necessària. Adduir en aquest moment que no es pot signar aquest conveni perquè això significaria l'habilitació d'un crèdit extraordinari, doncs, és insistir i reincidir en el mateix. Per tant, en nom del Grup Socialista, exposar una vegada més la necessitat que, efectivament, s'impulsi una política de modernització de les nostres estructures agràries, es faci, en definitiva, una política d'estructures, que no és només una política de paraules, sinó de fets, i que això s'acompanyi, lògicament, amb els recursos necessaris.

Els cinc punts que apunta la Moció del Grup d'Iniciativa el que fan és sistematitzar la qüestió: subscriure, en primer lloc, el conveni necessari per a regular-ho; atendre a la posició de les organitzacions professionals agràries per establir les previsions o les prioritats oportunes; habilitar els recursos necessaris per a materialitzar, lògicament, aquest conveni; deixar sense efecte la clàusula que assenyala un període de sis mesos per considerar nul·les les peticions per no haver estat ateses –efectivament, les peticions no s'atenen perquè, com que no hi han recursos pressupostaris, no se'ls dona tràmit, lògicament; és un absurd que condueix el mateix Reial decret i la mateixa Ordre a la inoperància–, i en el punt cinquè, considerar estesos els beneficis, en el moment que es produeixin, a tot l'espai regulat per les zones d'afecció dels parcs nacionals o de les zones protegides.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Compartim la totalitat d'aquests punts; ens sembla que 1.000 milions encara serien insuficients per atendre els compromisos plantejats en aquest moment, però ens conformaríem amb els 1.000 milions, perquè això permetria fer un avenç important en aquesta matèria.

No hi insisteixo més, senyor president. He dit abans que compartíem les posicions, compartim el discurs que ha fet el senyor Gimeno, i, per tant, votarem a favor de tots els punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, compartim coses i sensibilitats en el camp que s'ha exposat per part del diputat que ha presentat la Moció, però cal fer esment de dos temes; sembla una pròrroga o un annex del debat de pressupostos, que es van discutir precisament en aquesta mateixa partida, i que en aquell moment ja es van donar els raonaments –que avui no repetiré– de les disponibilitats pressupostàries que el Departament i el conjunt del Govern de Catalunya tenien per als objectius de l'any 1997.

En la interpellació que va substanciar l'illustre diputat senyor Gimeno i en la resposta del conseller va quedar clara la voluntat del conseller, amb què dona resposta a algunes de les mocions que presenta avui el senyor Gimeno, quant a l'àmbit de consensuar la prioritització amb el mateix sector i, sobretot, amb les associacions professionals agràries. I quan no hi han suficients recursos, tot i compartir l'interès d'aquest sector, doncs, governar vol dir prioritzar, i prioritzar vol dir també aquesta voluntat de consens que el mateix conseller i en el mateix debat de pressupostos..., quasi queda justificat que ja li avanci que el nostre Grup no podrà donar suport a la Moció que presenta avui el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Però, en tot cas, i anant una mica al detall dels diferents punts de la Moció, els punts primer i tercer s'expliquen pel tema pressupostari; per tant, no es pot signar un conveni si no hi ha els recursos.

Quant al punt segon, creiem innecessari votar, instar el Govern que consensuï, quan el Govern ho està fent, i té la voluntat de fer-ho, a través de les taules de concertació.

I, quant als altres punts, sí que hi ha un cert desacord quant a la lectura que es fa del tema del que es demana en el punt 4, del termini de sis mesos. Entenem, fins i tot, que per silenci administratiu positiu, si no s'ha pogut resoldre abans de sis mesos, quedaria acceptat, però seria un engany a l'administrat dir que se li ha acceptat una cosa que després no hi ha el recurs pressupostari. Per tant, pensem que podria deixar l'administrat en una certa indefensió, i que en aquest cas la possibilitat que avui contemplen..., i això ho va manifestar el conseller en la seva resposta a la interpellació, de poder-se acollir, pràcticament tots els expedients presentats, almenys al 50%.

Altres comunitats –i ho va explicar el conseller– han agafat opcions diferents, opcions, ja, de prioritzar i dir: «Doncs, miri, a la Comunitat d'Aragó, aquest any, només agafarem el tema de regs; per tant, si aquí tenim 2.500 expedients, potser allà, amb un centenar o amb cinquanta, han passat.» La possibilitat de poder atendre tots els expedients, encara que sigui amb el 50%, pot ser una opció discutible, una opció política, però pot ser una opció que arribi a molts més projectes que no haver prioritzat i dir: «Doncs, miri, potser ho haurem de fer en anys futurs, de dir aquesta línia es prioritza, i aquesta tindrà ajut, i aquesta, no.» La possibilitat d'un recurs després dels sis mesos, perquè doni temps de poder recollir la possibilitat que tots els expedients puguin acollir-se, com a mínim, al 50%, a mi em sembla que, com a mínim –després veurem quins són viables o no en aquest 50%, ho decidirà el mateix sector–, però que no és dolenta aquesta clàusula que penso que està a favor de l'administrat.

I quant a l'últim punt, sobre la relació annexa de municipis inclosos en els PEIN, repassar... –perquè podria ser un motiu d'error, que hi hagués hagut una mancança de municipis–, el mateix Departament m'informa que la relació és correcta i que només s'han exclòs de les zones de PEIN aquelles zones amb una reserva marítima o que han estat declarades de reserva de protecció puntual per a l'ós bru, per a la llúdrega, per a trams de riu; no s'han inclòs aquestes, només, perquè no afecten explotacions que necessiten una millora, ja sigui per a joves o sigui per a explotacions. Per tant, la relació està pensada, ja; dintre dels PEIN hi ha explotacions, i no zones de protecció, que no podrien acollir-se a aquesta línia. En tot cas, si hi hagués un error, es podria corregir, d'entrada, en alguns municipis, però un repàs del Departament m'ha dit que només s'havien exclòs en aquestes zones que hi havia aquestes zones de protecció puntual.

Pel conjunt de les explicacions, crec que no és necessari ni repetir la intervenció clara i concreta de les possibilitats del Departament que va fer el conseller en la

3098

mateixa interpellació, ni fer una reedició del debat de pressupostos, però sí la voluntat i la sensibilitat –que en aquest moment no s'equiparen amb els recursos pressupostaris– d'anar empenyent la modernització del camp català i de mirar els recursos de propers pressupostos, com ha explicat l'illustre diputat del Grup Parlamentari Popular, segur que ens hi trobarem tots, i per aquests motius expressats, no donarem suport avui a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

No havent-hi hagut esmenes, procedirem d'immediat a la votació d'aquesta Moció. Demano als portaveus si algú vol votació separada d'algun dels punts de la Moció. *(Pausa.)* No essent així, iniciarem la votació del bloc dels cinc punts de la Moció.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 44 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional

Passem, consegüentment, al dinovè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan feia, en el Ple de fa dos plens, la interpellació que dona lloc a aquesta Moció subsegüent, feia una petita reflexió, en la introducció, de quin era la situació, quin era el punt de partida pel que fa a la formació professional en el sistema educatiu anterior.

Avui voldria reforçar una miqueta aquella reflexió tot fent servir un text que jo penso que és d'extraordinària qualitat, que és el pròleg que fa Fabri Caivano en un llibre, que és *L'escola rural a Catalunya*, de la professora Marina Subirats, on parla de quin és el model educatiu que impera, el que es pretén amb el model educatiu que teníem –o que tenim, perquè encara és mixt, ara–, que teníem en aquell moment. I ell deia: «El que es pretén és formar un adult mascle, de classe alta, urbà, lògic, realista i formalitzador. I aquells que no s'ajustin a aquest model» –diu– «seran condemnats a la subjecció, a la inferioritat, a la custòdia o a l'abandó.» Jo penso que la formació professional en el sistema educatiu –parlo del model, no de cada un dels casos concrets– que derivava de la Llei general d'educació de l'any 70, la que ha estat vigent fins ara, és un paradigma d'aquesta idea. Es discriminava, als catorze anys, per raó de titulació –la doble titulació de graduat i cer-

tificat–, i s'aviava, eh?, s'engegaven, en el sentit més lleig de la paraula, cap a l'FP aquells que no eren seleccionats, aquells que no estaven, diguem-ne, en el grup dels escollits.

Aquest era un model educatiu selectiu, classificador, memorístic, uniformista i uniformador, no participatiu i autoritari. Seleccionava, a més a més, dintre de l'FP, duríssimament. No acaben l'FP1 –en unes dades del Consell Escolar de l'Estat; per tant, suposo que són mitjanes estatals– un 29% d'alumnes, i d'aquells que arribaven a l'FP2, un 27% tampoc ho feia. Segurament, en aquest sistema s'hi han anat introduint –és ben cert– correccions que el sentit comú professional feia, però és ben cert que el model com a tal responia a aquests paràmetres.

L'informe Delors –del qual ja ahir vaig fer esment– ens diu: «Normalment, els joves trien la via per la qual entraran a la vida adulta i al món laboral durant l'ensenyament secundari. Els sistemes educatius haurien de ser prou flexibles i tenir en compte les diferències individuals organitzant mòduls d'estudi, establint ponts de connexió entre els ensenyaments i fent possible el retorn a l'educació formal després de períodes d'activitat professional. L'elecció d'una opció determinada de l'ensenyament professional o general hauria de basar-se en una avaluació seriosa que permeti determinar els punts forts i febles dels alumnes. Les avaluacions escolars no haurien d'acabar en una selecció basada en el fracàs o segons els estereotips que orienten sistemàticament els alumnes dits “dolents” cap al treball manual o aparten sistemàticament les noies de la tecnologia i de les ciències. La responsabilitat de l'ensenyament secundari és, per tant, immensa, ja que la vida futura de cada alumne pren forma a l'interior de l'escola. L'ensenyament, doncs, s'ha d'obrir més al món exterior, tot permetent l'alumne corregir el seu recorregut en funció de la seva evolució cultural i escolar.» I és per això, tot i que la reforma –no ens cansarem de repetir-ho– comença als zero anys, que entenem que la formació professional és un element clau per al millorament de l'educació en el nostre país.

Cal, per tant, introduir, nosaltres entenem que amb urgència, elements de racionalitat, de coordinació. Avui he tingut la resposta del DARP, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, pel que fa a l'escola agrària de la Caparrella, de Lleida, i la tanquen –la tanquen–, i mentrestant restarà oberta una escola, una oferta de formació professional privada, en la mateixa ciutat. Per tant, és urgent la coordinació.

Cal també dignificar, fer..., estimular la gestió compartida de tots els sectors socials implicats. Això és objectivament necessari, i hi ha, a més a més, una gran receptivitat i inquietud social per aquest tema. Això ens ho mostra, per exemple, la convocatòria que el MUCE fa per a aquest diumenge, dia 11, i, en la plataforma o en el manifest on posen, on ens expliquen a la societat quines són les seves preocupacions, parlen, entre altres coses, de la importància de tirar endavant el mapa de la formació professional.

És per tots aquests motius que nosaltres hem presentat la Moció subsegüent. El primer punt fa referència a

aquesta necessària coordinació. Al segon, com que entenem que la formació professional ha d'estar en continu ajustament a les demandes socioeconòmiques i a la realitat social, proposem un instrument que faciliti aquest ajustament. En el punt 3 demanem la creació del consell de la formació professional perquè aquesta societat civil que tants cops esmentem en aquest Parlament hi sigui realment present. En el punt 4 demanem una certa racionalització i bona utilització dels recursos i fem esment de la funció de l'Incanop. I els punts 5, 6 i 7 parlen essencialment dels professionals i del centre educatiu. Finalment, en el punt 8 demanem que qualsevol acció de planificació, d'avaluació, d'ajustament, qualsevol acció que s'emprenghi, sigui extensiva a centres públics i a centres concertats.

Hem tractat de formular una moció que no posés les qüestions en cap extrem que no pogués ser acceptada per aquesta cambra. És per això que en reclamem, en demanem el seu vot favorable.

Moltes gràcies. Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ha presentat esmenes, en primer lloc, el Grup Popular. Té la paraula, per exposar les esmenes, el diputat senyor Josep Maria Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, també hi ha molta coincidència amb el que és la Moció. Nosaltres, evidentment, també pensem i estem convençuts no tan sols de l'urgent sinó del prioritari i de l'imprescindible que és treballar per la formació professional, i això ens porta a entendre que s'ha de demanar coordinació, això ens porta a entendre que hem de tenir un observatori permanent, això ens porta que hem d'aprofitar els organismes que hi ha l'Incanop, en aquest cas, o suprimir-lo –recordo que és una vella aspiració del PP suprimir organismes com l'Incanop, quan no funcionen, però, evidentment, el nostre objectiu no és suprimir per suprimir, sinó que, si una cosa pot funcionar, evidentment, millor que funcioni, no?–, i això també ens porta a actualitzar i a preparar el professorat. Això és evident. Però, si us plau, el que nosaltres demanem és intentar no crear més organismes, i aquesta seria la filosofia que mou el PP a presentar l'esmena, que és: no creem més organismes, aprofitem els que ja tenim.

És evident dir que necessitem un observatori permanent, però, si tenim un Consell Escolar de Catalunya, aprofitem el Consell Escolar de Catalunya, que faci la tasca d'observatori permanent, i, si se'ns n'acudeix alguna més d'interessant, que la facin –possiblement fins i tot els podem omplir no tan sols l'autoestima, sinó el mateix treball d'agenda, no? I també a l'esmena avancem una mica més, i quan es parla dels ajustaments necessaris de l'oferta, entenem que pot ser important donar un punt finalista i que aquests ajustaments necessaris de l'oferta es facin, precisament, en relació amb l'entorn socioeconòmic.

Com que pensem que l'esmena que presentem no modifica en absolut en negatiu el text i està carregada de bastant de sentit comú, és per això que demanem el seu vot.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per presentar les esmenes del Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. El passat 9 d'abril, en substantiar-se la interpellació corresponent, l'honorable conseller d'Ensenyament ens deia: «El sistema educatiu anterior a la LOGSE, que era un sistema, en bona mesura, de selecció i de competència, deixava pel camí molta gent. Un sistema educatiu, en els seus nivells bàsics i obligatoris, no pot entrar en la competència i en la selecció dels "millors", entre cometes, sinó que ha de ser un sistema que tibi de cadascú per treure'n d'ell com a persona les màximes potencialitats de formació i desenvolupament.» La diputada senyora Carme Tolosana, en el decurs de la mateixa interpellació, i ahir mateix en el curs d'una moció, i avui mateix novament, comentava que, de cada cent alumnes d'ensenyament obligatori, als catorze anys se n'havien perdut catorze; als quinze, trenta-un, i als setze, quaranta-un –eren dades de l'ICE de l'Autònoma anteriors al nou sistema educatiu. Greu problema aquest que denunciava la diputada. Una allau creixent, any rere any, de joves desarrelats, derrotats d'antuvi, deixats de banda –*vae victis*, en l'argot militar romà, «ai dels vençuts!» «El rept de la reforma» –ens deia la diputada d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds– «no és petit: als setze anys volem tenir cent alumnes, el 100% en el sistema educatiu, i hem de donar resposta al 20% previsible que no reeixirà en els objectius.»

Aquestes són, suposo, les motivacions fonamentals de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, una moció que bàsicament pretén assegurar el futur de la formació professional –caldria dir, cada vegada que l'anomenem, potser, «la gran marginada del sistema educatiu»– i garantir l'accés dels estudiants al món del treball en les millors condicions. Perquè, realment, durant anys i panys, la formació professional ha estat com una ponzella mai desclosa, la gran esperança fallida, allò que *pudo haber sido y no fue*, com diu la cançó.

Hauria d'esmentar, en arribar a tal punt, que el nostre Grup ha fet palesa sempre la seva preocupació en aquest sentit, com ho demostra la proposta transaccional, aprovada en el recent Ple sobre l'atur i l'ocupació, just després de Sant Jordi, referent a la publicació del quadre d'equivalències entre la formació professional ocupacional i la formació professional reglada, així com també a la creació d'una comissió d'enllaç de la formació per al treball, a fi d'articular la col·laboració de l'Administració als agents socials i altres representacions. Potser sí que seran moltes comissions, consells i juntes, com deia el senyor Francàs, i no sé si ens hi

aclarirem, però tot es fa a fi de bé, i, si ens equivoquem, que sigui per excés. Recordem: «Molt ens serà perdonat perquè molt hem estimat», frase evangèlica de secular prestigi, recentment emprada en la sèrie televisiva nacional. (*Rialles*.)

Respecte a la Moció presentada per la senyora Tolosana, el nostre Grup hi ha dedicat unes esmenes concretes. En el primer punt, per exemple, ens sembla més adient obviar la numeració dels departaments implicats en el procés educatiu, així com englobar en l'expressió «formació professional i famílies professionals» les diverses ofertes formatives que la Moció detallava.

Quant al punt tercer, recordem que en data 15 d'abril passat la Mesa del Parlament va acordar el decàimament d'una proposició de llei de creació del Consell Català de la Formació Professional, presentada pel Grup Socialista; motiu: el Govern estimava que això implicaria augment de crèdits en el pressupost en curs, i per aital circumstància no donava conformitat a la seva tramitació. Si volem ser coherents, doncs, l'única cosa que podem prometre ara i aquí és estudiar de cara al futur la viabilitat de la creació de l'esmentat Consell.

Pel que fa a altres esmenes que proposem, són més puntuals i tal vegada un pèl detallistes: suprimir algunes urgències, és clar, tan imperioses per a l'oposició com forçosament ajornables per al Govern; adequar algunes expressions a la nomenclatura que proposa la LOGSE, i finalment, diverses rectificacions d'estil o lingüístiques —ja se sap, preposicions, adverbis i altres galindaines.

Pel que fa a l'esmena del Grup Popular, he de significar que coincideix, potser no en les paraules, però sí en l'esperit, amb una altra que teníem preparada en el mateix sentit. L'originalitat és difícil, ja se sap, avui dia. Josep Pla, del qual sentim parlar tot sovint d'un temps ençà, ja ho deia: «L'originalitat és merament una forma de la pedanteria.» L'esmena del Grup Popular, altrament, tracta de la creació d'una comissió de formació professional dins el Consell Escolar de Catalunya per tal que funcioni com a observatori permanent quant a les necessitats d'oferta educativa en aquest camp. Una vegada presentada aquesta esmena, vam desistir de fer efectiva la nostra. És obvi, doncs, que la votarem a favor si en tenim l'ocasió.

Creiem que la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, completada per les esmenes del Grup Popular i de Convergència i Unió, representaria, en cas d'aprovar-se, un acord positiu en aquest afer tan controvertit, tan oblidat, de vegades, de la formació professional. Nosaltres, en aquests termes, la votarem favorablement si la senyora Tolosana accepta ambdós grups d'esmenes. Al pa, pa, i al vi, vi, i l'aigua clara. Si es fes efectiu aquest acord a tres bandes, al qual convido els altres grups a sumar-s'hi, ens en sentiríem ben satisfets; no ens sabia cap greu, molt al contrari, haver ajudat a fer segurs els ponts del diàleg, tal com parlava Espriu. La nostra predisposició al pacte dona per això i per a molt més. De vegades —sempre s'ha dit— els extrems es toquen. Malgrat tot, en casos com aquest, suposo, es devia inspirar la màxima fusteriana que sentenciava: «Tota coincidència entre les meves idees i les teves és això, pura coincidència.»

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies. Des de l'escó, simplement per manifestar que fem cas de la reclamació que ens ha fet la senyora Tolosana i votarem a favor de la Moció presentada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. De nou en aquesta estrada en una moció sobre temes d'ensenyament. Aquesta Moció és sobre la formació professional, que ha estat definida, encertadament, pel diputat senyor Salvatella com a la gran marginada del sistema educatiu, en un discurs ple d'aquell lirisme escèptic i irònic al qual ja ens té acostumats i que, si no el fes, trobaríem a faltar. La formació professional és, evidentment, tradicionalment, al nostre país ha estat aquesta gran marginada, i una de les virtuts de la reforma era l'intent d'extreure-la d'aquesta marginació i posar-la a la normalitat del sistema educatiu, i si convé, encara, en el motor del sistema educatiu.

Nosaltres som, el Grup d'Esquerra Republicana, absolutament coincidents amb el que va expressar la diputada senyora Carme Tolosana en el transcurs de la seva interpellació, i també som absolutament coincidents amb el que diu la Moció, la qual cosa, per tant, voldria dir que qualsevol extensió del nostre discurs seria una reiteració. Aquesta coincidència no és només una coincidència entre grups parlamentaris: és una coincidència genèrica de la comunitat educativa, és una coincidència, a més a més, lògica, que una part de la comunitat educativa expressarà aquest diumenge als carrers de Barcelona. En tot cas, el que voldria dir és que el vot favorable a aquesta Moció que farem avui, i que suposo que sortirà, com una altra de les mocions que avui s'ha presentat, per consens, sigui no només un consens parlamentari, sinó que sigui una pedra —no gosaré dir la primera pedra, perquè no seria la primera—, però sí que sigui una pedra per a construir l'edifici del consens de la comunitat educativa. Construir-lo o reconstruir-lo, o restaurar-lo, que no es quedi aquí, perquè a vegades aquests consensos parlamentaris a què tots fem l'esforç per arribar —ho fem els proponents de les mocions acceptant les esmenes; ho fan els esmenants acceptant el context marcat per les mocions—, a vegades aquests consensos són excessivament consensos de palau —de Palau de Parlament—, i em sembla que entre tots hauríem de donar el pas per intentar que arribessin a la comunitat, tot i les dificultats que té, evidentment, la co-

munitat educativa del país en el desplegament de la LOGSE, que són les dificultats que tots coneixem i que així, en la més absoluta confiança, tot i les més bones voluntats i els màxims consens, en tots els seus punts realment són difícils d'assolir. Però aquesta dificultat no ens ha d'impedir el consens, ans el contrari, aquesta dificultat és el que ha de fer que puguem arribar-hi aquí, en el Departament i en la comunitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pugem a la tribuna per anunciar que donarem el nostre vot afirmatiu a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya - Els Verds, perquè realment entenem que respon totalment al plantejament, a la diagnosi, i propostes correctes per a un bon enfocament de la formació professional. En el cas que la proponent accepti les esmenes que s'han presentat —estan dintre de postures raonables—, nosaltres també hi estariem d'acord.

Vull fer esment de dues coses. Una que ha passat així, que ha dit la senyora Tolosana, que l'ha dita de passada i no era el tema principal, però que és molt important, quan ha dit que l'educació comença als zero anys. I també una altra cosa que s'ha dit aquí i s'ha parlat de fracàs escolar a l'anterior llei, quant a la formació professional i altres aspectes, però també entenc que, des del Grup Socialista i des de la nostra manera d'entendre el que ha de ser l'educació, hem de continuar fent reflexions sobre el fracàs escolar i també hem de fer una reflexió amb profunditat sobre quina gent són els que fracassen escolarment. I, com totes les senyores diputades i senyors diputats saben, sempre fracassen escolarment aquells que, d'entrada, quan han accedit al món educatiu, hi han accedit en inferioritat de condicions; no tots, però la majoria.

Per tant, això vol dir que és un tema, el de l'educació, que hi hem de continuar treballant i hem de continuar reflexionant, aprofundint, i, des de criteris totalment democràtics i solidaris, anar avançant i posant recursos per evitar el fracàs escolar via millora del professorat, més ben pagat, via plans raonables, però també via ajudes a aquells que sempre tenen dificultats per arribar allà on arriba la majoria. Els socialistes, entre altres coses, estem aquí per a això. I jo sé que l'altra gent també, però nosaltres ho hem de dir i ho hem de fer palès a cada moment.

A veure, totalment d'acord amb la Moció, i, si em permeten, un adequat enfocament de la formació professional implica fer pública ja una proposta de mapa de l'FP clara; que aquesta proposta sigui negociada amb organitzacions empresarials, sindicats i ajuntaments; que l'oferta pública no sigui en cap moment subsidiària de la privada; que les concentracions de cicles es facin sota criteris d'inserció laboral, i no només econòmics; que l'oferta vagi acompanyada d'una negociació

amb el professorat que, per les raons que sigui, pugui veure's afectat per aquesta oferta; també entenc que s'hauria de desenvolupar l'apartat segon de l'acord de plantilles per tal de limitar les condicions i el personal necessari per a aquest nivell educatiu, i que s'elabori un pla específic de l'FP.

Tot això està contemplat en la Moció. El que he fet ha estat potser donar-li una lectura amb altres paraules, però l'esperit, la lletra, la voluntat política de la Moció és aquesta. Per tant, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista dona suport a la Moció i, a més, li dona suport amb entusiasme, perquè pensem que és una molt bona moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Primer voldria agrair a tots els grups les seves paraules, perquè no només han estat un posicionament estricte sobre l'acceptació o no d'aquesta Moció, sinó que jo he entès que volien contribuir a millorar-la, sigui amb l'aportació d'esmenes, sigui amb el posicionament, o amb l'explicació del seu posicionament, que enriqueix, sense cap mena de dubte, la reflexió feta per mi mateixa fa un moment.

Voldria dir que accepto les esmenes presentades. Pel que fa a l'esmena del Grup Popular, nosaltres entenem que és una bona proposta. La nostra idea no era pas crear més organismes, perquè no dèiem on havia d'estar adscrit aquest observatori; senzillament, segurament érem una mica menys directius en aquest cas que el Grup Popular. Però benvingut sigui el suggeriment, perquè és pertinent i oportú.

Pel que fa a les esmenes de Convergència i Unió, també les acceptem. Hem de dir que no ens sembla que siguem especialment impacients per dir que les coses es facin amb urgència i per posar terminis per al compliment, perquè ara em recordava el diputat senyor Riera que al Consell Català de la Formació Professional ja va ser discutida i rebutjada la seva creació a l'octubre del 88, per primera vegada. Per tant, d'impaciència, impaciència, jo no diria que en tenim, oi? I així amb algunes altres coses, no?, que tot allò on hi ha hagut una certa idea de proposar un termini per al seu compliment ha estat retirat. Però bé, en qualsevol cas, i per aquest consens que tots desitgem, nosaltres acceptem totes les esmenes presentades i donem les gràcies als grups proponentes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Havent sigut acceptada la totalitat de les esmenes presentades, posarem a votació la Moció amb les esmenes incorporades.

Senyores i senyors diputats, iniciem la votació.

La Moció ha estat aprovada per 95 vots a favor, cap vot en contra i cap abstenció, vol dir la unanimitat de les diputades i diputats presents a l'hemicicle.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa concordant

Anem al vuitè i últim punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de la reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa concordant, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Julio Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Moció que avui defensem, defensaré, és una moció subsegüent a la interpellació que vam presentar ara fa un mes. (*Remor de veus.*) En aquesta interpellació la nostra tesi era que la Llei de juliol del 85...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Ariza Irigoyen

...de despenalització de tres supòsits de l'avortament, no s'estava complint en la seva lletra i en el seu esperit a Catalunya.

Entendíam que ese cumplimiento era una necesidad urgente en nuestra sociedad, y así lo planteábamos en la interpelación; aportábamos datos concretos: explicábamos que desde el año 84 el número de abortos en nuestro país no solamente no se reducía, sino que se incrementaba constantemente; explicábamos que en el año 96 se había dado la friolera de trece mil abortos en Cataluña, que había otras comunidades, como el caso de Navarra, donde, por ejemplo, no había habido ni un solo caso de aborto voluntario, y explicábamos también que todos estos abortos, prácticamente el 99%, se estaban ateniendo al primer caso, es decir, al primer supuesto, aquél que era un grave riesgo para la salud psíquica de la madre. Creíamos que no era posible, y seguimos creyendo que no es posible que se produzcan trece mil casos de aborto en Cataluña, cuando..., y repetíamos palabras del diputado socialista, en el 85, en el Congreso, que explicaba que no se trataba de buscar solamente el riesgo para la salud psíquica de la madre, sino que debería darse en todo caso un grave riesgo para la salud psíquica de la madre. Esa era la ley que ustedes aprobaron; ése era el espíritu de la ley que ustedes aprobaron y que ustedes defendieron en el año 85.

La realidad ha sido que ustedes defienden que una sociedad con menos abortos es mejor que una sociedad con más abortos. Defienden que es mejor que haya

menos abortos y no que haya más abortos, y, sin embargo, la realidad social y el cumplimiento de la ley actual permite que eso sea exactamente al revés y que cada vez tengamos un número mayor.

Legislar es siempre ejercer una responsabilidad. Legislar también es ordenar y, obviamente, también es elegir entre una escala de valores. La Constitución española y la propia Ley del 85, también la Declaración universal de derechos del niño, del 59, ratificada por España en el 89, dejan muy claro que los poderes públicos deben apostar decisivamente por la protección de la vida humana desde el momento de su concepción.

Creemos que una ley que legitima la eliminación de un ser humano indefenso es una ley injusta. Y, ante la imposibilidad en este foro de modificar una ley manifiestamente injusta, asumimos la obligación de intentar, cuando menos, paliar algunos de sus efectos. Mostramos nuestra inequívoca posición sobre la ineludible necesidad de que el Estado vele y tutele el derecho de la embarazada a su salud y su bienestar, y el derecho del *nasciturus* a nacer y desarrollar su vida en plenitud. Y nos negamos a plantear un conflicto de manera superficial y demagógica entre el derecho de la madre a no ir a la cárcel y el derecho del niño a no ir a la basura o al cementerio.

Apelamos a la responsabilidad del Govern de la Generalitat para que, en virtud de las competencias que tiene transferidas, ponga en marcha los mecanismos necesarios para que en la sociedad catalana cada día se produzcan menos abortos.

En línea con lo que manifestaba el propio *conseller* Trias, cuando explicaba que el aborto, desde su punto de vista, constituía un fracaso social en todos los casos, nosotros, señor Trias, estamos completamente de acuerdo: el aborto es un fracaso social y también un fracaso político, desde el punto de vista del cumplimiento de la ley.

La Ley de despenalización del 85, de los tres supuestos, deja claro por definición que la criatura no nacida es un bien jurídico que merece la tutela y la protección de los poderes públicos. Hoy, en Cataluña, en 1997, la aplicación de esa Ley contempla como una circunstancia grave —digo «la aplicación de la Ley», no «la Ley»— y por tanto como una circunstancia digna de confrontarse y, por tanto, de legitimar la eliminación del *nasciturus*, la mera angustia producida por el hecho del embarazo. Hoy, en Cataluña —y esto es un hecho real—, una pareja que detecta en una ecografía que espera un bebé con un labio leporino puede abortar, y aborta con todo el amparo legal de esa misma ley. Eso no estaba ni en el espíritu ni en la letra de ninguno de los supuestos contemplados en la ley del 85.

Quien defiende esta Moción cree profundamente en la vida, en el derecho de toda mujer a aspirar a la tutela de todos sus derechos fundamentales, y también creemos sinceramente, no por la estéril búsqueda de polémicas, sino por una reflexiva convicción, que aquello cuyo derecho a nacer se trunca es un ser humano desde el momento de su concepción; así lo demuestra la propia biología; es un individuo humano, y un individuo humano solo puede ser una persona humana. Nos

consideramos y nos creemos legitimados para defender en esta tribuna que el aborto en ningún caso es una solución para todos estos problemas, para todos estos dramas humanos, y que ninguna ley ni ninguna mayoría social o política puede legítimamente proponer ni permitir ni amparar ni titular la muerte de un individuo humano inocente, aunque sea no nacido, pues eso sería añadir un mal a otro y, como podría decir Chesterton, intentar solucionar un problema de peinado por decapitación.

Y no nos digan ustedes que nosotros decidimos que ahí hay un ser humano, que lo hacemos en razón a unas creencias que no todos tienen por qué compartir. Quien de verdad decide que ahí no hay un ser humano es quien le quita la vida, quien asegura estar legitimado para permitir que se le quite la vida, porque no me negarán ustedes que eso al menos está vivo. Estoy convencido de que si ustedes pensarán como yo, que eso que se aborta es una persona humana, serían ustedes quienes defenderían mi postura hoy aquí en este Parlamento. Pero ustedes ni siquiera dudan, porque aun aceptando la duda acerca de la humanidad del *nasciturus*, convendrán conmigo que la sola duda legítima sobradamente la posición que estamos defendiendo.

No pueden ustedes seriamente acusarnos –y si lo hacen faltan a la verdad– de no decir y no reclamar muy claro y muy alto que una mujer embarazada deba ser ayudada y protegida con todos los recursos de los que podamos legítimamente disponer. Defendemos a ultranza esos derechos y ese bienestar. No queremos, el Partido Popular no quiere que ninguna mujer vaya a la cárcel, pero no estamos dispuestos a amparar que unos desaprensivos de bata blanca se aprovechen de situaciones dramáticas e induzcan a esas mujeres a situarse fuera de la ley.

Si me permiten ustedes, no aceptamos que ésta sea una cuestión que afecte exclusivamente al derecho de la mujer a decidir sobre su propio cuerpo. Primero, porque el *nasciturus* no es su propio cuerpo, como la biología evidencia, y segundo, porque eso significa situarse en una posición machista que libera al hombre de cualquier responsabilidad y la carga íntegramente en la espalda de la mujer, para cuya salud psíquica el aborto también constituye una seria amenaza. Nos resultaría paradójico que la autonomía nos sirviera y nos permitiera regular el tráfico en las carreteras y no nos capacitara para intentar salvar algunas vidas humanas; cuando menos, me reconocerán ustedes que plantearían una autonomía de corta ambición.

Todas las medidas que les proponemos en nuestra Moción pueden ponerse en marcha con las competencias que tiene hoy la Generalitat, y todas ellas podrían contribuir a mejorar la situación. El diputado que les habla puede serles más o menos grato y pueden serles más o menos gratas las cosas que dice (*veus de fons*), y puedo comprenderlo, y esto nos puede pasar a todos, a veces incluso en nuestros propios grupos o en nuestros propios ámbitos; lo que sí les puedo asegurar es que ese dato es irrelevante respecto a la sangría de vidas humanas que se está produciendo en este momento en Catalunya a raíz de esta cuestión.

Y quiero decirles, ignorando el contenido y la resolución que ustedes tomen respecto a su voto, al final, quiero al menos dejarles claro en esta tribuna cuáles son las cosas a las que ustedes van a votar que no o pueden votar que no, o pueden votar que sí. Y si votan que no que sepan ustedes a qué cosas concretamente están votando ustedes que no. Están votando ustedes que no, si es que así lo hacen, a definir normativamente cuáles son y qué condiciones han de tener los médicos que aprecian la concurrencia de las indicaciones de la ley. Votarían ustedes que no a editar la información mas completa, veraz y rigurosa sobre todas las circunstancias que concurren alrededor del pre y postaborto, así como de las alternativas posibles y los centros de ayuda existentes para que deba ser obligatoriamente entregada a cualquier embarazada que acuda a un centro público o privado con intención de someterse a un aborto voluntario, es decir, intentar que mejore el nivel de su libertad porque mejore el nivel de su información. Votarían ustedes que no a algo tan sencillo como que el psiquiatra que puede dictaminar el grave riesgo para la salud psíquica no tenga una dependencia funcional ni profesional, ni laboral, ni mercantil del centro privado que buscando el lucro en esa operación va a ser quien realice el aborto. Votarían ustedes que no a promover desde los medios públicos de comunicación opciones no violentas ante este tipo de situaciones. Votarían ustedes que no a realizar un informe serio sobre el síndrome postabortivo...

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Ariza Irigoyen

Estoy en un segundo, señor presidente.

El president

Endavant.

El Sr. Ariza Irigoyen

Muchas gracias.

Y votarían ustedes que no a la publicación y difusión periódica de las ayudas que esas madres puedan recibir y a la puesta en marcha de medidas de protección eficaz para todas estas personas.

Ustedes saben que la ley, no es que la Generalitat no la cumpla, sino que no se está cumpliendo en Cataluña a todos los niveles, señores de la mayoría, no se está cumpliendo. Yo lo sé, que no se está cumpliendo. Muchos médicos en Cataluña saben que no se está cumpliendo, ahí están muchas mujeres francesas que saben que no se cumple esa legislación. Ustedes, a partir de ahora, en un asunto tan grave, tienen la palabra.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No hi ha presentades esmenes. Poden intervenir per fixar la seva posició els grups que ho desitgin. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. No discutirem punt per punt el que ens proposa l'interpellant en la seva Moció, amb algun del qual, aïlladament exposat, d'una altra manera, amb un altre to, fins i tot podríem trobar algun punt d'acord. Però el problema és que la finalitat del conjunt de la Moció, del conjunt de la interpellació, de l'esperit que desprenia i que desprèn, del to, de la motivació que intuïm, no ens agrada ni poc ni gens. Tenim la sensació que el contingut, el fons i també la forma d'aquesta interpellació, d'aquesta Moció, i especialment la intervenció que ara mateix acaba de fer el senyor Ariza, són una indigna provocació, i davant d'aquesta indigna provocació, a això, senyor Ariza, votarem que no.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot negatiu d'Esquerra Republicana a tots i cadascun dels punts d'aquesta Moció.

En tota la proposta hi ha present una voluntat greument involutiva pel que fa al dret de decisió de la dona sobre el seu propi cos, per nosaltres un dels drets indiscutibles de la persona i una de les llibertats conquerides en les darreres dècades a les quals no volem ni podem renunciar. Hi ha també una voluntat involutiva fins i tot pel que fa a la aplicació de la Llei orgànica 9/1995, que per nosaltres caldria ampliar, i a la política del Departament de Sanitat quant a la salut de la dona, que per nosaltres caldria estendre i millorar. I ERC està per l'evolució i no pas per la involució, i aquesta és una Moció, en el fons i en la forma, profundament reaccionària, en tots els sentits d'aquesta paraula.

I una postilla final: la Moció està del tot fora de lloc en aquests dies, que hem pogut comprovar la involució mateixa propugnada pel Govern de l'Estat en matèria d'avortament, optant per la via punitiva. Ja ho vàrem dir en la proppassada sessió de la Comissió de Seguiment del Procés d'Equiparació Dona - Home: des d'Esquerra Republicana demanem també l'indult sense dilacions per als metges catalans que estan patint directament aquesta involució que la Moció del senyor Ariza propugna, i per això mateix donem ple suport al manifest que el moviment feminista ha lliurat avui mateix a la Delegació del Govern i a les mobilitzacions anunciades per als propers dies.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. La posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds en relació amb la qüestió plantejada pel senyor Ariza és prou coneguda, perquè l'hem expressada políticament moltes vegades i l'acabem d'expressar fa uns moments, en aquest cas la senyora Olivares i jo mateixa en una concentració, en un acte que hi ha hagut davant la Delegació del Govern, on hem lliurat, conjuntament amb trenta-tres associacions del moviment feminista, els sindicats i els partits d'esquerra, una sollicitud a la senyora delegada del Govern perquè demani al seu Govern la modificació de la Llei, en el sentit que siguin les dones qui decideixin en relació amb la interrupció voluntària de l'embaràs, i demanar l'indult per als metges avui condemnats.

Per tant, com que aquesta posició és la que mantenim, coherentment amb això i amb el que acabem de fer fa uns moments, hi votarem en contra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Des de l'escó mateix, perquè el que el Grup Popular ens proposa no mereix gaires paraules, i només volem dir el següent: el Grup Socialista votarà en contra d'aquesta Moció ja que suposa una regressió de l'avenç que la societat espanyola i catalana ha fet per afermar els drets de les dones i perquè en el fons el Grup Popular pretén criminalitzar les dones que s'acullen a la interrupció voluntària de l'embaràs situant-les sota sospita, i el que vol també és criminalitzar el personal sanitari.

Els socialistes hem defensat i defensarem el dret fonamental de totes les dones a decidir per si mateixes en qüestions relacionades amb la sexualitat i la maternitat i, en situacions de necessitat, poder accedir a la interrupció voluntària de l'embaràs. Ahir mateix, el Grup Socialista al Congrés dels Diputats va formular una interpellació per tal de modificar la legislació i introduir el quart supòsit de despenalització de l'avortament. Avui mateix també el Partit Socialista de Catalunya ha donat suport a la presentació del manifest, signat per moltes entitats de dones, que ha estat presentat a la Delegació del Govern de l'Estat a Catalunya amb dos objectius: la demanda de l'indult als metges condemnats per l'Audiència de Barcelona i l'ampliació de la legislació sobre la despenalització de l'avortament.

Senyor Ariza, esperàvem que aquesta situació no s'arribés a produir, però com que ho ha fet el que correspondria ara seria demanar-li que retirés la Moció, però, amb el convenciment que això no ho farà, sàpiga que avui i sempre ens trobarà en contra de propostes regressives per a la llibertat com són aquestes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. El senyor Julio Ariza, en la seva presentació de la Moció, ha dit una frase que crec que centra realment el debat, i ha dit: «Nosaltres», «jo», concretament ha dit, «personalment, no estic d'acord amb la mateixa existència de la Llei orgànica 9/95, del 5 de juliol, no hi estic d'acord i aquí qüestiono, a més a més, que s'hauria d'aplicar d'una manera diferent.» Això és el que deia el senyor Julio Ariza.

Evidentment, en l'exposició que ha seguit de les seves paraules, ha centrat tot el debat des del punt de vista del dret a avortar o no, i aquí és on hi ha la seva contradicció, senyor Ariza. Vostè té força política suficient, pertany a un grup parlamentari amb prou diputats a Madrid, com a mínim, per presentar seriosament, en l'àmbit que li és propi aquest debat, al Congrés dels Diputats, per plantejar aquest tema. I, per tant, el nostre Grup l'invita que, si ho vol plantejar allà, que ho plantegi en aquell lloc.

Aquí vostè es planteja si el Govern aplica o no aplica una llei. Nosaltres..., sàpiga que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió expressa i forma el seu criteri amb la confiança que el Govern aplica la Llei aquesta, l'està aplicant, i en relació amb això no li podem votar la Moció que vostè planteja perquè no es correspon amb la confiança que nosaltres tenim en el Govern de la Generalitat.

Bé..., cal dir, per altra banda, que el mateix debat ens ha portat a nosaltres a la convicció que els elements d'informació que avui dia es donen són elements que cal potenciar i millorar, i en aquest sentit sí que el nostre Grup té el convenciment que el Govern avançarà en aquesta línia millorant la informació que es doni a les dones embarassades que vulguin practicar un avortament voluntari i, per altra banda, a més a més, que també quedarà garantit que aquesta informació ha estat rebuda per la mateixa persona afectada.

Tot això ens porta a considerar aquesta Moció com a innecessària, perquè el plantejament de fons que vostè plantejava no es correspon amb el debat actualment, i la literalitat d'aquest..., ho repeteixo, nosaltres estem en la confiança que el Govern aplica correctament la Llei.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Ariza em demana la paraula; per què? (*Pausa.*) No hi ha esmenes... (*Remor de veus.*)

Acabat el debat, procedim a la votació de la Moció.

S'inicia la votació.

La Moció ha sigut refusada per 7 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

I amb aquesta votació acaba l'ordre del dia d'avui i, per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dues del migdia i un minut.